

Превземане на Земята, Част I
от Рик Джойнър
14 ноември, 2005

Преди да започнем нашето изучаване на делата на плътта и израстването в плода на Духа, ние изучавахме какво означава да завладеем нашата Обещана Земя. Искам да се върна към това с кратко напомняне за това, което разглеждахме там така че да можем да започнем там, откъдето спряхме.
От Смърт към Живот

Ние започнахме обръщайки се към това как последните земетресения и цунамита изтощиха всичките усилия за помощ на целия свят, и как ние можем да очакваме такива бедствия не само да продължават, но да се увеличават. Разбира се, това беше преди урагана Катрина, и после опустошителното земетресение в Пакистан и Индия. Ще има повече, и ние можем да ги очакваме да стават все по-сурови. Това не е негативно пророчество – това е библейско пророчество.

Както също споменахме в нашето Послание на Месеца на Си Ди и Ди Ви Ди, също както и последният ни Пророчески Бюлетин, ние очакваме птичия грип потенциално да стане най-смъртоносна зараза в човешката история. Аз също предупредих, че той скоро ще завладее новините и че паниката ще бъде нашият най-лош враг.

Откакто освободихме тези предупреждения, това започна да става. Очевидно, това изучаване е много навременно. Всичко това се свързва с това, за което говорихме като пророческа важност в И. Н.3:3-4, 14-17.

Ние дискутирахме как в Писанието реката Йордан често представлява смърт. Господ каза, че „...жетвата е свършека на века...” (Мт.13:39), и ние четем в И. Н.3:15, че „...реката Йордан наводнява всичките си брегове през всичките дни на жътвата...” Това говори за това как смъртта ще наводнява всичките си брегове през всичките дни на жетвата, което е края на века. Поради това, ние можем да очакваме такива природни бедствия и човешки нещастия да се увеличават през идните времена.

Както всички пророчества на Господ Исус относно тези времена правят много ясно, ние идваме до най-големите времена на неприятности, които света някога е познавал. Обаче, добрите новини са, че ако сме построили нашия живот на царството, което не може да бъде разклатено, ние не само ще преживеем това, което идва, но ще надделеem и процъфтим. Това действително е времето когато църквата ще прекоси и ще започне да владее своята Обещана Земя. Казва ни се в Деян.14:22, „През много изпитания трябва да влезем в Божието царство.” Чрез това, което популярно е споменавано като „голямата скръб” в края на този век, целият свят ще влезе в царството на нашия Господ!

Нашето спасение е близо! Ние сме се насочили към много трудни времена, но те няма да бъдат за тези, които живеят в царството. Както ни се казва в Дан.11:32, „но хората, които познават своя Бог ще покажат сила и ще действат.” Господ ни е повикал да живеем в тези времена с цел, и ние имаме работа, която да извършим. Това е, за което е това изучаване. Обаче, основата на благочестив характер, която ние изучавахме около шест месеца, е решителна, ако ще надделеem в тези времена.

Понеже смъртта ще наводнява „всичките си брегове” по време на жетвата, ние трябва да се подготвим за увеличаване на природни и причинени от човека бедствия докато се приближаваме до края на този век. Ние ще трябва да се научим да се справяме със смъртта навсякъде около нас и да продължаваме да функционираме. Точно както никой генерал вероятно няма да е успешен, ако е прекомерно фокусиран на загубите, ние, също, ще трябва да се научим да се справяме със смъртта навсякъде около нас, а не да бъдем прекомерно предадени на жалеене или скърбене поради смъртта, за да спасим живите от дори по-голямо, вечно, бедствие.

Спасяване на Хората

Наследството на Израел беше земята, и те изгониха хората, които бяха в нея. Нашето наследство, което също е и на Господа, са хората. Въпреки че Йордан ще наводнява всичките си брегове, и смъртта ще бъде навсякъде около нас, силата на

Неговия неразрушим живот ще тече през нас, за да пожъне най-великата жетва, която света някога е познавал. Ние не трябва да спим или да бъдем объркани докато съкровището на земята е узряло за жетва.

Господ направи това ясно в Своето Слово; ако ще участваме в Неговия живот ние трябва също да участваме и в Неговата смърт „така че тези, които живеят да не живеят вече за себе си, но за Него (2 Кор.5:15). Всяко друго учение е фалшиво евангелие и враг на кръста. Един мъртъв човек не се страхува от нищо, и ако ние сме умрели за този свят тогава нищо в този свят не трябва да ни кара да се страхуваме. Смъртта отделя нещата, които са естествени от нещата, които са духовни. Отново, за да има възкресение, първо трябва да има смърт. Ако искаме да ходим във възкресения живот на Исус, ние трябва да сме склонни да положим нашия живот за Него.

Ние трябва да помним, че смъртта е най-голямото освобождение, което някога можем да познаем. Дяволът използва страх, за да връзва точно както Господ използва вяра в истината, за да освобождава хората. От какво се страхува един мъртъв човек? Ако сме мъртви за този свят, няма нищо, което света да може да ни направи. Невъзможно е за един мъртъв човек да има страхове от провал, страхове от отхвърляне, или дори страх от тъмнината. До степенята, до която някакъв страх все още ни държи това е само във връзка със степенята, до която ние не сме успели да отидем до кръста. Кръста ще ни освободи от всеки страх.

Един мъртъв човек няма похот, пожелания, не чувства гняв, не иска отмъщение, или дори не се чувства самотен. Няма по-голяма свобода, която можем някога да имаме от тази, която идва от това да умрем за този свят така че да бъдем живи за Христос. Обаче, кръста не представлява само смърт, но вратата за възкресения живот. Ние умираме за този настоящ свят, този настоящ век, така че да можем да започнем сега да живеем в идния век.

Кръста е Божията сила, и тези, които искат да ходят в Неговата сила в техния ежедневен живот ще се научат да вземат кръста си ежедневно. Тези, които ще бъдат свободни от всички яреми на този настоящ зъл век и ще ходят в свобода и смелост по-велика от тази, която е виждана на земята за почти две хиляди години.

Спасяване на Нациите

Великото Поръчение беше да се правят ученици от всичките народи, не просто от отделни личности. Ние също виждаме, че когато Господ се връща Той ще раздели народите на овце и кози, не просто отделни личности. Точно сега се решава кои народи ще бъдат „овце“ и кои ще бъдат „кози.“ Това въобще не означава, че ние оставяме евангелието на спасението, но това всъщност е начина, по който народите ще бъдат променени чрез спасяване и учене на отделни личности на пътищата на Господа. Обаче, ние трябва да започнем да развиваме национални и интернационални стратегии, които ще повлияят на народи с евангелието, не просто на няколко човека.

Това, до голяма степен, ще бъде значителна промяна на нашето мисионерско мислене и стратегии, което всъщност се случи в някои групи през последните две десетилетия или повече. Има също няколко разлики в това къде е сега църквата и къде е била в първи век, които ние трябва да разберем. Има много основни неща, които никога няма да се променят, но винаги ще бъдат основна част от видението и целта на църквата, но има също и някои разлики в края на века. Точно както Исус Навин инструктира Израел в И. Н.3:4:

„Обаче, трябва да има между вас и него разстояние от около 2,000 лакътя. Не се приближавайте до него, за да знаете пътя, по който трябва да вървите, защото не сте минавали по този път преди“

Тези, които следват Ковчеза, който представлява Господа, след „около 2,000“ години, ще вървят по различен път от този, по който е вървяла църквата преди. Много неща са същите, но много не са, и ние трябва да разберем разликите.

Евангелието на Царството

Преди края на този век да може да дойде, евангелието на царството трябва да бъде проповядвано. Това все още не е било направено. До сега ние основно сме проповядвали евангелието на спасението, което основно е да излезем от Египет.

Това е съществено, и то ще продължи да бъде знамето на кръста, под което маршируваме, винаги проповядвайки евангелието на личното спасение, но също ще започнем да проповядваме евангелието на царството – Божието царство наближи! Царят идва, и Той идва за да поеме. Той ни изпраща пред Себе Си за да подготвим пътя Му.

Както говорихме преди, в кръщението представено чрез преминаването на Червеното Море, израилтяните не минаха с желание, но основно Господ трябваше да ги вкара с хитрост в него и не им даде никаква друга алтернатива поради врагът, който ги преследваше. Обаче, кръщението представено от преминаването на Йордан беше доброволно, и щеше да постави началото на тяхното преследване на враговете им, за да ги изгонят от тяхната земя. Това не беше просто защото обстоятелствата се бяха променили, но хората също се бяха променили по време на тяхното дълго пребиваване в пустинята.

Църквата също както изглежда се е скитала в пустинята за близо две хиляди години. Както с пътуването на Израел в тяхната пустиня, това време не е било прахосано. Голяма трансформация се е случила в хората. Едно нещо беше да се изкарат хората от Египет, но се изискваше много по-дълго време да се изкара Египет от тях. Има също така хора, които както изглежда просто се носят в живота по-скоро безцелно, но Бог е извършил дълбока работа в сърцата им, и това време не е било прахосано. Има хора подготвени за големите предизвикателства напред, които ще приготвят пътя за идването на Божието царство.

От Защита в Атака

Сега промяната идва от живот, който привидно е бил композиран от това да бъде преследван и постоянно нападан от дявола, и дълбоки взаимоотношения на Бог в собствените ни сърца, в манталитет на завоевател. Това не означава, че ние сега сме перфектни, но предстоящото завоевание ще помогне да се продължи работата върху нашия характер, но ще има голяма разлика в конфликта – вместо да се бием с враговете отвътре, които са ни държали в робство, ние ще започнем да се бием с тези отвън, които държат другите в робство.

Ние никога не трябва да забравяме, че нашата победа не е алчно преследване на лична печалба и успех, но нашето съкровище е освобождението на души, които сега са в робството на тъмнината. Нашата цел е да видим истината на евангелието на Исус Христос да освобождава пленниците. Ние сме призовани като истински борци за свобода. Нашия успех в този живот ще бъде пресметнат чрез освобождаването на пленниците, които дяволът е държал в затвор за да вършат неговата воля. Затова, ние сега можем да очакваме да започне да става голяма промяна в църквата от това просто да се стремим ние да бъдем свободни, в това да освобождаваме нациите. На другата страна на Йордан, Израел може да не е изглеждал много различно от групата, която излезе от Египет, но отвътре те бяха много различни. Те повече не бяха просто наскоро освободени роби – те бяха завоеватели! Точно сега, външно църквата може да не изглежда много по-различна от това, което е била за много векове – но тя е! Ние повече не сме просто наскоро освободени роби – ние сме войни с най-великата кауза, подготвящи се за най-великата битка! Истина е, че някои от най-великите съживления и настъпления в историята на църквата са се случили през последните две десетилетия. В някои случаи, цели региони са били трансформирани, и цели нации са били повлияни. Въпреки че всички тези са част от едно историческо начало, много от тях са били повече разпиляни отколкото систематични. Те са извършили много и са дали голямо насърчение на тялото на Христос, но те са само предвестници на това, което идва. В съвременни военни термини, те са били като Специалните Сили, които са се промъкнали зад вражеските редици преди главната атака да започне. Сега е време за главната атака.

Както писах през 1987, ще дойде духовно настъпление, което ще бъде толкова велико, че мнозина ще го сметнат за жетвата, която е в края на века. Обаче, това не е последната жетва, а просто пожънването и подготвянето на тези, които ще бъдат работниците на жетвата, която наистина ще бъде краят на този век. Голяма вълна дойде, но друга, дори по-голяма от тази ще последва. Тя все още не се е разбила върху света, но белезите посочват, че е много близо.

Битката Започва

Когато Израел прекоси реката Йордан, първото нещо, което срещнаха беше вероятно най-мощната, най-укрепената, крепост от всички. Ерихон изглеждал непревземаем за целия познат свят. Как може тази банда скитници да завладее някога Ерихон? По всеки начин това беше невъзможно за Израел, но всичко от тяхното отпътуване от Египет също беше невъзможно. Те сега бяха свикнали да вършат невъзможното. Те знаеха, че зависеха от Бог за победата, че трябваше да имат чудо, и така е и с нас. Това, което идва е далеч отвъд човешката изобретателност и постижение. Дори с голямото множество, което църквата е станала сега, това, което срещаме сега все още е много по-голямо, много по-силно, и много по-силно окопано от това, което ние можем да победим и с нашия брой и с нашата мъдрост. Ние се изправяме пред свръхестествени крепости, които са имали хилядолетия да спуснат своите корени по-дълбоко и по-дълбоко в сърцата на хората. Това е духовна битка, която ще изисква забележително единство и покорство на Божиите хора точно както беше когато Израел се изправи пред Ерихон. Ще е необходима свръхестествената сила на Бог, за да надделеem. Следователно ще е нужна голяма вяра в Него, за да пристъпим. Това е точката.

Преминаването на реката Йордан когато наводняваше „всичките си брегове“ беше предназначено да започне да обединява племената на Израел по много по-велик начин отколкото те някога са познавали преди. Тяхното настъпление започна с велика духовна демонстрация от Бог. Те дори не можеха да направят това в земята без Господа. Обаче, Той изискваше те да стъпят във водата преди Той да извърши чудото. Нашата част е, под Негово напътствие, да стъпим напред в невъзможните обстоятелства.

част II

21 ноември, 2005

Четирите главни събития, към които се обърнахме по този предмет бяха:

Преминаването на реката Йордан представляваща смъртта, в която Божиите хора трябваше да влязат като умрат за себе си, и как смъртта ще наводнява всичките си брегове по времето на жетвата, която е краят на века Обрязването при Галгал, което представлява махането на плътта или плътската природа, което трябва да се извърши преди да можем да влезем във владение на нашите обещания. Тук беше също, където Израел бяха направени да изглеждат слаби в присъствието на своите врагове. Участието в Пасхата представлява постоянния фокус, който ние трябва да имаме върху Исус и Неговата изкупителна жертва.

Тогавата те започнаха да ядат плода на земята, което представлява плода на Духа, който християните ще започнат да проявяват.

Сега сме готови да се обърнем към следващото главно събитие в превземането на земята, за което четем в И. Н.5:13-15:

И когато беше Исус при Ерихон, подигна очи и видя, и, ето, насреща му стоеше човек с измъкнат нож в ръка; и Исус пристъпи при него и му рече: Наш ли си, или от неприятелите ни?

А той рече: Не; но за Военачалник на Господното войнство сега дойдох аз. И Исус падна с лицето си на земята и се поклони; и рече му: Що заповяда Господарят ми на слугата си?

А военачалникът на Господното войнство рече на Исуса: Изуй обувката си от нозете, защото мястото, на което стоиш, е свято. И Исус стори така.

Учените почти всеобщо вярват, че това е бил Исус, който се срещна с Исус Навин. Ние не се покланяме на ангели, и един ангел на Господа не би приел такава почит от Исус Навин нито би изискал събуването на сандалите на Исус Навин защото земята, на която той стоеше беше „свята.“ Това говори за идващото велико откровение за Исус като Капитана на Господното войнство, което трябва да дойде преди битката за нашата земя да може да започне.

Има разлика между откровение, или откровение от Бог за даден въпрос, и учение. Здравото учение е съществено за здрав, победоносен християнски живот, както и за да ни поддържа ден след ден. Както чух един човек да казва, само шепа от хилядите яденета, които жена му е приготвила за него са били толкова бележите, че той ясно ги е запомнил. Останалите от тях може да не са били толкова запомнящи се, но те са го поддържали да се движи! Учението е като това. Повечето от тях не са предназначени да бъдат толкова бележити така че да бъдат особено

запомнени, но те ни поддържат да се движим. Ние трябва да бъдем толкова пристрастени към здравето учене както сме към храната. Обаче, едно откровение директно от Бог може да извърши повече от много години на учене.

Например, ние знаем доктрината, че Исус е Главата на Своята църква, но колко църкви действително практикуват това? Изглежда като че ли тези, които проповядват това най-много обикновено са най-лоши в практикуването му. Да перифразираме Шекспир, „Аз мисля, че той протестира твърде много.“

Консервативните евангелисти обичат да претендират, че са най-посветените към Писанията, обаче техните най-популярни вестници правят изучаване за себе си и откриват, че само малък процент от техните статии съдържат повече от едно отнасяне към Писанието. Аз съм много благодарен за консервативните евангелисти и тяхното безпристрастие към здравето на цялото тяло на Христос, но ние често ставаме самонадеяни относно нашите най-силни страни, които бързо стават нашите най-големи слабости.

Повечето църкви са водени повече от комитети и бордове отколкото от следване на лидерството на Господа. Разбира се Господ може да говори чрез тези колективи, но малко изглеждат наистина посветени да търсят да чуят Неговия глас. Ето защо ние имаме най-забележителното и сърцераздирателно изявление в Писанието, Откр.3:20, „Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“ Тук ние имаме Самият Господ Исус стоящ отвън вратите на Собствената Си църква чукайки, стремейки се да влезе! Какво може да бъде по-лошо обвинение за нас от това?

Колко добър може да бъде най-славният храм, ако Бог не е в него? Ако Бог не е в него, няма значение колко славен е храмът защото това няма да бъде храм, който привлича вашето внимание! Истината е, че нашите църкви получават толкова голямо доказателство за Неговото присъствие както и за липсата на него. Ако хората наистина срещаха Господа в нашите църкви, те нямаше да говорят толкова за нас, те щяха да бъдат пленени от Него.

Казвам това докато наистина вярвам, че като цяло църквата е по-здрава и по-силна днес отколкото вероятно е била от първи век, и става все по-добре. Аз съм благодарен за това къде сме и за всичко, което имаме, но ние се нуждаем от повече. В същност, ние се нуждаем от най-важното нещо – присъствието на Самият Господ. Както един мой приятел веднъж каза, „Църквата днес има всичко, от което се нуждае освен Бог!“

Аз не твърдя, че нашата църква е по-добра. Ние сме били благословени да преливаме по толкова много начини, и ние сме благодарни за всички тези благословения, но един миг от изявеното присъствие на Господа посред нас е далеч по-ценен от всичко друго. Мойсей разбираше това, както четем в Из.33:13-16: Сега, прочее, ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми Моля Ти се, пътя Си, за да Те позная и придобия благоволението Ти; и разсъждай, че тоя народ Твои люде са.

И Господ каза: Моето присъствие ще върви с тебе, и Аз ще те успокоя.

А Мойсей ме рече: Ако Твоето присъствие не дойде с нас, не ни извеждай от тука. Защото как ще се познае сега, че съм придобил Твоето благоволение, аз и Твоите люде? Нали чрез Твоето дохождане с нас, така щото да се отделим аз и Твоите люде, от всичките люде, които са по лицето на земята.

Аз съм много благодарен за лидерството, с което Господ е благословил Своята църква в наши времена. Изцяло мисля, че лидерството на църквата в наши времена е вероятно най-великото от първи век. Обаче, дори най-великите не се сравняват със Самият Господ. Отново, дори 24-те стареи, 24-те най-велики лидери на църковната епоха, всички ще хвърлят своите корони в Неговите нозе когато Той влезе. Това ще се случи. Самият Господ изведнъж ще дойде в Своя храм. Когато го направи, никоя плът няма да може да служи там, но ще побегне.

Църквата сега се подготвя да премине реката Йордан. Ние дискутирахме неща като духовно обрязване, или отрязването на плътта, плътската природа, празнуването на Пасхата, или връщането на кръста и живота на разпъване към неговото полагащо му се място в нашия живот, и после яденето на плода на земята, плода на Духа ставащ изявен в Божиите хора. Въпреки това, най-доброто от всичко е, че Капитана на войнствата идва за да поеме.

Ние не можем да превземем нашата земя и да спечелим предстоящите битки със собствената си мъдрост. Ще има голямо движение из цялата църква, започващо с

избраните лидери такива като Исус Навин, да паднат пред Капитана на войнствата като действителния Капитан. В идните битки, Неговите хора ще следват Него. Той е Капитана, който никога не е загубвал битка, и никога няма да го направи. Ако следваме Него, ние не можем да загубим защото Той „винаги ни води в триумф в Христос“ (2 Кор.2:14). Ако Го следваме, ние не можем да загубим.

Когато Исус Навин в началото видя Капитана той не Го позна, но попита дали беше откъм тях или откъм техните врагове. Отговора на Господа беше, че Той не идва за да вземе страна, но за да поеме. Господ ще поеме водачеството на Своята църква, многото деления и битки, които стават сега между християните бързо ще спрат. Когато това стане, ние няма да продължаваме да хабим нашата енергия и ресурси в глупави битки между нас, но ще се превърнем в мощна, дисциплинирана армия, която е фокусирана на това кой е истинския враг. Това трябва да стане преди дори една крепост в земята да може да бъде победена.

Исус е не само Капитана на Господното множество; Той е Причината за всичко, което ние правим. Ние превземаме земята заради Него, за Неговите цели, не просто за да бъдем благословени. Нашия Цар купи света със Собствената Си кръв и нашата главна цел в този живот трябва да бъде да Го видим да получава наградата за Своята жертва. Само незрелите, които все още не са Го видели такъв какъвто е наистина са все още фокусирани на това, което ще получат. Какво можем да имаме като по-голяма награда от това да видим нашия Цар да получава Своята награда? Нека да живеем за това днес.

Част III

28 ноември, 2005

Веднага след като Исус Навин се срещна с Капитана на множествата, той трябваше да срещне както изглежда най-невъзможната, непревземаема крепост на Ерихон. Разбира се, Господ можеше да отмахне Ерихон с малкия Си пръст и той щеше да спре да съществува, но Той не искаше това да бъде толкова лесно. Въпреки че разбиването на Ерихон щеше да изисква Неговата намеса, Господ искаше Неговите хора да бъдат живо ангажирани в битката за техните обещания. Това е поради един основен важен принцип – всичко, което идва твърде бързо или твърде лесно обикновено е незначително.

Има много неща, които Господ иска да направи за нас. Има дарове, които Той иска да ни даде просто защото ни обича и иска да ги имаме. Това не означава да се опитваме да обезценим тези специални дарове или нещата, които Господ прави за нас. Действително, най-великият дар от всички, нашето спасение, беше безплатен дар, който по никоя начин не може да бъде спечелен. Обаче, това е симптом на основно неразбиране за нашите цели тук когато християни претендират, че понеже нещо е дошло твърде лесно и бързо то това е било Бог. Това може да бъде истина, но с изключение на специалните дарби и нещата, които Той обича да прави за нас както описахме по-горе, това често е или доказателство за нашата незрялост или за незначителността на това, в което сме въввлечени.

Както споменахме преди, Господ можеше да върже дявола и да установи Своео царство веднага след Неговото възкресение, тъй като Той вече купи света и всичко, което е в него. Цялата тази епоха, църковната епоха, е с цел обучение за царуване за тези, които ще царуват с Него в идните векове. Той нарочно не върза дявола защото Той не искаше да бъде лесно. Лесно в тази епоха обикновено се равнява на малка зрялост, малка важност, или малък призив.

Това ще бъде оскърбление и вероятно плесница в лицето на незрелите или несигурните, но е време да пораснем и да започнем да ядем месо. Когато Господ каза „...А горко на непразните и на кърмещите в ония дни“ (Мт.24:19), аз мисля, че това може да бъде изтълкувано като „Горко на онези, които държат своите хора в незрялост в онези дни.“ Без значение от собствените ни идеи или дори това, което сме били учени, ние всички няма да бъдем равни в небето. Писанието е ясно, че има нива и позиции в небето, и ние установяваме нашето вечно място и позиция точно тука. Една от най-пагубните измами в църквата е, че щом веднъж си спасен няма нищо друго, за което да работиш.

Аз осъзнавам, че онези, които имат глад и посвещение към нещата на Господа, които дори ще предадат себе си да четат материали като този поне малко вече имат усещане за тази истина. Ние ще установим това по-нататък в Писанията, но за сега трябва да разберем, че трудностите не идват върху нас като наказание, но като

възможност. Най-трудните изпитания не са поради това, което сме направили грешно, но поради това, което сме направили правилно. Поради висшето призвание на апостол Павел, той страда толкова много. Разбирането на това нещо беше, което накара другите апостоли да се радват след като бяха бити от властите, защото те бяха сметнати за достойни да претърпят срам заради Неговото име.

Лесното не винаги се равнява на благоразположението на Бог. Всъщност, вашите изпитания са далеч по-голямо доказателство за Неговото благоразположение, както ни се казва в Евр.12:5-13:

"Сине мой, не презирай наказанието на Господа, нито да отслабваш, когато те изобличава Той;

Защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема", Ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?

Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участвуват, тогава сте незаконно родени, а не синове.

Освен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и сме ги почитали; не щем ли повече да се покоряваме на Отца на духовете ни и да живеем?

Защото те за малко време са ни наказвали, според както им е било угодно, а Той - за наша полза, за да съучаствуваме в Неговата святост.

Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него.

Затова "укрепете немощните ръце и отслабналите колена", и направете за нозете си прави пътища, за да не се изкълчи куцото, но напротив, да изцелее.

Процеса просто да стигнат до мястото на влизане в тяхната земя беше дълъг и труден. Цяло поколение премина защото те нямаха вярата, която се изискваше за да завладеят и да живеят в обещанията. Сега идваше голяма промяна върху установения ред на тяхното съществуване. В пустинята, всичко беше снабдено за тях. Сега те трябваше да се сражават за собственото си наследство, а пречките, които стояха на пътя им просто изглеждаха невъзможни.

Само преминаването на Йордан и после претърпяването на обрязването бяха много трудни. Господ не ги остави да чакат докато водите спаднат за да могат да преминат, но ги преведе в най-трудното време, дори когато реката преливаше всичките си брегове. После те веднага трябваше да претърпят обрязването, и бяха унижени и направени слаби в самото присъствие на своите врагове, докато гледаха към най-непревземаемата крепост.

Ние идваме до времената когато пасивното християнство и пасивните християни ще спрат да съществуват. Има зрялост, дисциплиниране, и божествена агресивност идващи върху Божиите хора. Тези, които се поддават на хуманистични и идеалистични теологии може да имат трудно време с това, но ние трябва да разберем, че Бог е войнствен Бог. Титлата, която Той използва 10 пъти повече от всяка друга в Писанието е „Господа на множествата," или „Господа на армиите." Има войнствен аспект свързан с Неговия характер, който ние трябва да разберем и да прегърнем за времената и работата, в която сега идваме.

Капитана на множествата Господни, който дойде за да поеме е действително най-великия Капитан. Най-великите командири винаги ще бъдат откривани като полагат силни основи за своите победи като дават на своите войници най-доброто обучение и поддържайки ги в най-добрата форма. Както се казва за Сунамката, която беше метафора на невястата на Христос, църквата, „Коя е тая, която поглежда като зората, красива като луната, чиста като слънцето, страшна като войска със знамена?" (П. на П.6:10). Това е, което църквата скоро ще стане.

Капитана винаги ще води своите хора в победа, и той ще започне своя военен поход като срещне това, което изглежда да е най-невъзможната крепост. Те ще трябва да научат пътя на победата от началото. Обаче, за да направят това те ще трябва да се научат да следват заповедите - дори заповедите, които те не разбират. Това е вярата и упованието в Бог, които ще се изискват за ходене в обещанията.

Има друга голяма промяна в нашия менталитет, която ще дойде. Често се е казвало, че хората няма да дойдат в единство без преследване. Единството, което идва няма да бъде от преследване. Преследването е да бъдеш атакуван, но това, което идва е обединяване за да се атакува - църквата се надига за да атакува най-големите крепости на нашето време, които са се издигнали против познаването на Бог. Ние няма да продължаваме да бъдем в отбраната. Този менталитет ще бъде радикално

променен в много близко бъдеще. Повече няма да има отстъпване пред враговете на кръста.

Нека също да помним, че това е изцяло духовно и че оръжията на нашето воюване не са плътски. Армиите на Христос не са въоръжени с пушки и бомби, но нашият меч е истината; нашата решителност е да обичаме. Нашето завоюване на земята е за да освободим хората, не да ги унищожим или да вземем нещо от тях. Царството идва. Земята и всичко, което е на нея е на Господа, и Той ще Си я вземе обратно, но далеч по-ценни от всяко съкровище и земята са хората. Хората са неговото наследство. Хората ще бъдат Негови, и те ще Го обичат затова, че ги е завладял. Крепостите, които се издигат против познаването на Бог са установени в територията на човечеството. Най-голямата битка е за умовете на хората. Има крепости в науката такива като еволюцията, които сега може да изглежда, че са хванали непревземаемо умовете на хората, но те ще бъдат съборени. Обаче, Господ няма да унищожи науката – Той ще я завладее и ще я притежава.

Всяка истинска наука ще води към Създателят. Както Джон Амос Комениус веднъж е казал като перифразирал изявлението на Павел в първата глава на Римляни, „Природата е Божията втора книга.“ Всичко в творението говори за Него. Както Елизабет Барет Броунинг каза, „Земята е препълнена с небето, и всеки обикновен храст е запален от Бог; но само този, който вижда, си събува обувките – останалите седят около него и берат къпини.“ Само онези, които виждат си събуват обувките, но скоро на всички ще им бъдат отворени очите, и те всички ще си събуят обувките в Неговото присъствие.

Господ не идва за да унищожи света, но за да го спаси. Царството идва за да спаси земята от всички последствия от падението, а не само да даде на земята бъдеще, но нещо по-славно отколкото сега можем да схванем. Всяка зла крепост, която издига себе си против познаването на Бог ще падне. Има война за водене, но това е духовна война. Царството идва за да унищожи войната, злоупотребата с деца, злоупотребата с съпруги, злоупотребата с животни, злоупотребата с околната среда, болестите, гладът, и дори самата смърт. Царството идва за да възстанови земята и да я направи рай, който Бог е възнамерявал тя да бъде.

Няма по велика надежда за бъдещето от евангелието на царството. Това е евангелието, което трябва да бъде проповядвано преди края на този век да може да дойде. Ние не можем да позволяваме на движенията на Ню Ейдж и на другите култове да продължават да държат високата земя на надежда за бъдещето когато това е наше специално владение. Нашето послание не е само на надежда за бъдещето, но за най-голямата надежда от всички. Никоя друга религия, никоя философска утопия, няма послание на надежда толкова велико колкото е посланието на царството.

Но какво да кажем за голямата скръб? Какво да кажем за времето на големи неприятности такова каквото света никога не е преживявал преди? Тези неща ще дойдат. Ние трябва да ги разбираме, и трябва да се приготвим за тях. Веднъж имах едно пророческо преживяване, в което Господ ми показва много просто как да се приготвя за тях.

В това преживяване, аз изведнъж открих себе си пред екрана на радара на един военен кораб и Самият Господ стоеше точно до мен. Имаше едно препятствие на екрана, което беше направо отпред и се приближаваше много бързо. В това преживяване, аз наредих кораба да се обърне на 90 градуса надясно за да избегне предстоящия сблъсък, но след като завихме, препятствието на екрана стоеше безжизнено отпред и продължаваше да се приближава право към нас. Тогава наредих кораба да завие наляво за да избегне сблъсъка, но със същия резултат – то продължаваше да идва право към нас. Аз се вързах очаквайки сблъсъка, но нищо не се случи. Когато попитах Господа какво беше това Той просто каза, „Това беше голямата скръб, времето на големи неприятности. Вие не можете да го избегнете, но ако стоите близо до Мен, дори няма да го усетите.“ После преживяването свърши.

Голямата скръб, или времето на неприятности, не е нищо повече от едно малко препятствие на екрана на радара за всичко, което идва. То идва, и е неизбежно, но ако стоим близо до Господа, ние няма нужда да се страхуваме от него. Както ни се казва в Дан.11, дори когато „мерзостта на запустението“ (Дан.11:31) е поставена, „хората, които познават своя Бог ще покажат сила и ще действат“

(Дан.11:32). Когато това стане, хората, които познават своя Бог няма да бъдат пасивни; те няма да се крият; те ще бъдат тука и те ще действат!

Има много крепости, или измами, които са се издигнали срещу познаването на Бога, които са здраво посадени в църквата. Те ще бъдат отмахнати, както Господ обеща в Мт.13:40-43:

„И тъй, както събират плевелите и ги изгарят в огън, така ще бъде и при свършека на века.

„Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всичко що съблазнява, и ония, които вършат беззаконие,

„и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

„Тогава праведните ще блеснат като слънцето в царството на Баща Си. Който има уши [да слуша], нека слуша.

Точно както Израел трябваше да се справи с много неща преди да могат да преминат и да започнат да завладяват своята земя, църквата има някои неща, с които трябва да се справи преди да можем да продължим нататък. Те ще бъдат. Някои от тези неща ще преминат с поколението преди Божиите хора да могат да пресекат.

Изплуващото поколение, това, което ще пресече, почти всеобщо е изследвало и оспорвало доктрините, които са довели много от проблемите претърпяни от предните поколения, доктрините, които по много начини са посяли неверие и са ги държали настрана от това да влязат в Обещаната Земя. Това изследване трябва да бъде направено, но то трябва да бъде направено без неуважение на тези, които не са могли да влязат в земята. Те поне са напуснали Египет и са довели изплуващото поколение до мястото, където те могат да пресекат. Вие можете да изследвате учения и вярвания по начин, който не унижава бащите и майките за всичко, което са извършили като се учим от многото грешки, които те са направили вместо да ги осмиваме. Както ще изучаваме, точно както поколението, което пресече направи много от техните грешки, молете се тези, които пресекат да не стават арогантни. Гордостта винаги води до падение, а Господ дава Своята благодат на смирените.

Част IV

5 декември, 2005

А Ерихон беше заключен и затворен поради израилтяните; никой не излизаше и никой не влизаше.

И Господ рече на Исус: „Ето, предадох в ръката ти Ерихон, царя му и силните му и храбри мъже.

„Ходете, прочее, около града, всички военни мъже, и обиколете града веднъж; така да правите шест дена.

„И седем свещеника нека носят пред ковчега седем гръмливи тръби; и на седмия ден обиколете града седем пъти, и свещениците нека свирят с тръбите.

„И когато засвирят продължително с гръмливата тръба, като чуете гласа на тръбата всички люде да извикат с гръмлив глас; и градската стена ще падне на мястото си, и людете нека вървят всеки право напред“ (И. Н.6:1-5).

Каква стратегия е това? Очевидно е, че това не беше военна стратегия замислена по някакъв начин да смекчи техните врагове, по-скоро, това беше замислено да извърши нещо в Израел – вяра, търпение, и покорство. Ако те щяха да печелят битки по Божият начин, те трябваше да се научат от самото начало да вършат нещата по Неговия начин.

Ние трябва да помним, че Господ може да мръдне малкият Си пръст и всички Негови врагове ще престанат да съществуват. Стратегиите, които Той ни дава за победите почти винаги са предназначени да извършат нещо в нас – те рядко имат връзка със стратегия предназначена да надхитри или надвие врагът. Това вече беше направено. Причината за битката е това, което Той иска да изработи в нас, не врагът.

Нека да разгледаме тази стратегия стъпка по стъпка, прибавяйки седемте стъпки, които Исус Навин добавя в 10 ст., за да добием представа как Той се опитва да извърши тези неща в нас:

1) Първото нещо, което Исус Навин трябваше да направи беше да види Ерихон вече като превзет.

Исус Навин и народа трябваше да имат Божието виждане, виждайки от Божията перспектива през техните духовни очи, а не просто това, което естествените им очи виждаха.

2) Те трябваше да маршируват около града веднъж на ден в продължение на шест дни.

В И. Н.1:3 вече им беше казано от Господа, „Всяко място, на което стъпи кракът в Аз съм ви го дал...“ Интересно е, че Господ накара Авраам да обикаля из земята, която беше дадена. Има духовно значение действително да се докоснем или да ходим в това, което изискваме. За по-значителните крепости често ще се изисква повторение, издържане, и вярност. Затова, те трябваше да обикалят града отново и отново докато беше отпечатано в техните души, че това беше тяхната земя.

3) Свещениците трябваше да маршируват с военните мъже носейки роговете от овни. Свещениците са ходатаи, а роговете от овни представляват излизашото послание. В много от опитите да се съборят някои от големите крепости на наше време, има нападение от смели, дейни лидери. В други случаи, почти всички ходатаи ще предприемат малко външно действие. Ние имаме нужда от съединяване на мъжете и жените в действие, „военните мъже,“ и тези посветени на молитва преди да видим победата.

4) На седмият ден, те трябваше да маршируват около града седем пъти. Седем е числото на завършване, и това представлява цялостно покорство на стратегията на Господа. Отново, тази стратегия не беше толкова да събори стените на Ерихон, което беше лесно нещо за Господа, но беше да доведе Неговите хора до пълно покорство на Него. Това ще бъде необходимо преди да видим победи над големите крепости на нашето време.

5) Когато те чува дългия звук на овнешките рогове и звука на тромпета, всички хора трябваше да извикат, и стените щяха да паднат.

Овнешките рогове бяха заповядани от Господа да бъдат надувани от Неговите свещеници. Викът беше заповядан от Господа, който звучеше от целия народ. Властта на двете, в съвършена хармония и на определеното време от Господа, са необходими за победата. Ние ще трябва да дойдем до мястото на хармония и единство така че когато Господ дава Своята заповед чрез някой, тя веднага е повтаряна от хората, не минава през комитети или дебати. Това може да е демократичният начин, но той няма да работи, ако ние ще бъдем част от тези, които пресичат за да завладеят земята.

6) После всеки трябваше да върви право напред за да завладеят земята. Много велики победи в историята накрая са се превръщали в големи поражения защото командирите са загубвали контрол над своите войници след пробива, и те са започвали да атакуват когато си искат и както си искат, което води до хаос. Поради тази причина се казва за армията на Господа в Йоил 2:7-8, „Те тичат като юнаци; като военни мъже качват се на стената, и маршируват всеки в пътя си без да развалят редовете си. Не се тласкат един друг; маршируват всеки в своя път; и даже като падат около оръжията не спират вървежа си.“

Понастоящем църквата е далеч от това да може да направи това защото повечето дори не ходят в правия път, но се носят от църква на църква, или от служение в служение, вършейки това, което им харесва вместо да вършат ясно разкритата воля на Бог. Това ще се промени за тези, които пресичат. Ние ще се научим как да маршируваме в права линия, с ясна цел и посока. И когато има пробив, ние ще продължим да имаме дисциплината за да продължим да вървим напред без да блъскаме другите.

7) „Да не викате, нито да се чуе гласът ви, нито да излезе дума из устата ви, до деня, когато ще ви кажа да извикате; тогава извикайте!“ (И. Н.6:10).

Вероятно най-голямата пречка за духовен напредък в църквата днес е същата, която беше за Израел в пустинята – мърморенето на хората – тяхното недоволство и оплакване, и второ – гадаенето на лидерството. Това абсолютно няма да бъде част от поколението, което ще бъде допуснато да пресече и да завладее Обещаната Земя. Има множество Писания, които споменават това, но нека да разгледаме само тези три за това колко важно е за нас да се научим да контролираме това, което казваме:

Смърт и живот има в силата на езика, и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му (Пр.18:21).

Който въздържа устата си и езика си опазва душата си от смущения (Пр.21:23).

Ако някой счита себе си за благочестив, а не обуздава езика си, но мами сърцето си, неговото благочестие е суетно (Як.1:26).

Разбира се, може да бъде написана книга за всеки един от тези седем принципа. Интересно е колко внимателно най-ефективните курсове за лидерство и управление следват тези принципи. Спортните новини бяха изпълнени в продължение на седмици с този, когото мнозина смятат за най-добрия посрещач в NFL, и вероятно дори най-добрия атлет в лигата. Не само оставен на скамейката, но той беше отстранен от своя тим защото не маршируваше в линия с останалите от неговия тим, и не можеше да контролира езика си. Той правеше много милиони на година само като играеше една игра. Не само че загуби това, той може никога повече да не играе за някого. Ако дори най-талантливият играч започне да разрушава постройката на тима, всеки истински лидер ще се отърве бързо от този човек. Господ отказа да позволи на едно цяло поколение да продължи с Него поради това.

Първото нещо, което Израел трябваше да направи беше да се научи да марширува в ред. Най-великите командири в историята са тези, които са обучили своите войски добре. Само това няма да ви направи велик командир, но вероятно никога няма да можете да бъдете такъв без добре обучени войски. Великите командири не търсят обич от войските си – те търсят тяхното покорство. Размислете за това: Много църкви, служения, и движения умират защото лидерът избира своите помощници повече според лоялност към него отколкото според способността или истинското покорство на Господа.

Отново, това отваря консерва с червеи, което за да се разгледа ефективно би било достойно за цяла книга. Разгледайте следващите примери от исторически битки защото ние ще трябва да се сражаваме за нашата земя, и ние ще трябва да имаме военен манталитет. Има причина защо Господ на множествата, или Господ на армиите, използва това име повече от десет пъти повече от всичките Си други имена.

Една от най-големите победи на херцог Уелингтън срещу френската армия в неговия поход на полуострова дошла в резултат от това, че неговите войски били малко по-дисциплинирани, и му се доверявали просто малко повече отколкото французите се доверявали на своя генерал. Двете армии марширували напред назад по същата земя за почти две седмици без следа една от друга. И двамата генерали правели това чакайки другият да понижи своята охрана само за момент така че те да могат да атакуват и използват този критичен момент. Те нямали време да кажат на всичките си войски какво правели. Войските просто трябвало да се доверят на своя генерал. Накрая, френската армия взела малка пауза късно следобед, мислейки, че било твърде късно Уелингтън да ги атакува. За шок дори на офицерите на Уелингтън, той дал заповедта за атака. Те не разисквали това – те го направили, и французите били здраво разбити.

Уелингтън нямало да може да направи това, ако неговите войски не били толкова добре обучени за да бъдат склонни да минат през упражнение, и после моментално да променят установения си ред и да атакуват врагът. Наградата на Уелингтън за тази брилянтна победа била да бъде направен командирът над всички съюзнически войски. Тогава той бил избран да води битката срещу един дори по-голям враг – самият Наполеон, когото Уелингтън разбил в битката при Ватерлоо.

Основно това била същата стратегия, която позволила на Сам Хюстън да разбие мексиканския генерал Санта Анна, и на руския генерал Кутузов да смаже масивната армия на Наполеон когато той нахлувал в Русия. И в двата тези случая, армиите били доведени до самия край на тяхното търпение, ядосвайки се на това, което се случвало поради липсата на желание от страна на техните командири да се бият. Обаче, и двамата командири чакали подходящото време за да могат да се бият и да спечелят. После, те били считани за гении заради тяхното търпение.

Малко от наистина великите командири в историята са споменавани някога като „любящи,” но по-скоро „уважавани” или „почитани.” Има изключения, но дори те са нямали за цел да спечелят популярност. Победата носи далеч повече истинска обич от това да се опитваш да бъдеш приятно момче за всички. Ако сме призовани в лидерство, ние ще обичаме нашите хора много повече, но действително, ние трябва да бъдем достатъчно неотстъпчиви да ги обучим по правилния начин за да не умрат в битката, но да извършат своята цел.

Ние също трябва да обмислим колко добронамерени християнски лидери са атакували някои от големите крепости на нашето време твърде прибързано, без подходящата подготовка, обучение на техните хора, или дори да имат стратегията на Господа. Резултата е бил далеч повече поражения за Божиите хора. Изисква се и „вяра и

търпение“ за да се наследят обещанията на Бог. Мнозина, които са атакували тези крепости са имали вяра, но им е липсвало търпение, и така единственото нещо, което е било извършено било, че светиите са се изнасили и сега мнозина имат пораженчески манталитет.

Това ще се промени.

Част V

12 декември, 2005

Като продължихме нашето изучаване от И. Н.6, ние научихме как Израел пресякоха за да завладеят Обещаната Земя като превзеха Ерихон чрез вяро следване на наредбите на Господа. Обаче, преди да надуют тропетите и да извикат така че стените да паднат, Исус Навин задължи народа да спазят своята клетва към блудницата Раав и тези, които бяха в нейния дом като не докосват никой, който беше под забраната. Това, което Господ беше поставил под забрана беше богатството на града, неговото злато, сребро, мед, и желязо, всичко, от което трябваше да отиде в съкровищницата на Господа като първи плодове принесени на Него. После ние четем в И. Н.7:1:

А израилтяните извършиха престъпление относно обреченото: защото Ахан син на Хармия, син на Завдия, син на Зара, от Юдовото племе, взе от обреченото, така че Господният гняв пламна против израилтяните.

Заслужава си да се отбележи, че само един човек беше неверен като не се подчини на заповедта, Ахан, но се гледаше като че ли целият народ беше неверен. Това може да изглежда нечестно, но ако се изисква единство за дадено нещо, съществено е да се разбере този урок. Много организации, включително църкви, служения, и бизнеси, са били доведени до провал поради безотговорност или нечестност само на един човек. Във воюването, възможно е един кораб да бъде потопен, или дори една армия поразена, защото охраната е отишла да спи по време на пост.

Ето защо във военните лагери, ако един човек в ротата оплеска нещата, цялата рота ще претърпи наказанието. Това в началото може да изглежда нечестно, но това, което това ще причини е общ манталитет, където всеки наблюдава другия, и те се контролират така че ако един човек започне да върви накриво, цялата рота ще отиде бързо при него.

Когато тялото на Христос върви към някои от основните битки между доброто и злото, този „манталитет на единство“ ще трябва да бъде овладян. В края на краищата, дисциплината и единството, в които църквата ще трябва да ходи трябва да надвишават тези на някое военно единство. Когато приближим това време, и помазанието и мъдростта върху лидерите се увеличи до истинската апостолска мярка, повечето ще бъдат истински доброволци и мотивацията ще бъде позитивна, но ние също можем да очакваме и някои действия на дисциплиниране такива като с Ахан, и каквото имаме в Деян.5 в случаят с Ананий и Сапфира.

Има една древна военна поговорка, която казва, „Екзекутирай един и научи хиляди.“ След смъртта на Ананий и Сапфира, ние четем в Дея.5:11, „И голям страх дойде върху цялата църква, и върху всички, които чува тези неща.“ И двете тези неща ще изглеждат жестоки и крайни за тези, които са склонни към беззаконие, но когато помазанието се увеличава, и последните битки приближават, ние можем да очакваме дисциплината и последствията за престъплението да растат съответно с това – за наша полза! Всеки мрази обучаващите сержанти във военните лагери, но при първото вкусване на битката вие ги обичате повече от майка си или баща си, когато разберете, че са те били тези, които наистина са се грижили за вас. Ако сме призовани в място на власт или влияние в тялото на Христос, ние трябва да дисциплинираме себе си съответно с това. С истинската духовна власт идва истинска отговорност. На Адам му беше дадена власт над земята, така че когато той падна всеки и всичко под неговата власт пострада, дори билиони и билиони хора. Ние можем да си мислим, че това не беше честно, но тази „справедливост“ също даде възможност на един Човек, „последният Адам,“ Христос Исус, да плати наказанието и да изкупи билиони и билиони, и всички друго, което беше под властта на Адам.

Колкото повече власт имаме, толкова е по-голяма възможността да вършим добро. Ако прегрешим, повече хора ще бъдат наранени чрез нашия провал. Ние искаме власт, да завладеем Обещаната Земя, което в Христос са нациите, но готови ли сме за това? В това време, очевидният отговор на този въпрос е „не.“ В пророческата

перспектива къде сме в това разписание, ние просто сме готви да прекосим Йордан. Болката от обрязването и дисциплинирането, които Капитана на армиите ще изработи в своите хора, учейки ги как да събарят крепости, ще донесат тази дисциплина и единство, бързо.

Поради това, където църквата скоро ще отиде, и това, което скоро ще вършим, за следващите няколко години църквата ще стане много запозната с думата „дисциплина,” и ние ще започнем да преживяваме това на едно изцяло ново ниво. Понеже армията на Господа е армия от доброволци, мнозина няма да издържат това. Това ще бъде времето когато Господ каза, „И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на повечето хора ще охладнее,” (Мт.24:12). Беззаконието в техните сърца няма да им позволи да издържат дисциплината, която ще се изисква от тези, които притежават царството.

Вероятно е истина дори днес, че има повече християни, които са станали изолирани от тялото на Христос вместо да са живи членове на църквата, което не е истина, ако ние не сме наистина свързани с местно тяло от вярващи. Ние не можем да бъдем правилно свързани с Главата без също да бъдем правилно свързани с Неговото тяло. Чува! Съм всякакви извинения и нови доктрини за това как църквата трябва да включва тяхното приятелство, и въпреки че всяко такова събрание може и трябва да бъде събрание на църквата, тези, които заместват такива взаимоотношения с истинския църковен живот трагично ще открият много скоро колко дефектно е това разсъждение.

Павел предупреди в 1 Кор.11:30, „Поради тази причина (не разпознаване на тялото правилно) мнозина между вас са слаби и болни, а доста са починали.” Когато питах Господа преди няколко месеца за това колко реална е заплахата от птичия грип, беше ми даден сън, в който видях вълна от смърт, която се простираше толкова далеч колкото можех да видя и беше почти върху нас. Единственото сигурно място от това беше в дома на Господа, който беше най-близо до мен. Аз се събудих мислейки за горния стих, и въпреки че винаги съм вярвал, че е решително да има истинско взаимоотношение в местна църква за истинска духовна зрялост, откакто имах този сън аз чувствам изцяло нов товар да надуя алармата за християни, които са се отделили от църквата да се върнат, не повърхностно, но с истинско посвещение на сърцето.

Ако последните няколко параграфа са ви засегнали, тогава вие сте тези, които трябва да чует това най-много. Аз не се опитвам да ви засегна, но по-скоро бих бил този обучаващ сержант, който мразите за малко, който въпреки това ви подготвя за идните времена.

Ако сте били наранени от църквата, или наранени от лидерството на църквата, преодолете това. Аз лично не мисля, че е възможно да има истинско църковно взаимоотношение без истинско нараняване, разочарование, или отхвърляне на някои, точно както не е вероятно, че вие ще избегнете тези неща, ако сте част от някое семейство. Има много идеалистични виждания за това какво трябва да бъде църквата, и тя действително ще отиде далеч по-нависоко отколкото дори някои от най-големите идеалисти могат да предвидят, но не без първо да мине през пустинята. Според Божият замисъл, единствения път към Обещаната Земя е през пустинята, което е почти точно противоположното на това, което ни е било обещано. Тук е където сме подготвяни за Обещаната Земя.

Точно сега, нормалния църковен живот включва занимаване с всички въпроси на хората, с които Израел трябваше да се занимават в пустинята. Ако не можем да минем през тези неща с хората, тогава ние няма да бъдем подготвени да прекосим с тези, които са ги издържали, и няма да прекосим с тях.

Ние също трябва да разберем, че има разлика между съдене и осъждане, или проклятие. Неговото съдене може да доведе до осъждане или унищожение, но обикновено това е дисциплинирането предназначено да доведе корекция или промяна на поведението, а не унищожение. Както ни се казва в 1 Петр.4:17, „Защото е време да започне съдът с Божият дом.” Това очевидно не означава, че Той ще осъди Своя дом, но как може да бъде доведен съд върху целия свят, ако тези в Собствения Му дом вършат същите неща, за които Той ще съди света? В действителност, Той ще донесе Своя съд върху света чрез Своята църква, и не само това, ние сме призвани да съдим ангели!

Бяха ли Ахан и неговото семейство, или Ананий и Сапфира, осъдени за вечно наказание? Аз не мисля, че е така. Това може да бъде оспорвано, но аз лично

вярвам, че те бяха спасени, и следователно имат вечен живот. Обаче, те очевидно не изпълниха своето призвание, но имаха честта да бъдат причислени към останалите от тяхното поколение, които вършеха такива велики неща за Господа. Пустинята беше предназначена да махне толкова „Ахановци“ колкото може преди Израел да прекоси. Трагично е, че много християни са много близо да бъдат подобно отмахнати от тази земя. Много от тях могат да ни изглеждат „добри хора,“ може би дори едни от най-добрите, и в действителност те може да са такива по много начини, но Господ ще пощади мнозина от правене на трагични грешки, които могат да струват много скъпо на тях и на много други в идните времена. Аз осъзнавам, че самият аз мога да бъда в тази група, на която няма да ѝ бъде позволено да прекоси, и въпреки, че дълбоко желая да бъда част от тези, които се сражават за земята, ако е така, аз радостно приемам решението на Господа. Обаче, аз няма да съм истински стражар, ако не надуя алармата. Идните времена ще разкрият състоянието на вярата и живота на всеки. Едно от най-решителните решения, което можете да вземете е да отидете в правилното тяло от вярващи, където има истински и жив църковен живот, да откриете мястото си в него, и да не напускате поста си. Отново, нека отново да разгледаме Евр.12:5-13: "Сине мой, не презирай наказанието на Господа, нито да отслабваш, когато те изобличава Той; защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема." Ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва? Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участвуват, тогава сте незаконно родени, а не синове. Освен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и сме ги почитали; не щем ли повече да се покоряваме на Отца на духовете ни и да живеем? Защото те за малко време са ни наказвали, според както им е било угодно, а Той - за наша полза, за да съучаствуваме в Неговата святост. Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него. Затова "укрепете немощните ръце и отслабналите колена", и направете за нозете си прави пътища, за да не се изкълчи куцото, но напротив, да изцелее.

Част VI

19 декември, 2005

Като продължаваме нашето изучаване на пресичането за да се завладее Обещаната Земя тази седмица, искаме да разгледаме малко по-дълбоко причината за забраната, която причини Ахан да влезе в неприятности. Тази забрана беше хората да не задържат нищо от златото, среброто, медта, или желязото в Ерихон, но то трябваше да бъде дадено като първи плодове на Господа. Тази забрана не беше наказание за народа, но беше подготовка за да могат да им бъдат поверени безпрецедентни благословения, които Господ скоро щеше да даде на Своя народ. Разбира се, всичкото злато, сребро, мед, желязо, и всичко друго на земята е на Господа. Той не се нуждаеше от тези скъпоценности от Ерихон, но Израел имах нужда да ги дадат така че лакомията да няма място в Израел. Каквато и лакомия да ни принуждава да притежаваме ще стане идол, който носи смъртоносна поквара и измама в лагера на Господа. Трябваше да се занимаят с това зло преди да могат да отидат по-нататък. Това беше лакомия, или ламтеж, което причини Ахан да се спъне, както той призна когато беше конфронтиран в И. Н.7:20-21: И Ахан в отговор на Исус каза: Наистина аз съгреши на Господа Израилевия Бог, като сторих така и така: Когато видях между користите една хубава вавилонска дреха, двеста сикли сребро, и една златна плочка тежка петдесет сикли, пожелах ги и ги взех; и, ето, те са скрити в земята сред шатъра ми, и среброто отдолу. Въпреки че това беше само един човек, Господ не можеше да допусне Израел да има още една победа докато това семе на лакомия не беше изкоренено от лагера. Ако лакомията беше хванала Израел, вместо да бъде светлина и благословение за света, Израел щеше да стане просто друг подтискащ тиранин. Според обещанията, които Господ беше дал на Израел, те бяха призвани да имат безпрецедентни материални благословения, но не просто за да могат те да бъдат богати, но за да могат да

бъдат благословение за света. Същото е истина за нас, но лакомията ще изврати преуспяването и ще го превърне в проклятие и препятствие. Нещата, с които можете да избягате във Външния Двор могат да причинят да бъдете убити в Свящото Място. През следващите няколко години, тези, които искат да пресекат в Обещаната Земя трябва да разберат това. Нямаше и секунда шанс за Ахан. Понеже той се опита да задържи това, което беше забранено, на него му беше забранено да отиде по-нататък. Това може да изглежда сурово, и е, но колкото по-висше е призиванието, толкова по-голяма е отговорността. Израел щяха да открият, че нещата, с които са могли да избягат в пустинята ще им причинят ужасни поражения в Обещаната Земя. Има отговорност, която идва с благословенията. Те не са тежки – Бог не иска твърде много от нас, но ние трябва да се научим да Му се покоряваме.

За Ахан да вземе това, което беше под забраната също беше и бунт срещу ялната заповед на Господа. Едно от главните злини на последните дни е беззаконието, което е основното презрение и незначитане на властта. Това отричане на всички идеали е нараснало много драматично през последните няколко десетилетия и ще бъде една от основните поквари, които ще доведат последните неприятности върху света в края на този век.

Обаче, тези, които израстват близо до Господа и са подготвени за Неговите цели, установяването на Неговото царство, ще израстват в противоположния дух. Те ще израстват във все по-голяма почит към властта.

Царството е област, която е под властта на Царя. За да бъде поверена власт на някого в Господа се изисква той да бъде под власт. Има почит към власт, почит към правила и наредби, която ние трябва да имаме или ще бъдем голяма опасност за себе си и за другите, ако ни е дадена повече власт.

Властта, дисциплината, и правилата не са непременно легализъм, въпреки че могат да пресекат тази линия. Обаче, в своята подготовка за лидерство в Господа, аз не съм срещал някой, който да носи значителна духовна власт, който да не е бил в определен момент предмет на някоя крайност от легализъм или прекомерно контролираща власт. Един от великите примери за това в Писанието е цар Давид. Цар Саул беше средството, което Бог използва за да оформи Давид във великия цар, който той щеше да стане.

Как реагира Давид на властта в своя живот, която беше толкова несправедлива, където Саул дори беше демонизиран? Давид го почиташе до края, отказвайки да вдигне собствената си ръка срещу Саул дори когато той се опитваше да убие Давид. Давид дори възнагради мъжете, които погребяха тялото на Саул и му дадоха подобаващо погребение. После той отиде в напълно безпрецедентна крайност и почете децата на Саул, което беше точно обратното на начините, по които действията царете в онези времена, които бързо убиваха децата на всеки съперник. Но Давид беше на напълно различен дух.

Това беше голямото уважение на Давид към властта, тези, които бяха „помазани от Господа,“ което даде възможност на Господа да повери на Давид такава забележителна власт, така че Давид дори беше използван да установи трона, върху който Царя на царете щеше да седи, и Самият Господа Исус щеше да бъде предано наречен „Давидовия Син“ (Мт.1:1). Сега разгледайте тези увещания от Писанието относно властта:

Всеки човек да се покорява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са отредени от Бога.

Затова, който се противи на властта, противи се на Божията наредба; а който се противят ще навлекат осъждане на себе си.

Защото владетелите не причиняват страх на добротвореца, но на злостореца. Искаш ли, прочее, да се не боиш от властта? Върши добро, и ще бъдеш похвален от нея; понеже владетелят е Божий служител за твоя полза. Но ако вършиш зло, да се боиш; защото той не носи напразно сабята, понеже е Божий служител, мъздовъздател за докарване гняв, върху (Гръцки: за гнева спрямо) този, който върши зло.

Затова нужно е да се покорите не само поради страх от гнева, но и заради съвестта.

Понеже за тая причина и данък плащате. Защото владетелите са Божии служители, които постоянно се занимават с тая длъжност.

Отдавайте на всички дължимото: комуто се дължи данък, данъка; комуто мито, митото; комуто страх, страха; комуто почит, почитта (Рим.13:1-7).

Заслужава си да се отбележи, че най-висшата власт в света на Павел по времето когато той пише това беше Нерон, който беше един от най-покварените, зли, побъркани императори, и който действително беше назначен да екзекутира самият Павел. Никъде не се казва да се покоряваме само на най-праведната, справедлива власт, но по-скоро на „всички“ власти. Мнозина дисквалифицират себе си от това да получават повече власт от Бога поради начина, по който незачитат гражданската власт в нейните много и различни проявления, включително нашия шеф на работа. Запомнете, че това беше поради висшето призвание на Давид, че той беше подложен на такъв голям изпит с жесток, побъркан цар като Саул. Ако искате да ходите в голяма власт, научете се да минавате този тест.

Има ерозиране на почитането на властта в нашите времена. Тя изглежда, че бързо се стопява. Това ще се случи преди края на този век и това ще бъде главната причина за „дните на големите неприятности“ или „голямата скръб.“ Обаче, без значение от това колко жестоки стават правителствата, или другите власти, тези, на които ще им бъде поверена властта на идващото царство трябва по всеки начин да се отнасят към тях с достойнство и уважение. Това е „изпита на Саул.“ Не говорете зло за вашите лидери. Не показвайте неуважение към полицията, кметовете, правителствата, или някой друг във власт, и учете на уважение към тях вашите деца, започвайки с техните учители, принципи, и т. н. Това не означава, че ние не можем да не се съгласяваме с техните политики или действия, и в случаите с учителите това може да включва някои от техните учения, но ние трябва да правим това по възможно най-почтителния начин. В 1 Тим.2:1-2, ни е даден много позитивен подход към властта, И тъй, увещавам, преди всичко, да отправяте молби, молитви, прошения, благодарения за всички човеци, за царе и за всички, които са високопоставени, за да поминем тих и спокоен живот в пълно благочестие и сериозност.

Тук Павел ги увещава да правят това „преди всичко,“ като първостепенно нещо, което трябва да правят. Когато бях млад християнин, аз забелязах, че имаше измама в президента Никсън, и аз започнах да се радвам, че съм бил прав за това когато избухна скандала Уотъргейт. Обаче, Господ ме смъмри и каза, че ако Неговите хора се бяха молили повече за президента, той нямаше да падне в покварата, в която беше паднал. Аз обвинявах президента, но Господ обвиняваше мен за това, че не бях ходатаят, който бях призован да бъда. Това може да звучи сурово, особено за някой нов християнин, но аз се моля отначалото да ходя в истинска духовна власт, и Господ отговори на моята молитва. Това също е една причина защо се опитвам да правя всичко, което мога за да почитам всеки президент, демократ или републиканец, а не да се оплаквам от нещата, които те правят, с които аз не съм съгласен, но вместо това се моля за тях да имат мъдрост отгоре. Аз мисля, че поради тази причина Господ ми е дал някакво влияние над хора във високи места, и ми беше казано, че в бъдеще ще имам повече влияние. Това не е нещо, за което съм загрижен постоянно, но искам да имам повече влияние над изплуващото поколение от духовни лидери, идващите посланици, които ще проповядват евангелието на царството със сила, но аз оценявам ефекта, който влиянието над политическите лидери може да има. Аз също силно оценявам службата, която те имат за нас.

Накрая, размислете как можем да изпълним увещанието от Рим13:8-14, което следва увещанието на Павел да почитаме тези, които са в позиции на власт:

Не оставайте никому длъжни в нищо, освен един друг да се обичате, защото, който обича друго, изпълнява закона.

Понеже заповедите: "Не прелюбодействувай"; "Не убивай"; "Не кради"; "Не пожелавай"; и коя да било друга заповед се заключават в тия думи: "Да обичаш ближния си както себе си".

Любовта не върши зло на ближния; следователно, любовта изпълнява закона.

И това вършете като знаете времето, че часът е вече настъпил да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме.

Ношта премина а денят наближи: и тъй нека отхвърлим делата на тъмнината, и да се облечем в оръжието на светлината.

Както в бял ден нека ходим благопристойно, не по пирове и пиянства, не по блудство и страстолюбие, не по крамоли и зависти.

Но облечете се с Господа Исус Христос, и не промишлявайте за страстите на плътта.

Част VII

2 януари, 2006

Това изучаване е за това как ще превземем Обещаната Земя, като църква, и като отделни личности. В изучаването от тази седмица, искам да се фокусирам на това как можем индивидуално да започнем да практикуваме да спрем нашите скитания, главно обикаляйки в пустинята, и да започнем да ходим в нашата цел, нашата Обещана Земя от Бог.

Също не е случайност, че Празника на Посвещението, или Празника на Светлините, празнуван от юдейския народ, започва с това, което християните празнуват като Рождество, и завършва на Нова Година. На Рождество е запалена първата свещ на този празник, и на Нова Година, е запалена осмата, последната свещ на този празник. Пророчески, осем е числото на новите начала. Тази година има благодат от Бог за посвещения, които ще доведат до ново начало.

Този празник не беше един от първоначалните определени от Мойсей, но това е празник, който дори Господ Исус празнуваше когато ходеше по земята, и той има специално значение за християните, точно както всички юдейски празници са пророчески. Празника на Посвещението е празнуването на победата на Макавеите над гръцките потисници, които се стремяли да унищожат юдейския народ като осквернят земята на Израел и сърцето на земята по това време, нейния храм. Те правели това по най-оскърбителния начин, дори намазали със свинска кръв олтара.

Също така е имало подобно оскверняване на храма на Господа в наше време, църквата, и то също, е направено по някои от най-оскърбителните начини. Обаче, точно както оскърбленията на гръците подбудили Макавеите да се решат, че е по-добре да умрат отколкото да търпят каквото и да е оскверняване, подобна смелост и решителност ще дойде в много християни сега. Те ще прегърнат смъртта, смъртта на себето, за да изгонят всяка форма на опресия от техния живот, и Бог ще посрещне тези, които се надигат с такава решителност с Неговата благодат за да постигнат победата.

Макавеите се надигнали и се изправили пред това, което изглеждало като най-невъзможното неравенство когато те предизвикали най-мошната империя в света онова време. Обаче, те вярвали на Бог повече отколкото вярвали в неравенството. Ще ни е нужна подобна вяра за да отблъснем яростната атака на гръцкия манталитет на хуманизъм и другите оскърбителни осквернявания на храма на Господа по най-оскърбителния начин, и да превъзмогнем да поправим земята, и да очистим храма. Но това ще бъде направено. Защо да не бъдете част от това и не се изправите сега?

Аз знам, че мнозина, ако не и повечето от нас, са направили много предишни новогодишни решения, но тази година има специална благодат за тези, които смирят себе си още веднъж, и посветят себе си на това, което е право. Това ще изисква посвещение, дисциплина от наша страна, които и двете са покорство и вяра, но Той ще прибави специална благодат за да ни помогне тази година.

Станало е ясно чрез много проучвания, че повечето християни живеят в сериозно поражение поне в някои области от техния живот. Това не трябва да продължава повече, но ще е нужно нашето посвещение да победим крепостите. Ако посветим себе си отново, решавайки да се покорим, това може да се промени тази година, започвайки от днес, и да се превърне в трайна победа.

Има едно основно посвещение, което сме призвани да имаме като християни, което мнозина са забравили, което е причинило голяма част от поражението и объркването на християните. Истинската вяра винаги се доказва чрез покорство, което е причината защо думата в Новия Завет, която обикновено се превежда вяра също означава и вярност. Истинската вярност в нашия живот се доказва чрез покорство на една от основните заповеди, която Господ ни даде в Мт.6:33-34:

„Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.“ „Затова не се безпокойте за утре; защото утрешния ден ще се безпокои за себе си.“

Много християни прекарват толкова много от своя живот в объркване и провал защото не се покоряват на това. Те са взели главни решения основани първо на професионални възможности, на техните земни желания, и други земни, временни

неща вместо първо да търсят целите на царството. Ако ние сме основали всички наши решения на това да търсим целите на Неговото царство на първо място, всичко друго ще ни бъде прибавено. Ако нашия живот е основан на това, ние няма да има за какво да се безпокоим, знаейки кой е нашия Източник и Защитник. Няма по-голяма свобода, по-голям мир, от тези, които са резултат от това, че живеем нашия живот посветен на Господа във всичко. Ще ни бъде даде още една възможност да направим това сега. Не позволявайте тази година да мине като другите. Бъдете свободни!

Всички ние трябва да имаме специална признателност към Макавеите защото, ако те не бяха се надигнали за да въстанат, нямаше да има Израел, за да се роди Месията. Също така, това е същата решителност, която се надига в Неговите хора, която Му дава възможност да дойде в нашия живот. Време е да се надигнем и да се бием срещу всяка форма на подтисничество на греха и хуманизма, които са осквернили храмът на Господа, и Господ ще бъде с нас.

Част XI

30 януари, 2006

След невероятната и свръхестествена победа над Ерихон, греха на Ахан причини поражение за цялата нация Израел пред съвсем малкото градче Гай. Без съмнение, това разклати тяхната увереност. Ако някаква гордост беше влязла в лагера след Ерихон, тя се беше разсеяла при Гай. Те отново бяха направени съзнателни за тоталната си зависимост от Господа за победата и тяхното тотално покорство към Неговите инструкции. Те нямаше да спечелят чрез собствената си сила и мощ, но чрез Неговия Дух. Имаше и други подобни уроци, които те щяха да научат по време на тяхното завладяване на земята. Ако сме мъдри, ние ще се учим като изучаваме тяхната история вместо да правим собствените си грешки.

Ние също можем да мислим, че не е честно цялата нация да бъде наказвана само поради греха на един човек, но причината за това също трябва да бъде разбрана. В Духа, единството носи не само увеличаване, но умножаване на духовна власт. Единството е толкова мощно, че във Втор.32:30 ни се казва, че един ще гони хиляда, а двама 10 хиляди. Господ каза в Мт.18:19, „...ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да искат, ще им бъде дадено от Моя Баща, който е на небето.” Разбира се, това единство е повече от просто интелектуално съгласие за нещо; то предполага пълно единство на целта. Ако такова единство е толкова потенциално мощно, очаква се, че обратното на това единство може също така да подкопае нашата власт и да ни коства победата.

Бунта и непокорството разрушават единството тъй като те са корена причинил падението на човечеството и разрушаването на единството с Бог. Ето защо те са наказвани толкова сурово в Писанието. Колкото повече е властта, която ни е поверена, толкова по-опустошителни могат да бъдат последствията от непокорството. Непокорството не е просто бунт срещу инструкции; то също е неуспеха да се следват.

Дори великият лидер на Израел, Мойсей, не му беше позволено да влезе в Обещаната Земя защото беше позволил на неговия гняв да го накара да удари скалата за да извади вода вместо просто да й говори както Бог беше заповядал. Това може да изглежда като нещо малко, и вероятно някой друг в Израел можеше да се измъкне с това, но не и някой, който беше в позицията, в която беше Мойсей. На него му беше казано да говори на скалата, не да я удря, въпреки че предния път му беше казано да я удари. С увеличаването на властта идва увеличаване на отговорността и увеличаване на последствията за нашите действия, и за добрите и за лошите.

При Гай, Израел научиха някои трудни, но ценни уроци. С Бог на тяхна страна, те не можеха да бъдат поразени от никой враг, но те можеха да донесат поражение за себе си дори от най-малкия враг със собственото си непокорство. Духовното воюване е подобно на всяка битка. Ние, също, трябва се научим на покорство, ако ще ни бъде поверена власт и ще бъдем използвани за идните битки.

Въпреки че бях във военноморската флота, аз трябваше да мина през основно пехотно обучение с морския корпус, за да бъде назначен в земните защитни сили при нашата Морска Въздушна Станция. Спомням си строгото предупреждение на инструктора, че по време на стрелба ние трябва да стоим в нашата определена позиция, защото ако врагът не ни застреля, те щяха да го направят! Ако не бяхме в нашата определена позиция, те щяха да допуснат, че ние сме врагът, тъй като нашият огън идваше от място, където те не бяха изпращали никой.

В битка е наложително да слушаме нарежданията и да ги следваме точно. Плановите на битката ще се разрушат бързо и всяка битка ще бъде загубена, ако войските решат да правят това, което си мислят, че е най-добро. Ето защо маршируването, обучението и другите упражнения предназначени да обучат войските да слушат другите и да ги следват точно са основните цели на тренировката. Те ще бъдат в опасност за себе си и за тяхната част и вероятно за цялата войска, ако не се покоряват на другите.

Неразбираемо е, че това е главната причина защо понастоящем има толкова малко победа в тялото на Христос и толкова много поражение. Много малко понастоящем са се научили да действат като едно цяло, и затова са податливи да минат през сериозно духовно воюване. Тези, които се опитват да минат през него без необходимото обучение и посвещение към покорство, често са наранявани, или дори по-лошо.

Нашия Бог е военен Бог. Неговото име „Господ на множествата” в Писанието или „Господ на армиите” е използвано повече от десет пъти повече от всичките Му други имена. Той ще води армия в завладяване на земята, не тъпла, която е готова на грабеж и плячкосване. Повечето обичат да слушат за отиването да се завладе Обещаната Земя, но много малко искат да издържат обучението и дисциплината необходими за да ни подготвят за това.

Ние трябва да разберем, че следваме Царят, а един цар дава наредби. Той няма да иска гласуване. Както Павел пише в Рим. 1:4-5, „...Исус Христос нашия Господ, чрез когото сме получили благодат и апостолство да привеждаме в покорството на вярата...” (курсивът е мой). Истинската вяра винаги е демонстрирана чрез покорство, което е причината защо една от основните гръцки думи за „вяра” в Новия Завет също е преведена като „покорство.” Павел доразвива това допълнително в Рим. 16:25-27:

А на Този, Който може да ви утвърди според моето благовестие и проповедта за Исус Христос, според откриването на тайната, която е била замълчана от вечни времена, а сега се е явила, и чрез пророческите писания по заповедта на вечния Бог е станала позната на всичките народи за тяхно покоряване на вярата (курсивът е мой).

Както говорихме, имало е много ужасни злоупотреби с властта в тялото на Христос през историята, дори нашата съвременна история, но това не отхвърля нуждата от покорство. Това е допуснато като изпит за тези, които може да им бъде поверена истинска власт. Точно както Израел беше снабдяван с царе след тяхното преживяване със Саул, най-великият цар, който те някога щяха да имат просто узряваше, и Саул много му помогна в този процес. Тези, които тогава отхвърлиха всеки цар пропуснаха най-великия. Тези, които са водени повече от минали провали и рани отколкото от разпознаване на Духа винаги ще пропускат своите най-велики възможности във вярата, което винаги ще изисква най-голямата вяра, за да се победят нашите собствени грешки, или тези на другите.

Много християни загубиха своята вяра след големите скандали през 80-те, но това само разкрива колко плитка е била тяхната вяра. Тези, които имат истинска вяра никога няма да я изгубят поради провалите на другите – тяхната вяра не е в другите, но в Бог. Обаче, ние трябва също да разберем, че Бог е в нас и ще върши повече от Своите дела чрез хора, и ще упражнява повече от Своята власт чрез тях, точно както винаги е правил.

Мнозина сега казват, че те не се покоряват на хората, но само на Бог. През историята, обаче, Бог е разкривал Своята власт чрез хора. Ако не получаваме нашите напътствия чрез хора, ние вероятно не сме част от Неговата армия. Винаги когато чувам някой да прави такова изявление, аз решавам точно тогава да стоя колкото мога по-далеч от него, и да го държа колкото мога по-далеч от нашата работа. Такова своеволно, бунтовно отношение винаги накрая ще доведе деление и разрушение.

От друга страна, с църквата, Божиите хора, е било ужасно злоупотребявано от незрели, нестабилни, своеволни, и търсещи своето си лидери. Една от клетвите, която щеше да дойде върху Израел, ако се разбунтува срещу Бог беше да имат деца за лидери, и това със сигурност изглежда е случаят с голяма част от църквата.

Ако това са нашите действия, ние трябва също да се покаем, и да молим Господа за зрели лидери.

В пророческия план, който съответства на това изучаване в книгата Исус Навиев, аз вярвам, че църквата тъкмо идва при реката Йордан и се подготвя да я прекоси. Дисциплинирането на всички, което става от този момент нататък ще направи църквата готова за да наследи обещанията. Обаче, понеже Гай е в тази история не означава, че ние трябва да претърпим същото поражение, ако смирим себе си и се научим от уроците на Израел. Това е, което ни се казва в 1 Кор. 10, след като Павел изрежда преживяванията на Израел в пустинята, той казва, „А всичко това им се случи за примери, и се записва за поука нам, върху които са стигнали последните времена” (ст. 11). Преживяванията на Израел са тука като пророчески сценарий, и ние можем да се учим от тях така че да не трябва да повтаряме същите грешки. Ако съдим себе си, Той няма да трябва да ни съди. Нека да не ставаме арогантни, мислейки си, че сме по-добри, но просто, че ни е била дадена повече благодат като ни е била дадена Библията.

Част XII

6 февруари, 2006

Чрез греха на Ахан Израел научиха някои ценни уроци и за алчността и за бунта. Греха води до поражение. Бунта води до поражение. За да завладеем Обещаната Земя, или да притежаваме нашите обещания, ние се нуждаем от вяра, смелост, мъдрост, и непоколебимо сърце да се покоряваме на Господа.

В историята на Израел, ние виждаме модел, че някои от техните най-опустошителни поражения идваха точно след някои от най-грандиозните им победи. Историята на църквата също е изпълнена със същия този модел. Защо е така? Отговора е в Пр. 16:18: „Гордостта върви преди разрушението, и надменния дух преди препъването.”

Ако не бдим над сърцата си, големите победи могат да доведат до гордост, а арогантността ще доведе до безразличие, а безразличието е широко отворена врата за бъдещо поражение.

Последствията от греха на Ахан могат да изглеждат крайни, обаче, ако беше оставен непоправен в народа той щеше да доведе до много повече разрушение и унищожение. Колкото по-далеч отиваме, и колкото по-успешни ставаме, толкова по-опустошителни могат да стават нашите грешки. Мъдрите разбират това и стават дори победители когато са по-успешни, особено след важен пробив или победа.

След Ерихон, Израел вероятно гледаха с презрение на малкото градче Гай, но това им донесе големи неприятности. След това щеше да има ново отношение и към последствията от греха и към самонадеяността, с ново смирение към всеки враг или крепост, без значение от техния изглед. Да, Бог беше с тях, и докато те Го следваха те не можеха да бъдат поразени. Също така, когато битките стават по-сериозни, толкова по-близо трябва да стоим до Него. Ние трябва да оставим победите да ни отведат по-близо до Господа, а не далеч от Него.

Когато се занимавах с бизнес, аз направих дузина решения, които изглеждаха да бъдат решения на живот и смърт за бизнеса. В началото те изглеждаха невероятно тежки понеже осъзнах колко много разчитах на тях. Колкото по-добри сделки правех, толкова по-небрежен ставах в моето отношение. После взех едно лошо решение, и целият бизнес бързо се разплете. Без съмнение, аз бях станал напълно арогантен като бизнесмен, което отвори широка вратата за едно глупаво решение, което обрече бизнеса, за който бях работил толкова усилено да го изградя.

От тогава, аз съм наблюдавал много други да претърпяват същата съдба. Ние всички можем да се замислим за служения, които се издигат като метеор, само за да пламнат дори много по-бързо, често само поради едно глупаво действие или един необуздан грях, на който му е било позволено да остане в живота на лидера.

Повечето от тези служения вероятно са били изградени на множество действия на вяра и мъдрост, но са били съборени поради само един лекомислен грях или невнимание. Това неизбежно се случва на гордите.

Спомням си как обикалях из офисите на нашия бизнес един ден, гледайки дузината хора суетящи се наоколо, мислейки си колко голям и силен е станал само за няколко години. Аз считах себе си за надарен пилот, но никога не бях осъзнавал, че също съм и добър бизнесмен, а очевидно бях. Мисля, че този ден беше денят, в който бизнесът беше обречен. Не осъзнавах колко от Божията благодат беше върху моя бизнес. Този ден тя започна да си тръгва, така че аз исках да избягам от бизнеса. Господ дава Своята благодат на смирените, а този ден аз си заминах от смирението, което Му даваше възможност да ми дава благодат.

Спомням си този ден добре понеже това беше същият ден когато совалката Челинджър избухна скоро след като излетя. На борда беше първия учител в орбита. За тези, които слушаха, това събитие щеше да ни научи много. Миналата седмица беше 12 годишнината от това бедствие, и имаше много специални доклади за него. Отново и отново аз слушах това „гордостта обрече Челинджър.”

Гордостта също обрече и Титаник. Строителите казвали, че той не може да бъде потопен – един от тях дори се хвалел, че „дори Бог не може да потопи този кораб.” Бог не го потопи. Той не го направи. Тяхната гордост го направи докато те плавали в море пълно с айсберги. Капитан Смит бил избран за това пътешествие понеже той никога е нямал инцидент в морето. Той завинаги ще бъде запомнен с инцидента, който имаше.

Ние трябва също да разберем, че в този век света е в силата на злият, и той възнагражда тези, които му служат, поне докато са му полезни. Следователно дявола обикновено ще възнагражда гордостта. Това може да бъде препятствие за праведните, както четем в Пс.73:1-3: Наистина Бог е добър към Израел, към чистите по сърце!

Но колкото до мен, краката ми почти се препънаха; стъпките ми се подхлъзнаха.

Защото завидях на арогантните, когато видях преуспяването на нечестивите.

Може да има тенденция за нас да мислим, че понеже някой може да минава с неща, те имат благосклонност, когато в същност това може да бъде най-уязвимото нещо, както ни се казва в Евр.12:5-8: "Сине мой, не презирай наказанието на Господа, нито да отслабваш, когато те избличава Той; Защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема", Ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?

Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участвуват, тогава сте незаконно родени, а не синове.

Казва се, че Соломон се пазарял под дисциплината на своя баща, оплаквайки се, че никой от другите му братя не бил третиран толкова жестоко колкото него, но те не били призовани да бъдат царе. Когато Соломон стана цар той разбра и оцени дисциплината. Когато имаме разбиране, това наистина не е милост да можем да се измъкнем с неща, но милост е да получим дисциплиниране от Бог.

Поради тази причина, изпитанията, през които трябва да преминем не са непременно защото вършим нещо неправилно, но по-скоро поради нашето призвание. Не прахосвайте изпитанията си, и не презирайте дисциплинирането на Господа, но го приемайте като доказателство за Неговата любов към вас.

Бог беше толкова много с Израел при Гай колкото беше и при Ерихон. Израел все още бяха Неговия народ, и Той ги обичаше, което е причината защо ги дисциплинираше толкова строго. Нека да продължаваме да бъдем

бдителни над нашите сърца, и нека никога да не злоупотребяваме с Божията благодат, защото това ще ни дисквалифицира от това да я получаваме. Апостол Павел споменава това в Рим.9:14-18:

И тъй, какво? Да речем ли, че има неправда у Бога? Да не бъде!

Защото казва на Мойсей: "Ще покажа милост, към когото ще покажа, и ще пожаля, когото ще пожаля".

И тъй, не зависи от този, който иска, нито от този, който тича, но от Бога, Който показва милост.

Защото писанието казва на Фараона: "Именно за това те издигнах, за да покажа в тебе силата Си, и да се прочуе името Ми по целия свят"

И тъй, към когото ще, Той показва милост, и когото ще закоравява.

Първо, Бог не дължи на никого милост. Той може да избере да покаже милост на някой, а на друг не, и това не е несправедливост. Той ни е създал и може да прави каквото желае. Той може да направи един съд за почит, а друг за безчестие. Той е Съзателят и Той може да прави каквото Му харесва. Дори ако Господ избере да покаже крайна милост към някой, отивайки далеч отвъд границите на милостта, която някога е протягал към някой друг, ние сме глупави, ако злоупотребяваме с някоя милост.

Обаче, нашия Бог е милостив, и Той желае да дава милост вместо осъждение, но Той не може да я дава, ако ние нямаме смирено сърце. Ако едно дете иска нещо в арогантност, и ние му го дадем, ние закоравяваме сърцето му в гордост, която ще му причини много неприятности. Това е защото Господ ни обича, че Той е толкова строг, не искайки нашите сърца да се закоравят в гордост, бунт, или упорство.

Никога не злоупотребявайте с Божията милост. Той може да я дава, а може и да не я дава, поради Свои Собствени причини Той може да избере или да не избере да я протегне към нас. Той може да покаже необикновена милост по определен въпрос на човека до нас, и да не покаже никаква на нас за същото нещо.

Това е основна и обикновено трагична грешка да злоупотребяваме с Божията благодат и милост. Да злоупотребяваме е основна форма на гордост, и това води до падане.

Има още един урок, който трябва да научим от битката за Гай, който е изложен в И. Н.8:18, 26:

Тогаваш Господ каза на Исуса: „Простри към Гай копието, което държиш в ръката си; защото ще предам града в ръката ти.” Исус, прочее, простря към града копието, което държеше в ръката си...

Защото Исус не оттегли ръката си, с която бе прострял копието, догде не изстреби като обречени, всичките жители на Гай.

Какво общо имаше протягането на копието на Исус Навин с победата? Има пророчески действия и символи, които са духовни, които могат да бъдат мощни последици в естественото. Често тези неща разкриват духовни обстоятелства, които са необходими за победата в естественото, както беше тука. Често ние започваме да надделяваме над злото в битка и си почиваме, оттегляйки копието си, позволявайки на врага да се прегрупира, попречвайки на пълната ни победа. Исус Навин се научи да държи копието протегнато и да се бие докато врагът беше напълно поразен. Ние трябва да правим същото.

Това ще бъде година на пробиви и победи за тези, които са покорни и са установили сърцата си да следват Господа. Това е годината когато християните ще започнат да печелят победа над неща, които са им пречили за дълго време. Обаче, ние не трябва да се установяваме просто за победи, но за пълната победа. Ние, също, трябва да се научим да държим копието си протегнато и да продължаваме да атакуваме злите крепости, които са обитавали в нашата Обещана Земя докато имаме пълна победа над тях.

Част XIII 13 февруари, 2006

дивително, точно след като Израел погълна уроците от греха на Ахан и тяхното първоначално поражение при Гай, следващото главно събитие в завоюването им на Обещаната Земя беше тяхното измамване от гаваонците. Това, също, беше резултата от самонадеяност от страна на лидерите на Израел. Действително, самонадеяността е труден за разчупване навик.

Както четем в И. Н.9, когато гаваонците видяха, че Израел бяха съсипани при Гай, те решиха да действат хитро и да измамят Израел, за да запазят себе си.

е изпратиха пратеници при Исус Навин за да направят завет с Израел. Те взеха стари мехове и стар хляб, но твърдяха, че меховете са били нови и хлябът пресен когато са напуснали домовете си, показвайки, че идват от „далечна страна.” Но Израел все още се безпокояха, че те можеше да живеят близо до тях.

Обаче, се казва, че погледнаха тези провизии, „...и не попитаха Господа за съвет,” (вж. И. Н.9:14) и така направиха завет с тях. Те скоро научиха, че са били подиграни и че гаваонците в същност живеят много близо, точно сред тяхната земя. Обаче, поради техния завет, те не можеха да направят нищо.

Разбира се никой не може да обвини гаваонците за това, но Израел сега имаха сериозен проблем. Израел им беше заповядано да не оставят никой от жителите на земята защото те щяха да станат примамка за тях. Сега те трябваше да нарушат тази основна заповед на Господа поради тяхната самонадеяност правейки завет с гаваонците без първо да се допитат до Господа. Това беше голяма самонадеяност тъй като те имаха завет с Господа. Какъвто и завет да направеха с някой това също щеше да задължи и Господа, и следователно никога не трябваше да бъде правен без Неговото позволение.

Тъй като ние също сме заветни хора с Господа, не трябвали това също да се прилага и за нас? Разбира се, че трябва. Ето защо един християнин никога не трябва да влиза в договор или завет с някой без първо да пита Господа. Ние си носим много ненужни проблеми като влизаме в съглашения без да се съветваме първо с Господа. Господ очевидно може да види неща, които ние не можем, и Той ще ни даде насока и съвет, ако ние Го търсим. Да не правим това е оскърбяване на нашия завет с Него.

Вторият голям урок от тази случка с гаваонците е, че когато ние започнем да наследяваме нашите обещания, внимавайте за тези, които идват със стар хляб и стари мехове. Разбира се, старият хляб говори за учение, което не е свежо, а старите мехове са тези, които са толкова твърди и непреклонни, че не могат да побират разширяващата, променяща природа на новото вино на Духа.

Както може да се очаква, веднага след като Израел направиха завета с гаваонците, Гаваон беше нападат и Израел трябваше да се бият за тях. Въпреки че Господ извърши велико чудо за Исус Навин като направи слънцето да спре така че той да може напълно да порази аморейците, това все пак не означава, че това беше най-доброто за Израел. Господ „прави всичко да работи за добро на тези, които Го обичат, които са призвани според Неговото намерение” (Рим.8:28) но това не означава, че е най-доброто. Ние не трябва да си мислим, че само защото нещо се е обърнало в добро то е било най-доброто. Не беше правилно за Израел да правят този завет, и не е правилно и за нас да правим това, въпреки че Господ ще се намесва на наша страна, обръщайки го в нещо добро.

Когато започнете да преживявате победите и да завладявате своите обещания, мнозина ще искат да се присъединят към вас, и те ще искат да се бие в техните битки за тях. Това може да бъде голямо отклонение. Въпреки че Господ е с нас и винаги ще прави нещата да работят за добро, това може да ни отведе далеч от нашето призвание и цел. Не правете никакъв завет или съглашение с някой без първо да се допитате до Господа, особено с тези, които имат стар хляб и стари мехове.

Част XIV

20 февруари, 2006

Следващите няколко глави на Исус Навин са историята за това как Израел поразяват и завладяват всички градове и крепости в тяхната Обещана Земя. Беше им заповядано напълно да унищожат жителите защото те се бяха предали на форми на идолопоклонство и разврат. Ако не бяха напълно унищожени, те щяха да причинят Израел да се спъне в бъдеще.

Израел бяха призвани да бъдат светлина за народите, народ, който беше с различен дух, управляван от закон и справедливост, и свободен от разврата на душата, който беше рак унищожаваш народите. Изискваше се радикална хирургия, за да се махне този рак от земята, която Израел щеше да наследи.

Въпреки това, ние знаем от Писанията, че Бог обича всички хора и желае те да бъдат спасени. Ние можем да бъдем сигурни, че всички Негови действия са предназначени за крайното спасение на човечеството. Самото снабдяване, към което Исус Навин водеше Израел беше снабдяване, така че народите да имат възможност в бъдеще да се върнат към Бог и да живеят. Ние можем да установим в сърцата си, че Създателят е справедлив и всякак си е заинтересован за най-доброто за човечеството.

Това са двете неща, които трябва да установим в нашето сърце докато се придвижваме напред към завладяването на обещанията, които са ни били дадени. Първо, Бог е справедлив. Без значение от неща, които можем да не разбираме в нашите ограничени умове и ограничени перспективи, Той винаги е справедлив и обикновено милостив. Второто нещо е, че не може да има никакъв компромис със злото в нашето наследство. Ако сме по-заинтересовани за това да изглеждаме политически коректни вместо да бъдем покорни, ние няма да го направим. Покорството на Бог и вършенето на Неговата воля трябва да бъде най-основното посвещение на нашия живот. За сега ние „виждаме отчасти, и знаем отчасти” (вж. 1 Кор. 13:9). Следователно, необходима е вяра, така че това обикновено е хабене на време да се опитваме да убедим тези, които се съмняват в Божията справедливост. Това, от което сме заинтересовани е неговото приложение за нас. В съдния ден всички ще познаят, че Създателят е наистина справедлив и милостив.

Както дискутирахме по-рано, казва ни се в 1 Кор. 10:11 относно историята на Израел, „А всичко това им се случи за примери, и се записа за поука нам, върху които са стигнали последните времена.” Всички тези народи и градове представляват крепости в нашето наследство, което също трябва да бъде завладяно. Когато ние се бием срещу тези крепости, които представляват влиянието на злото в нашата земя, ние, също, не можем да правим компромис със заповедта, че всички тези езически влияния трябва да бъдат унищожени.

Разбира се, както също по-рано дискутирахме, нашето наследство в Христос са народите. Нашата цел не е да унищожаваме другите, но по-скоро да ги видим спасени. Нито пък оръжията на нашето воюване са плътски или физически, но са духовни. Въпреки това, ние трябва да бъдем решени да не правим компромис със злото. Ние няма да бъдем способни да помогнем на никой, ако правим компромис със злото. Една от най-трагичните и опустошителни грешки на християнството в историята е била да се прави компромис с езически вярвания и поведение, за да бъде приемливо за тях. Това е мисленето на наивността; тъй като такъв компромис води само към неуважение на самите нас и на нашата вяра, коствайки ни силата да обръщаме хората.

За да положим основа за това как тези специфични градове и групи в Обещаната Земя представляват духовните крепости, които трябва да бъдат победени, нека да подкрепим това малко и да разгледаме главната атака върху Израел в пустинята, и за какво говори тя. Обръщам се към атаката на амаличаните в Из. 17:8-16:

По това време дойде Амалик и воюва против Израел в Рафидим. А Мойсей каза на Исус Навиев: Избери ни мъже, и излез да се биеш с Амалик; и утре аз ще застана на върха на хълма и ще държа Божият жезъл в ръката си.

И Исус стори според както му каза Мойсей, и би се с Амалик; а Мойсей, Аарон и Ор се качиха на върха на хълма. И когато Мойсей издигаше ръката си, Израел надвиваше; а когато спущаше ръката си Амалик надвиваше. А като натегнаха ръцете му, взеха камък и подложиха на Мойсей, и той седна на него; а Аарон и Ор, единият от едната страна и другият от другата, подпираха ръцете му, така, щото ръцете му се подкрепяха до захождането на слънцето. Така Исус порази Амалик и людете му с острогата на ножа. Тогава рече Господ на Мойсей: Запиши в книгата за спомен, и предай в ушите на Исус, това, че ще излича съвсем спомена на Амалик под небето. И Мойсей издигна там олтар, който нарече Иеова Нисий, като рече: Ръка се подигна против Господния престол; затова, Господ ще ратува против Амалик от поколение в поколение.

Амалик представлява дявола и неговите орди в Писанието. Природата на амаличаните беше да нападат през нощта и да удрят слабите и изоставашите, които падаха назад в похода на Израел. Това все още е стратегия на Сатана да удря много от Божиите хора, които се носят по течението или падат зад лагера на Господа. Тази война срещу Амалик, която продължава през историята на Израел, ни дава голямо разбиране за нашата вечна битка срещу злия.

Както ще дискутираме в по-голяма дълбочина малко по-късно, всеки път в Писанието, когато се споменава за „тези, които са необрязани“ това е във връзка с филистимците, правейки конфликта с тях забележително проникателен паралел на нашите битки срещу плътта или плътската природа.

Тези уроци, които ще дискутираме са за нас, „върху които са дошли последните времена“ (вж. 1 Кор 10:11) така че ние да разберем нашите битки. Разбирането на духовните битки е половината от победата. Затова, ние ще прекараме известно време изучавайки ги в достатъчна дълбочина, за да си помогнем да се подготвим за това, което идва.

Както заявих преди, би било малко нещо за Господа да унищожи всички тези врагове от Обещаната Земя на Израел преди те да влязат, но Той искаше те да се бият за своята земя. Господ не иска това завладяване да бъде лесно, защото в предстоящите битки ще бъде, където ние ще бъдем променени в тези, които са способни да наследят великите обещания, в които ние влизаме. Тези, които не са достатъчно загрижени да се бият за тяхното наследство не са достойни за него.

Това е един от основните въпроси изправящ се пред тялото на Христос: Кой е достатъчно загрижен за наследството, за да бъде дисциплиниран и да се подготви за идните битки? Напредващата църква ще бъде формирана в „маршален ред“, и научаването на духовното воюване ще отиде на ново ниво на сериозност в идните времена. Ще има вечна война срещу „Амалик“, дявола и неговите орди, филистимците и всичките дела на плътта, които те представляват, докато Самият Цар се върне физически, за да завърши победата и установи Своето царство. Обаче, Писанията са ясни, че когато Той се върне, Неговите хора ще се бият, ще завземат земя, а няма да се крият и да търсят да избягат. Това е крайно опозоряване на нашия Цар и на вярата да отстъпваме пред злото.

Както един мой приятел, който беше офицер от Специалните Сили ми каза, „има много войници, но няма много войни.“ Има много войници днес, които се присъединяват, „за да бъдат това, което могат да бъдат“, и после има мнозина, които се присъединяват към войската, защото това е тяхното призвание. Християните всички са призвани да бъдат войни, но „мнозина са призвани, а малцина са избрани“, (вж. Мт. 22:14) или малцина продължават за да изпълнят своя призив.

Има призив точно сега, и истинските войни го чуват. Те не са като другите, които могат да изявяват същата вяра и същата решителност да служат на Господа, но в същност живеят за себе си, а не за Него. Издига се ново поколение. Аз мисля, че за да четете нещо като това, вие трябва поне да чувате призива. Подготвя се армия за най-голямото приключение и за най-голямата победа. Ние няма да завоюваме, за да унищожим, но за да спасим. Ние няма да завоюваме, за да господстваме, но за да освободим хората. Оръжията на нашето воюване не са плътски или физически – те са далеч по-мощни от това.

В идните седмици, ние ще изучаваме някои от крепостите, които са представени от тези нации в Писанието, и оръжията, които са ни били дадени за предстоящите битки.

Част XV

27 февруари, 2006

Както виждаме в книгата Евреи и на други места в Библията, много неща в Писанието са пророчески символи на други, велики неща. Обещаната Земя на Израел трябваше да бъде пророчески символ за установяването на царството на Бог на земята. Исус Навин е еврейското име за Исус, Месията, който ще се върне, за да установи Своето царство на земята. Ако ще разберем това правилно, ние трябва да започнем разбирайки, че никой

пророчески символ не е съвършен модел на това, което ще дойде, но е „сянка.“ Сянката обикновено е слабо загатване на това, на което е сянка. Това също е истина и за царството. Божието царство има далеч по-голяма същност и ще бъде далеч по-чудесно дори от това, което Писанията могат да опишат. Въпреки това, просто да разбираме символите и сенките ни помага да подготвим пътя за царството.

Господ каза в Мт. 11:13, „Защото всичките пророци и Закон пророкуваха до Йоан.“ Закона също беше пророчество, и както ни се казва в Евр. 7:19, закона не може да направи нищо съвършено. Така че пророчеството, модела, или картата, не бяха съвършени, но са добри, и подготвят пътя за царството. Ние трябва да разберем това, ако ще разбираме това, което идва. Реалността е много по-велика, отколкото някога може да бъде описана, както ни се казва в 1 Кор 2:9:

„Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят“.

Преди да продължим да погледнем тези сенки, знаейки, че дори нашето най-ясно разбиране все още ще е далеч от съвършенство, и че то дори е отвъд това, което сега може да влезе в нашите сърца, ще отделим малко време да помислим за това какъв би бил съвършения свят доколкото е нашето настоящо разбиране.

Аз мисля, че всеки би искал мир на земята – никакви войни или конфликти между хората или нациите. Да няма кражби, злоупотреби с деца, изнасилвания, или престъпления. Всеки да има достатъчно ядене, чиста вода за пиене, и да няма болести или замърсяване. Всички животни да живеят заедно. Всеки да се покланя на Единствения Бог в Дух и истина. Всичко това е истина в царството, което идва, но то ще бъде дори много по-добро от това! Казва ни се, че това, което Той е приготвил за нас е много по-добро от това, което можем да искаме или да си помислим.

Господ ще възстанови земята в рая, който първоначално е била предназначена да бъде, което е само началото. Той ще направи жилището Си сред хората, и не само, че ще живеем заедно, но ще обичаме Бог с цялото си сърце, и ще се обичаме един друг. Това няма да бъде просто контролирано от закон общество, но такова, което е контролирано от любов, и по-специално Божията любов.

Колкото и себични и искащи да сме сега, това не е начинът, по който сме били създадени да бъдем, или начина, по който ще бъдем в идния век. Ето защо когато правим нещо мотивирано от любов, това докосва нещо в нашето най-вътрешно същество и ни кара да се чувстваме по-добре, отколкото, ако просто придобием нещо, което сме искали. Ние също сме създадени, за да управляваме над земята и всичко, което е на нея с любов. Тази любов ще потече дори към зверовете, така че лъвът ще лежи с агнето, защото те ще се обичат един друг.

Всичко това ще бъде чудесно, но има и нещо по-добро. Ние също ще имаме умове си обратно. Пресметнато е, че дори най-интелигентните сред нас използват само 10% от мозъците си. Ние ще си получим остатъка обратно, и не само ние, но и всички създания също. Хората няма само да общуват с творенията, но ние ще имаме интелигентни разговори с тях. Ето защо в Градината преди Падението, Ева можеше да общува със змията, без да си мисли, че това е нещо странно. Светлината, която пропъжда настоящата тъмнина над земята ще просвети земята повече, отколкото сега можем да схванем.

Мнозина могат да се чудят дали ще бягаме наоколо отново голи. Аз лично не вярвам, че ще бъде така, защото Писанията говорят за това как сме облечени със слава, светлина, и други такива неща, които са много по-добри от дрехи. Обаче, аз не мисля, че ще се нуждаем от това поради срам или похот. Трудно е да си представиш света без похот, но ще бъде така. Любовта ще измести похотта, и само този фактор ще промени света по-драматично, отколкото сега дори можем да си представим. По-късно, можем да дискутираме други такива характеристики за царството, които са разкрити, но първо трябва да ги подкрепим малко, за да разгледаме някои неща. Господ Исус прекара много време учейки учениците Си за царството. След Своето възкресение, Той прекара почти цялото Си време със Своите ученици преди възнесението Си учейки ги за царството. Те очевидно не са предали много от това, което научиха в писмата, които бяха събрани в Новия Завет. Защо? Отговорът е, че това, което ни е дадено в закона и пророците, ученията на Господа в Евангелията, и практическите въпроси обхванати в Новозаветните Послания, са всичко, от което ние наистина се нуждаем в това време, за да подготвим пътя за царството. Само основните неща, които са ни дадени в книгата Исус Навин, например, е очертане, което ни прави да вървим. За останалата дирекция, от която се нуждаем ние трябва да следваме Святия Дух.

Целият този „църковен период“ действително е „обучение за царуване.“ В този век, Господ призовава и подготвя онези, които ще царуват с Него през идния век. Църквата е Неговата невеста и подготовката на невестата е главната работа на Бог в този век. Вие можете да имате най-добрата теология или есхатология, но ако не сте част от това да помагате за подготовката на невестата за нейната цел, вие не сте част от главната работа на Бог през този век.

Църквата е призвана да бъде най-великото общество, истински микрокосмос на века на царството. Ние трябва да живеем сега чрез законите на царството, закона на любовта, съвършения закон на свободата, и да вършим всичко заради царството, в покорство на Царя. Също така, Неговата църква е призвана да ходи чрез силата на идния век, а не да бъде ограничена от това, което ограничава другите в този век.

Църквата понастоящем може да изглежда толкова далеч от това да бъде представител на царството колкото разделените, борещи се, воюващи царства на този свят. Обаче, това ще се промени. Господ ще има невеста,

която Той заслужава, която е чиста и славна. По всеки начин тя ще представлява пътищата на царството, което е резултат от съвършеното посвещение и предаване на Царя и на Неговите пътища. Това е сърдечното посвещение на всички, които са истински преследвачи на Бог.

Изисква се много вяра да се вярва за идващото царство – че земята наистина може отново да бъде по начина, по който пророците ни уверяват, че ще бъде, с лъва лежащ с агнето, и децата можещи да си играят с кобри, но това ще се случи. Дори може да е нужна повече вяра да се повярва, че църквата ще стане това, което е призвана да бъде. Това може да изисква повече вяра, защото е по-непосредствено, и това се изисква от нас сега. Това, също, ще се случи, и то в действителност ще започне да се случва бързо.

Ние наистина идваме до края на този век, и все още има много пророчески събития, които трябва да бъдат наблъскани в кратък период от време. През следващите няколко седмици, ние искаме да разгледаме малко по-детайлно това, което Писанията казват относно идващото царство, и как трябва да подготвим пътя за него като живеем в него сега. Това е време, в което ние започваме да завладяваме нашата Обещана Земя, и чрез това ние ще спомогнем за подготвянето на пътя за цялата земя да се върне при Адам, „последният Адам,” Царя Исус.

Част XVI

6 март, 2006

Миналата седмица ние започнахме да разискваме как ще изглежда земята когато царството дойде и земята бъде възстановена. Със сигурност има много повече отколкото ние обхванахме, но тъй като Библията е много обща относно това и ние ще бъдем по същия начин. Библията е обща относно такива неща защото ние не се нуждаем от повече информация за това сега. Ние само знаем, че тя ще бъде възстановена до първоначалната си цел и състояние – рай където човека ще управлява докато отново ходи ежедневно с Бог. Когато това стане, земята също така ще стане обиталището на Бог, защото Той иска да живее с човечеството.

Ние също трябва да помним, че освен възстановената земя, Господ произвежда „ново творение,” в което ние сме били родени в този век, което много превъзхожда първоначалното творение. Това ново творение е за небесната, духовна природа, за която сме започнали да се подготвяме, и до която поне до някаква степен, сме се издигнали в този живот. Ние трябва да направим разлика между обещанията за нас като „ново създание” от възстановеното създание на земята. Комбинацията между двете е, която е донесла голямо объркване относно царството на Бог на земята, и защо ни се казва да се молим Неговото царство да дойде на земята. Ние ще разгледаме тези разлики в някакви детайли по-късно.

Отново, пророческите Писания ни дават само основна представа за възстановената земя, а Петър ни дава основно резюме на плана в Деян. 3:19-21: Затова покаяйте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той да ви изпрати определения за вас Христос Исус, Когато трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци.

Точно както библейските пророчества са много основни в тяхното описание на това как ще изглежда земята когато е възстановена, те също са общи и в това какъв ще бъде процеса на възстановяване, но са ни дадени загатвания. Тук ние виждаме, че Исус няма да се върне до „периода на възстановяване на всичко.” Ние знаем, че това ще бъде период от време. Ние знаем от други пророчества, че този период е хилядагодишно управление на Христос и Неговата църква над земята.

Това е, за което Неговите хора са подготвени в този живот, да управляват над земята с Него за да я възстановят. Заради подготовката на тези, които ще управляват с Него Той не взе власт над земята веднага след Своего възкресение, която изкупи чрез кръста. Ние трябва да разберем как сме подготвени за това.

Главния начин, по който ние сме подготвени да управляваме с Христос през този период на възстановяване е като самите ние преминем през процес на възстановяване. Когато сме новородени чрез вяра в Христос и Неговото изкупление на кръста, ние не сме направени веднага съвършени, но процеса на възстановяване започва. Тези, които вървят към зрялост продължават в този процес докато той е завършен, и те започват да работят за възстановяването на другите. Самите учения на Господа посочват, че тези, които са най-верни в това ще им бъде дадена повече власт в идния век, или ще управляват над повече градове, както виждаме в притчата с талантите.

Това лично не ме привлича да управлявам над градове или да управлявам над хора, но това, което ме привлича е да видя Господ да получава наградата за Своята жертва. Също обичам да виждам хората обновени, променени, и възстановени. В същност, да виждам един човек изцелен, освободен, променен, и обичаш Бог е далеч по-добро от всеки успех, който някога съм имал в бизнеса или нещо друго. Аз също обичам животните и околната среда, и едва мога да дочакам да видя земята възстановена в рай, който беше създадена да бъде, и хармонията на всички живи същества възстановена. Това е нещо, за което си заслужава да се работи! Заради това си заслужава да минем през цялото обучение, за което сега се подготвяме.

Разбирането и израстването в ефективност в работата на възстановяването е решително за нашето духовно развитие в този живот. Ние трябва да имаме видение, да имаме умовете си обновени така че да не мислим като падналото човечество, но от перспективата на Святия Дух, Който ни е бил даден да живее в нас. Ето защо,

когато сме били новородени, ние можем да започнем да виждаме Божието царство или възстановителната работа на Бог. Обаче, има разлика между виждане и влизане, и после следващата стъпка за наследяване. Ние започнахме да изучаваме процеса на възстановяване миналата година когато разгледахме делата на плътта и плода на Духа. Ние сме направени в образа на Бог. След падението, сърцата и умовете на хората бяха изкривени в образа на Сатана. Периода на възстановяване ще възстанови в човечеството образа на Бога, възстановявайки в нас Неговият ум и сърце.

Едно нещо трябва да хванем в процеса. Мнозина имат идеята, че веднага когато Господ се върне, всичко ще бъде свършено. Със сигурност веднага ще стане много по-добре, но далеч от съвършенство, точно както веднага бяхме направени по-добри когато бяхме новородени, но бяхме далеч от съвършенство. Ние също трябва да разберем, че процеса на възстановяване е труден.

Всеки предприемач ще ви каже, че е много по-лесно да строиш отначалото отколкото да възстановяваш някоя сграда. Обаче, както дискутирахме в миналото, нещо възстановено може да има много по-голяма слава, което е причината защо възстановеният храм беше обещано да има по-голяма слава от първоначалния. Възстановеното човечество ще бъде едно от най-великите откровения за Божията слава за вечността поради покварата, в която сме изпаднали, и начина, по който Той не ни захвърли, но положи Собствения Си живот за нас, и продължи да работи с нас докато цялото човечество и земята са напълно възстановени. Божието творение разкрива много за Него, но този процес на възстановяване на падналите разкрива Божията природа вероятно много по-добре отколкото някога нещо друго ще може.

Отново, възстановяването е трудно. Не е лесно да се възстанови нещо или някой. Работата пред нас да управляваме с Христос, за да възстановим земята няма да бъде лесна, точно както нашето собствено възстановяване не е лесно, но си заслужава заради славата, която ще бъде разкрита. Заслужава си защото всяка душа е скъпоценна за Господа. Всеки родител, който е имал дете отклонило се от правия път познава скръбта. Всеки любящ родител би дал всичко за възстановяването на детето, което се е провалило, и вероятно няма по-голяма радост от това да види непокорното дете възстановено. Това е радостта, с която Господ отиде на кръста, и това е радостта, с която ние, също, трябва да носим кръстовете си ежедневно – да видим Спасителя да получава наградата за Своята жертва.

Това, което искам да кажа тук е, че прокламирането на царството и завладяването на царството е работа на възстановяване. Ако Господ ни е призовал да служим в определена църква, и ако ние растем в нашата цел, ние ще имаме видение и посвещение да видим всеки човек в тази църква възстановен в образа на Христос. Нашата църква трябва да има същото това видение за града, за който сме били призвани да бъдем светлина. Ние не сме тук за да се предадем когато тъмнината или времето на неприятности дойде – само наемниците имат такъв манталитет. Тези, които са истински пастири според сърцето на Господа ще се борят с всеки лъв и с всяка мечка, които се опитват да атакуват тези, които са им били дадени, за да се грижат за тях.

Манталитета на измъкване, който мнозина сега имат е противоположност на сърцето на Господа, и не е библейска перспектива. Ние не сме били призвани да напуснем света, но да положим живота си за неговото спасение и възстановяване, да работим за неговото възстановяване докато той е напълно примирен с Бог, и възстановен до това, за което Той е го е създал да бъде. За тези, които отиват към зрялост, темата на „възстановяване“ ще става централна за тяхната работа. Това включва примирение, изкупление, и в някои случаи възвръщане, но главната цел на работата на Господа в този век, и в идния, е възстановяване. Така че как ще се подреди нашия живот с тази цел?

Част XVII

13 март, 2006

Много християни имат опростеното разбиране, че следващия живот ще бъде въпрос на награда на небето и вечно благословение за тези, които са приели Господа и съответно вечно наказание за тези, които не са Го приели. Има далеч повече относно Божият план отколкото това. Основно за разбирането на идващото царство, ние трябва да разберем, че Господ ще възстанови човечеството и земята в тяхната оригинална цел, раят, който бяха предназначени да бъдат. Също трябва да разберем процеса на възстановяване, чрез който това ще се извърши.

Ние трябва да разберем това, защото това е, за което сме приготвени да бъдем част, това, за което църквата е призвана да подготви пътя като създаде образец на идващото царство, и помогне за подготвянето на народите за този преход. Ето защо ние сме призвани да правим ученици от всичките народи, а не просто от отделни личности, и да ги учим да спазват всичко, което Господ е заповядал.

Господ се връща на земята, за да управлява на нея за 1000 години, за да я възстанови в нейните първоначално възнамерявани цели. Точно както не сме мигновено усъвършенствани когато сме новородени, но започва процеса да бъдем освободени от грешната природа и последствията от падението като обновяваме умовете си, останалата част от човечеството и земята ще минат през същия този процес. Ние ще царуваме с Него през това време, защото минаването ни през този процес ще ни позволи да бъдем в помощ за другите, които минават през процеса на възстановяване. Всичко, което сега учим ще има практично приложение в идния век.

Има мнозина, които имат представата за следващия живот, че ще бъде всичко от седенето на облак в небето, до това да бъдем възкресени на тази земя. В действителност, можете да оправдаете почти всяка от тези представи за възкресението от Писанието, те не си противоречат една с друга. Също ни се казва в Писанието, че има „по-добро възкресение,” което означава, че има различни възкресения. Точно както има нива и рангове сред ангелите, ще има нива и рангове сред възкресените както Самият Господ Исус каза ясно в Своите поучения. Друга представа, която трябва да хванем е, че ние ще имаме работа, която да вършим във възкресението. Това няма да бъде труд и ние ще бъдем много по-реализиращи отколкото всяка работа, която можем да имаме на тази земя, но ние ще трябва да извършваме работа. Ние ще царуваме с Него с цел. Нашите усилия дори сега са подготовка за нашата основна цел в Неговото идващо царство. Ние ще открием, че нищо, през което сме минали през този живот не е било без цел.

Света няма да бъде мигновено усъвършенстван когато Господ се върне, но, като нас, ще мине през процес на възстановяване и обновяване. За да потвърдим отново тази важна цел, заради която сега сме ангажирани да се подготвяме и ще бъдем ангажирани през следващите 1000 години, ние трябва разберем и да имаме Божието сърце за възстановяване и да посветим себе си да бъдем свързани с Него, имайки Неговото сърце за възстановяване.

Както разглеждахме преди много месеци, и за да прегледаме накратко за тези, които скоро са се присъединили към нас, с изключение на само 6 глави в Библията, първите три и последните три, цялата Библия се занимава с този най-важен предмет – възстановяване. Ако четете първите три глави на Библията, и последните три, вие ще имате пълната история. Всичко между тях е посветено на възстановяване на човечеството и на земята от последствията от падението. Това включва изкупление, примиряване, и после процеса на възстановяване. Това е, което трябва да имаме в сърцето си като главна цел на Бог в нас, и чрез нас – възстановяване.

Как се прилага това? Като вървим напред за да завладеем нашата Обещана Земя в Христос, това е противоположно на падналите човешки опити за завладяване. Ние отиваме да завладеем, за да освободим хората, не за да ги подчиним. Ние ги водим в изкупление и примирение с Бог така че те да бъдат напълно възстановени. Ние не отиваме напред да завладеем, за да вземем неща от хората, но за да им дадем от собствените ни ресурси, които са ни били поверени. Нашата цел не е да грабим, но да доведем всяко място, където отиваме до по-добро, и на пътя към пълно възстановяване. Поради тази причина ние трябва да започнем да гледаме на всяка ситуация и да обмисляме как можем да започнем да я обръщаме или поне да спомогнем за процеса на възстановяване. Както сме увещани в 1 Петр. 1:13-16, Затова препашете се през чреслата на вашите помисли, бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос. Като послушни чада, не се съобразявайте с първите страсти, които имахте във време на незнанието си; но, както е свят Тоя, Който ви е призовал, така бивайте святи и вие в цялото си държане; защото е писано: "Бъдете святи, понеже Аз съм свят". По този начин, ние трябва да гледаме на всичко, което вършим като на свято за Господа. Ние също можем да гледаме на този свят като напълно свят. Всичко, което правим, трябва да го правим като за Господа и според Неговите пътища, винаги стремейки се да видим всички изкупени и примирени с Господа. С това в ума апостол Павел беше посветен да види „всеки човек” направен съвършен в Христос, както четем в Кол. 1:28-29:

Него ние възгласяваме, като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христа.

Затова се и труда, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мене мощно.

Дори тогава Павел имаше манталитета на царството, знаейки, че един ден всичко ще бъде възстановено. Ние, също, сме били изкупени поради тази цел. Като агенти на Христос и на Неговото царство, ние буквално подготвяме за Неговото превземане на света. Като вървим напред към завладяване на нашето наследство в Христос, което е нациите, ние трябва да вървим за да спомогнем на всеки да започне процеса, който ще доведе до тяхното пълно възстановяване за възнамерената за тях цел от Бог.

Както също разискавахме преди, нещо възстановено след опустошение има много по-голяма слава от нещо просто построено. Ето защо възстановеният храм в Ерусалим беше обещано да има по-голяма слава от първоначалния. Възстановеното човечество, след своето падение в почти пълна поквара, завинаги ще бъде едно от най-големите свидетелства и демонстрации за природата на Бог. Той не ни остави и просто да захвърли човечеството и земята – Той даде живота Си за да ни възстанови. Процеса на възстановяване винаги ще бъде едно от най-големите свидетелства за пътищата на Бог. Това е, което трябва да изучаваме и на което да бъдем посветени сега.

Това слово на седмицата беше предимно преговор, защото ние трябва да го подкрепим малко и да споменем някои от практичните начини, по които ще завладеем нашата Обещана Земя в Христос като част от Неговия план за Неговото царство да дойде на земята, така че Неговата воля да се върши тук точно както е на небето. Ние също трябва да дискутираме в малко повече детайли моста между небесната и земната област, който трябва да съществува за Неговото царство и как ние понастоящем сме призвани да живеем и да бъдем у дома и в двете области.

20 март, 2006

Както разисквахме, нашата Обещана Земя не е нищо по-малко от това да донесем Божието царство на земята. Ние подготвяме пътя за това сега. Неговото царство идва, не просто за да вземе контрол върху земята отново, но за да я възстанови. Поради тази причина, ние трябва да търсим да имаме Божието сърце за възстановяване, за да помогнем да се подготви пътя за Неговото царство. Ние трябва да гледаме на всеки проблем, всеки разрушен брак, семейство, взаимоотношение, църква, град, и дори нации, обмисляйки как можем да помогнем, за да ги възстановим към първоначалната им цел. Разбира се, във всеки случай това започва с примиряване с Бог, Създателя, без който никой процес на стратегия на възстановяване не може да изтрае. Първо и преди всичко в плана на Бог е, че възстановяването трябва да започне с нас, човечеството, което трябва да бъде възстановено в образа на Създателя. Човечеството и земята накрая ще бъдат Божие обиталище. Това е най-висшето призвание в цялото творение, и Той избра тези, които са паднали и са били възстановени като тези, в които Той ще обитава. Когато започнем да виждаме изумителната цел на Бог във възстановяването, ние можем да започнем да разбираме всичко, което се случва в личния ни живот. Всичко, което ни се случва основно е допуснато, за да ни помогне да бъдем съобразени с образа на Христос. След като разберем работата на възстановяването в нашия живот, ние трябва да разпознаем как работи възстановяването в църквата. Ние ще се върнем към това в малко по-голяма дълбочина по-късно, но за сега можем да разберем много повече относно това какво ни се случва на нас, и нашите църкви, когато започнем да гледаме през лупата на възстановяването.

Духовно срещу Естествено

Сега, за тези, които се чудят къде идва небето във всичко това, можете да бъдете сигурни, че то ще бъде. Има възкресение към божествената или свръхестествената природа, което трябва да разберем и което ще разгледаме в малко по-голяма дълбочина по-късно, но за сега трябва да помним, че небето е различна област от естествената област. То има много по-голяма съдържателност отколкото тази физическа област до степента, че нещата на земята, които отразяват небесната област са наречени „сенки” на небесното. Следователно, за Бог, който е Дух, да обитава на земята с човечеството, трябва да има съединяване с мост и свободна обмяна между естествената и духовната области.

Това съединяване с мост на областите ще бъде чрез хора, които превъзхождат първоначално създадения човек, за да станат „новото създание,” което ние ставаме когато сме новородени чрез Божия Дух. За тези, които са новородени и вървят към зрялост, те ще бъдат у дома си и в двете области, въпреки че повече ще се чувстваме у дома си в небесното отколкото в земното. Това става постепенно когато нашите умове са обновени в Христос, и ние се учим да пребъдваме в Този, който седи над небесата. Ако това не е в ход, тогава някак си някакъв главен елемент от нашата духовна зрялост е спрял. Как може да се случи това?

Има много начини, но по-долу ще разгледаме най-често срещания.

Както разисквахме преди, посланиците на Бог се възкачваха и слизаха над Божия Син, Христос Исус, влизайки в небето и после носейки обратно на земята практически доказателство за небесната област. Когато проповядваме Евангелието на царството, това трябва да бъде в демонстрация на властта на небето над земните условия. Това е начина, по който Господ проповядваше царството когато Той ходеше по земята. Той обикаляше демонстрирайки постоянно как властта на царството има власт над всички земни условия, и как властта на небето може да промени тези условия с Неговото докосване. Ние сме призвани да правим същото като Негово тяло, което е Неговото докосване на земята в това време.

Така че до голяма степен, работата на възстановяването е построяването на моста между двете области така че силата и властта на небето да дойдат на земята, за да извършат тази велика работа. Ние започваме да строим този мост чрез покаяние, което води до изкупление и примирение с Бог. После, ние не сме свършени, за да се приближим до Бог, но се усъвършенстваме като се приближаваме при Него. Както четем във 2 Кор 3:18, „Но ние всички, с открито лице отразяваме като в огледало славата на Господа, като сме променени в същия образ от слава в слава, точно както от Господа, Духа.” Колкото повече се приближаваме до Господа, и колкото повече от Неговата слава виждаме, толкова повече сме променени и възстановявани. Отново, ние трябва да разберем, че за да работи възстановяването, мостът между естествената и духовната област трябва да бъде завършен. Ако изглежда, че наблягам на това твърде много, това е защото разделянето между духовната и естествената области се е оказало провала на много велики служения и движения в миналото, и същото това разделяне е, което спира духовната зрялост на мнозина.

Това разделяне става когато движения, които стават въввлечени във възстановяване, често стават толкова фокусирани на естествените нужди на хората, че изгубват тяхното духовно виждане, и по този начин загубват силата да носят истинско възстановяване. Ние за жалост се изправихме пред такова разделяне чрез предишни големи мисии като Червения Кръст и Армията на Спасението след Урагана Катрина. Аз оценявам как те помагат на хората в техните нужди, особено в спешни случаи като Катрина, но Армията на Спасението беше една от най-великите сили за Евангелието на планетата. Те все още вършат голяма хуманитарна работа, но много малко духовна.

Имаше помощна база на Армията на Спасението близо до нашата помощна база при Катрина, и голям брой църковни групи отидоха да видят дали могат да им помогнат по някакъв начин. Тези църковни групи бяха прогонени понеже лидерите на Армията на Спасението казаха, че не могат да рискуват да изглеждат, че служат на Евангелието, казвайки, че се страхуват да не загубят своите ресурси, ако го направят. Аз оценявам Армията на Спасението и всичко, което те вършат, за да помагат на хората в техните физически нужди, но те повече не са армията на спасението, която генерал Буут предвиди.

Голяма част от църквата е реагирала толкова прекомерно на движения на „социалното евангелие,” че са занемарили това да помагат на естествените нужди на хората. Това също не е отговора. Каква е нашата мисия? Предполага се да вършим и двете неща, с правилен баланс. Обаче, точно както много бивши големи християнски мисии и училища са били неутрализирани чрез понижаване на техните християнски мисии защото не са могли да получават повече ресурси. Много християнски организации са направили същото. Ние вкусихме колко изкушаващо може да бъде това чрез нашата помощна база при Катрина. Физическите нужди в тази ситуация бяха толкова поразителни, че почти всички наши хора бяха погълнати да посрещат тези нужди, и започнаха да пренебрегват това да служат на хората духовно. Когато прегледахме нашите помощни усилия при Катрина, ние научихме, че можем да бъдем много по-ефективни в следващото бедствие, ако решим да изпратим свещеници, пастири, и евангелизатори, които да не бъдат въввлечени в физическата възстановителна работа. Ние просто открихме, че когато те бяха въввлечени в това да се опитват да посрещат физическите нужди на хората, те ставаха погълнати от това и бяха твърде изморени, за да вършат голямо служение.

Ние се изправихме пред същото с нашето Училище за Служение. Въпреки че бяхме упълномощени да предлагаме Извънредни Степени от Университета в Северна Каролина, и планувахме да разширим нашите програми за степените, ние трябваше да начертаем линия, която нямаше да пресечем в никакво партньорство с правителството или бързо щяхме да открием себе си ограничени да не вършим това, което сме призвани да вършим. Има огромни позволения на разположение на тези, които биха разводнили своето посвещение към Евангелието. В един смисъл, това е същото изкушение, което Исус преживя от дявола. Дявола Му предложи всичко, което Той беше призван да има, включително управление над света, но много бързо и лесно, без да трябва да ходи на кръста. Всичко, което Той трябваше да направи беше да падне пред дявола или да се подчини на неговите пътища, и Той можеше да постигне това веднага.

Няма съмнение, че дяволските пътища могат да бъдат много по-бързи, лесни, и малко болезнени, но няма съмнение, че оставайки верен на Отец Господ Исус получи много по-велико царство отколкото дявола някога можеше да Му даде. Точно както Кайн беше „земеделец” (вж. Бит. 4:2) или със земно-мислене, тези, които са от „семето на Кайн” са със земно мислене. За да остане верен, Исус трябваше да държи вниманието Си и посвещението Си на идващото царство, а не на настоящото царство на този свят. Ние трябва да правим същото, ако искаме да бъдем част от подготвянето на пътя и изграждането на идващото царство.

Правейки компромис, ние можем да имаме огромни ресурси за изграждане на физически удобства за нашите училища, и те вероятно ще бъдат използвани добре за посрещане на физическите нужди на хората. Обаче, както много други големи християнски училища и служения, аз мисля, че ние бързо ще загубим нашата истинска цел. Чакайки и уповавайки на Бог да ни даде това, от което се нуждаем когато се нуждаем от него, аз мисля, че ние в края на краищата ще имаме много повече ресурси да правим това, от което се нуждаем, дори до мястото да имаме достатъчно, че да „заемаме на много народи” (вж. Втор. 15:6).

Тези, които държат курса за подготовка на идващото царство ще бъдат обвинявани, че са толкова небесно мислещи, че не стават за нищо добро на земята. Обаче, тези, които стават толкова земно мислещи, че не стават за никакво духовно добро ще бъдат тези, които накрая ще плачат докато тези, които са останали верни на Господа ще се радват вечно. Какво добро е това да нахраниш и да облечеш хората и да им дадеш подслон докато душите им остават във вечна опасност?

Докато се подготвяме за идващото царство, ние трябва да помним, че в края на този век всичко, което може да бъде разклатено ще бъде разклатено, така че само тези неща, които са построени на единствената основа, която може да стои ще останат. Дори най-великите постройки и институции, които са изградени на компромис няма да устоят в това, което идва. В помагането, ние искаме да посрещаме физическите нужди на хората, но не и да ги оставяме във вечна опасност.

Има яма от двете страни на пътя на живота. Ако се противопоставим на ямата от едната страна, ние ще паднем в ямата от другата страна. Ние трябва да помним, че възстановяването на земята, или естествената област, изисква мост за духовната област, небесното царство. Това не е едното или другото, но и двете. Ако растем в нашата духовна природа като новото създание, това ще бъде проявено чрез практична помощ за естественото. Ако се фокусираме само на естественото или на духовното, това няма да работи за истинското възстановяване, от което сме призвани да бъдем част.

Ето защо апостол Павел трябваше да прави палатки. Ние можем да си мислим, че това беше трагично прехосване на времето на апостола, но Господ изискваше това от него, за да го държи завързан към практичното, така че да му бъдат дадени великите откровения, които той получи. Поради тази причина не

бягайте от тежката работа във вашия живот. Решете да я превърнете в поклонение. Вършете всичко, което правите като за Господа, и Той ще може да ви се довери с повече. Ние се нуждаем от много повече.
Част XIX

27 март, 2006

Както разисквахме, нашата Обещана Земя в Христос са народите, краищата на земята (вж. Пс. 2:8). Господ се връща, за да възстанови цялата земя, и ние сега полагаме основата за идването на Неговото царство, за да направи това.

Това не е ново понятие. Това е точно, за което са се заловили много от колонизаторите, които са дошли първи в Америка. Мнозина, които са смятани за „башите“ на Америка са имали теология, че те установяват царството на Бог на земята в това, което те са нарекли „новия свят.“ Направили ли са го те? Ако е така, как? Ако не, къде са сбъркали, и какво можем да научим, което да ни предпази да не правим същите грешки?

Отговора на тези въпроси е, че те са били и прави и погрешни. Господ действително започна да полага основата за идването на Неговото царство в първи век. Чрез пророци и праведни мъже и жени, Той е направлявал историята и е положил много брилянтни рамки за идващото царство. Има няколко начина, по които това, което е било развито в Америка и в други страни е модел за идващото царство. Има също много начини, по които не е. Разбирането на това може да ни помогне да движим през нашето време по-добре, и си заслужава да отделим малко време за изследване.

Теологията за Царството

Теологията, която основно била споделяна от много основателите на Америка е това, което е наречено „Възстановителната теология.“ Част от нея много скоро беше наречена теологията „царството сега.“ Действително има много варианти на тази доктрина, но това е била основната теология на Пуританите и много е въздействала предимно на колонизаторите в това време. Те действително мислели, че Америка била новата Обещана Земя, която трябвало да бъде представител на царството на Бог на земята, и затова те са се стремели да установят нейното правителство на библейски принципи. Чрез тях имало доста добро влияние от тази теология, което помогнало установяването на нацията на основата на правителство и култура, които били благочестиво и библейски основани.

Обаче, нека да бъдем наясно, че Америка не е царството на Бог. Ако наблюдавате модела, в който Господ много систематично е подготвял за идването на Неговото царство през църковната епоха, ние можем да видим, че Америка е била главна стъпка напред в подготовката за идващата епоха, но тя не е Обещаната Земя. Казвайки това, аз не говоря непременно за форма на правителство. Идващото царство ще бъде точно това, царство, не демокрация. Обаче, ще има някои демократични принципи в него в смисъл, че то наистина ще спомага за свобода и по много начини, себе-управление. Това действително е част от първоначалната причина защо Бог създаде човечеството и ни даде свободна воля. Той не иска работи, а семейство и приятели. Той иска сътрудничество основано на любов, а не на страх или принуждение.

Когато Господ възстанови земята в първоначалната ѝ цел, няма да има повече никакъв бунт. Цялото създание ще се е научило завинаги чрез нас, че бунта не е правилния курс. Обаче, Бог създаде човека със свободна воля, защото вие не можете да имате истинско общение с компютър или робот. Ето защото Той постави Дървото за Познаване на Добро и Зло в градината. Той не направи това, за да накара Адам и Ева да се спънат, но за да им даде възможността да докажат своето покорство и любов. Не може да има истинско покорство, ако няма възможност за непокорство. Трябва да има свобода да не се покланяме на Бог, за да означава поклонението нещо.

Поради тази причина идващото царство в действителност ще произведе свобода и избор. Няма да има съмнение за това кой е Суверенният, и Той винаги ще има силата и властта да управлява над всеки въпрос и решение. Обаче, Неговата основна цел е творението Му да бъде толкова управлявано от любов, че сами да избираме да вършим правилното нещо. Това е както когато казвам на някое от моите деца да си чете Библията. Аз се радвам, че те се покоряват, но за мен означава много повече когато я четат без да трябва да им казвам, защото са развили любов към Божието Слово и познаване на Неговите пътища.

Робин Мак Милън направил наблюдение за това, което съдържа много истина в себе си. Почти всяка доктрина за царството основно е била за това как да контролираме хората. Много движения, които започват да наблягат на теологията за царството отварят вратата за контролиращ дух. Ние трябва да разберем защо.

Вие можете да научите един папагал да казва правилните неща, но това няма да бъде в неговото сърце. Можете да научите един човек да върши и да говори правилните неща, но това няма да бъде в неговото или в нейното сърце. Доказано е, че ако угасите светлините в един град, хората стават като животни. Както Маргарет Тачър каза веднъж, „Блясъка на цивилизацията е много слаб.“ Това е истина. Цивилизацията в този век е предимно резултата от контрола упражняван от властите и полицията. Обаче, тези, които имат цивилизация в сърцата си не се нуждаят да имат светлините светнати, за да вършат правилното нещо. Те вършат правилното нещо дори и да могат да се измъкнат вършейки неправилното нещо.

Ограниченията и контрола са добро нещо за този век и това вероятно ще бъде как ще започне века на царството. Обаче, целта на царството е да няма нужда от никакви ограничения. Всеки ще има това в сърцето си да върши правилното нещо, защото всички ще бъдат управлявани от любов. Ще отнеме хиляда години, за да се стигне до там.

Господ ще управлява с желязна тояга в началото, дори ще смаже някои неща, които народите са изградили. Част от това смазване ще се случи преди Неговото завръщане когато всичко, което може да бъде разклатено ще бъде разклатено в подготовка за идващото царство.

Също, в края на този век, човечеството ще си донесе такива неприятности каквито света никога не е виждал като се опита да управлява света без Бог. Това, също, ще бъде пример за вечността за това какъв ще бъде плода на това да се живее и да се управлява без Него. Никой няма да иска да опитва това отново.

Сега нека да бъдем практични. Повечето от неприятностите, които претърпяваме в собствения си живот са резултата от неща, които се опитваме да вършим без Бог. Много са резултата от решения, които вземаме без дори да се консултираме с Него. Ние можем да мислим, че това е точно, за което говорим, как Господ не иска да ни контролира, но ни е направил свободни да вземаме собствените си решения. Това е вярно, но има разлика между това Бог да ни диктува това, което иска и това да иска да ходи с нас точно както ходеше с Адам, имайки общение в нашите решения.

Най-основната цел, за която Бог създаде човечеството беше общение. Ние не сме зрели, и не сме изпълнили нашата цел докато не растем в това взаимоотношение.

Ние трябва също да помним, че за незрелите, контрола и заповядването са основни. За едва проходилите деца, вие трябва често да им казвате да правят това или да не правят онова, и те се учат да ви се покоряват чрез дисциплина, въпреки че покорството вероятно няма да бъде винаги в техните сърца докато не станат зрели.

Младите християни, чиито умове все още не са обновени, ще бъдат по същия начин. Обаче, целта на цялата благочестива дисциплина не е просто контрол, но довеждане до зрялост, което води до все по-голяма свобода. 2 Кор 3:17 заявява, „Сега, Господ е Духът, и където е Духът на Господа, там е свобода.” Това също може да се прочете, „Където Духът е Господ има свобода.” Свободата е основната цел на царството. Има власт в царството, и понякога това ще изглежда много сурово за нациите, които не са били изградени на принципите на царството, но целта е винаги свобода. Това е основен принцип, в който трябва да вкараме нашите умове и сърца докато подготвяме пътя за Неговото царство.

Част XX

3 април, 2006

Сега искаме да влезем в малко по-голяма дълбочина за това как Господ приготвя за идването на Неговото царство чрез тази църковна епоха. Важно е да видим това, за да разберем събитията, които ще дойдат върху света в края на този век и нашата цел в подготвянето на пътя за идващото царство.

Поради падението, греха и смъртта влязоха в света и започнаха да тичат по своя път към унищожение. Обаче, веднага след падението на човека в градината, Господ започна да осъществява Своя план за изкупление и възстановяване. Тези два различни курса бяха постоянно в историята – единият предаващ смърт и разрушение, а другият водещ до живот и възстановяване. Семената и на двата са пораснали, и в края на века те ще бъдат узрели, всяко изискващо жетва. Живота е по-силен от смъртта, и ще победи. Света ще живее и накрая ще бъде напълно възстановен в рай, който беше възнамеряван да бъде.

Господ, знаейки края от началото, знаеше през цялото време, че човека ще съгреша, и затова Той се подготви за това дори преди основаването на света. В същност, Писанията твърдят, че Той дори ни познаваше преди основаването на света. Той познаваше всеки един от нас и имаше съвършен план за всеки един живот.

Главното нещо, което се стремим да разберем е пътя на живота.

Да знаете бъдещето не означава, че контролирате всичко относно него. Аз мога да знам, че едно малко дете може да си изгори пръстите на печката, като не ме слуша когато му казвам, че е гореща, но това не означава, че го карам да го направи! Също така, Бог ни познаваше и ни призова преди основаването на света. Писанието е ясно, че ще има мнозина в онзи велик съден ден, които не са изпълнили своя призив, и на които Той ще заяви, че не ги познава. Мнозина са призвани, но малцина преследват своето призвание така че да бъдат избрани и упълномощени. Ние трябва да направим нашето призвание и избирание сигурни.

Бог знаеше цялата история от началото, но Той не я причини. Въпреки това, Бог определено управляваше историята за подготовката на изкуплението и възстановяването на света.

Бог понякога върши неща в гняв, което извиква Неговата ярост. Той със сигурност има право да бъде гневен с много от това, което правим. Обаче, повечето от лошите неща, които стават на земята не са причинени от Бог, но от човечеството, просто жънейки това, което сме сели. Греха причинява разрушение в целия ред на творението, и ние действително един ден ще разберем как земетресения, бури, и други „природни бедствия” са били освободени на земята чрез това, което човечеството е вършило. На човека му беше дадена власт над земята, и това, което правим има последствия в нашата област.

Обаче, това не е главното нещо, за което искам да говоря тук, но по-скоро как Бог е направлявал историята по начин, по който е подготвил света за неговото изкупление и възстановяване. В същност самата дума „история“ идва от Неговата история (на англ. история -- “history”; Неговата история – “His story”), и вие не можете наистина да разберете историята докато не разберете, че това е Неговата история.

Господ започна да приготвя за изкуплението и възстановяването на човека веднага след падението когато даде на човека покривало за своята голота. После пророкува идването на семе от жената, което ще смачка змията, дявола. Това беше първото пророчество за Христос.

Следващия след Адам, за когото се казва, че ходеше с Бог, беше Енох. Енох също пророкува, и може да се направи добро заключение, че всеки, който наистина ходи с Бог ще пророкува. Да пророкуваш има две основни значения – да говориш за Бог, и да говориш за бъдещето. Тези, които ходят с Бог пророкуват по тези два начина. Енох пророкува за бъдещето идване на Господа, както правеха и всички, които ходеха с Бог. Тяхното ходене винаги беше в тази посока – към идването на Господа и Неговото царство. Това ще бъде в нашите сърца, и следователно ще излиза в думите ни.

След Енох, следващата главна фигура, която ходеше с Бог беше Авраам, който стана бащата на вярата, и той направи огромна стъпка от страна на човечеството към идването на Господа и Неговото царство. Неговото потомство също носеше това в сърцето си, и въпреки че бяха подчинени на робство в Египет, което е преобраз на този настоящ зъл век, беше им обещана свобода, и Обещана Земя, която ще бъде модел на идващото царство.

После Мойсей, един от най-великите от всички пророци, и един, за когото се казва, че живота му беше модел на идващия Месия, който ще установи Божието царство на земята, направи друга огромна стъпка от страна на човечеството към неговото изкупление и възстановяване. Мойсей изведе хората от тяхното робство в Египет, но на самия него не му беше позволено да влезе в Обещаната Земя. Това лидерство беше дадено на Исус Навин, чието име означава Исус, и който е друг преобраз на идващия Месия. Исус, при първото Си идване започна да извежда човечеството от неговото робство, но при второто Му идване ние ще бъдем водени в Обещаната Земя, и царството отново ще бъде възстановено на земята.

След Исус Навин имаше много пророци, които правеха стъпки към царството. Някои бяха големи стъпки, такива като тези на цар Давид. Всички говореха за и оформяха по някакъв начин идването на Царя и Неговото царство. Заедно всички те разкриват забележителна картина за това как ще дойде царството, и какво ще представлява то. Обаче, точно както най-великата картина е далеч от реалността на своя обект, дори най-ясната пророческа картина, която можем да имаме в този век все още не е нищо повече от сянка на това, което идва.

Ще бъде далеч по-добро отколкото дори можем да си представим!

Йоан Кръстител беше наречен от Исус най-великия човек, който някога е бил раждан от жена, но Исус също каза, че този, който е най-малък в небесното царство е по-голям отколкото беше Йоан (вж. Мт. 11:11). Аз лично не вярвам, че това толкова не означава по-велик характер колкото по-велика сила. Въпреки това, Йоан е най-добрият пример, който имаме за това как да подготвим пътя за Господа.

Първо, Йоан Кръстител беше представител на целия ред пророци и праведници, тези, които бяха подготвяли пътя за Господа отначалото. Йоан беше техен представител, за да обяви, че Той, Исус, беше наистина Този за когото всички те бяха пророкували. По този начин, Исус имаше най-добрите акредитивни писма за власт, които някой някога е имал – за хиляди години Неговия живот и цел са били пророкувани от мнозина, и Той изпълни техните пророчества.

Няма никоя друга личност в историята с такива акредитивни писма. Ето защо, когато Исус беше попитан с каква власт върши делата Си, Той им зададе един въпрос: Откъде дойде кръщението на Йоан? (вж. Мт. 21:23-25) Исус не се опитваше да отклони въпроса им, но отговора на Неговия въпрос беше отговора и на техния въпрос. Ако разбираха Йоан, те щяха да разберат, че Исус и Неговата власт, властта на свидетелите и пророците за хиляди години, е предсказвала Неговия живот.

По този начин трябва да разбираме пророчеството. То не е просто с цел да ни бъде позволено да знаем какво ще стане така че да можем да бъдем готови за него, но също е и с целта да се установи властта, върху която се гради царството. Ако дойде някой и извърши нещо велико това ще му спечели авторитет, но когато някой идва и изпълнява пророчество това му носи напълно различно ниво на власт.

Точно както това е истина за Христос, то също е истина и за антихриста, който се стреми да копира или да фалшифицира всичко, което върши Христос. В същност, антихриста не толкова някой, който се противопоставя на Христос колкото е някой, който се опитва да си присвои Неговото място, сядайки в храма на Бог и обявявайки себе си за Бог на мястото на Христос. Затова, ние трябва да разбираме пророчествата за всеки и делата на всеки.

Обаче, точно както начина, по който се учите да различавате фалшивите пари от истинските не е като изучавате всичко за фалшивите, но като сте толкова запознат с истинските, че веднага познавате фалшивите само като ги видите, или дори усетите, същото е истина като знаете кое е от Бог и кое не е. Точно както авторитета на един майстор на изкуството ще познае творбите чрез щрихите на четката без значение от подписа, ние трябва да познаваме Господа и Неговото дело толкова добре. Има качество на Божията работа, което дявола често ще се опитва да фалшифицира, но никога няма да може напълно да направи дубликат.

Затова, ако наистина искате да разбирате какво ще се случи в тези времена, прекарвайте много повече време изучавайки какво върши Христос вместо какво върши антихрист. Ние не трябва да бъдем невежи за плановете на дявола, но не искаме и да им даваме твърде много от нашето време и внимание.

Относно книгата Откровение, изглежда, че сега почти всеки, който търси да разбере нейното послание напълно пропуска първия стих, който ако не го разберем няма да разберем пророчеството. Откр. 1:1 заявява, „Откровението на Исус Христос, което Му даде Бог, за да покаже на Своите слуги, нещата, които скоро ще се случат...” Има две главни точки тук. Първата е, че това е откровение на Исус Христос, не на антихрист. Втората е, че нещата записани в това пророчество „трябва да се случат скоро.” Той не казва, че те ще се случат скоро, но те „трябва,” и те са започнали да се случват веднага след като Йоан имаше това откровение. Без да разбираме тези две точки ние няма да разберем останалата част от пророчеството.

Причината хората да вярват, че книгата Откровение сочи само към неща, които ще случат в бъдещето е защото те са напълно невежи за историята, което за жалост е вярно за много християни. Бивайки ученик по история за повече от 35 години до сега аз постоянно съм се чудил колко точно и свършено е било това пророчество. Обаче, аз не вярвам, че то е напълно изпълнено; но още има някои неща, които да станат. Аз не вярвам, че е възможно да ги разберете правилно, ако не разберете какво се е изпълнило.

От времето когато Йоан получи това пророчество, части от него са започнали да се изпълняват, и е имало постоянно разгъване през църковната ера. Това е изграждане на забележителна вяра да се види неговата точност и начина, по който осветява великите събития в историята. Без да видим това, последните 2000 години изглеждат като че ли са се обърнали към дявола, но Господ е бил много ангажиран приготвяйки пътя за Своето царство, и работата по подготовката почти е свършена.

Царство наистина е при вратата, и то ще дойде, така че Неговата воля ще се върши точно тук на земята както е и на небето – скоро!

Нашата цел в това изучаване на нашата Обещана Земя е да разберем как завладяването на нашата Обещана Земя изпълнява библейското пророчество. Разбира се ние искаме да отделим време, за да положим добра основа и да градим внимателно върху нея. Разбирането на Божия план е съществено, за да разберем истински Него, себе си, и нашата цел. Той е Богът на Авраам, Исаак, и Яков, което означава, че Той е Бог във всяко поколение, и ако ще Го познаваме такъв какъвто е ние трябва да Го видим във всяко поколение. Той е Алфата и Омегата – ние трябва да Го видим от началото през целия път до края. Ако искаме да разберем мъдростта на идния век има дълбочина на търсене, която е необходима, както Павел пише в 1 Кор. 2:6-10:

Обаче, ние поучаваме мъдрост между свършените, ала не мъдрост от тоя век, нито от властниците на тоя век, които преминават, но поучаваме Божията тайствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава.

Никой от властниците на тоя век не я е познал; защото, ако я бяха познали, не биха разпнали Господа на славата.

А според както е писано:- "Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят".

А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини.

Можем да обобщим това като кажем, че тези, които са истинските търсачи и които са водени от Духа няма да бъдат повърхностни, но изследват дори Божиите дълбочини.

Такива са тези, които наистина ще разберат мъдростта на идния век. Ние искаме правилното знание, а не просто знание – ние искаме мъдрост! Както ни се казва в Пр. 24:3-4, „С мъдрост се гради къща, и с разум се утвърждава, и чрез знание стаите се напълват с всякакви скъпоценни и приятни богатства.”

Така че знанието може да напълни къща, но е нужна мъдрост, за да се изгради. Хората ще бъдат притеглени към знанието, но ние не искаме просто да привличаме хора, ние искаме да ги видим изградени в Неговия дом, да станат Негово обиталище. Ние не искаме просто да знаем как ще дойде царството, но искаме да бъдем част в помагането на подготвянето на пътя за него като изграждаме Неговото царство сега. Чрез това разбираме, че това, което градим е установено, изградено върху Канарата така че да стои.

Знанието е богатство. Правилното знание за бъдещето е едно от най-ценните съкровища. Точно както децата на Израел използваша съкровищата, които взеха от Египет, за да построят скинията на Господа, така че Той да обитава сред тях, най-великата употреба на всяко съкровище, което имаме е да Му построим дом.

Да имаме Бог с нас е по-велико от всяко съкровище, което можем да имаме. Както един приятел веднъж ни каза, „Един миг на благоволенieto на Бог е по-ценен от цял един живот на усилие.” Това е истина. Ние търсим съкровищата на мъдростта и на знанието, но повече от това ние търсим Него, и се стремим да Му построим обиталище, което ще Го накара да остане с нас. Ние искаме да подготвим пътя за царството, така че Царят да дойде!

Най-основния принцип, който трябва да разберем във връзка с царството е, че Исус е царят на идващото царство. Това може да звучи привидно очевидно, но е било лесно забравяно от тези, които са се стремели да подготвят пътя за Неговото царство в историята. В същност, много от най-големите грешки правени от християни през църковната епоха са били правени поради пренебрегване на тази най-основна истина. Разбира се, ние я знаем в нашите умове, но не е вярването в умовете ни, което води до праведност, а вярването в сърцата ни (вж. Рим. 10:10). Затова, нека да се смирим и винаги да бъдем готови да приемаме увещанието, че Исус е Царят на Неговото царство и Главата на Неговото тяло, църквата.

Друг основен принцип е, че църквата не е царството. Църквата очевидно е част от царството, но не е царството. Тя не се предполага да бъде фокусът на Евангелието, което проповядваме. В същност, нашата цел не трябва да бъде просто да водим хората в църквата, но в царството. Гаранция, че ако някой е доведен в царството той ще стане жизнен член на църквата, която е Неговото тяло. Обаче, някой може да бъде доведен до църквата без да бъде доведен до царството.

Вие трябва да бъдете новородени просто, за да видите царството, но виждането не означава, че сте влезли в него. Влизането в царството е да се живее във владението на Царя. Ако живеем в царството, ние ще знаем и ще оценяваме нашето гражданство там повече от това на някоя земна страна. Ние ще бъдем привързани към другите граждани на царството повече отколкото ще бъдем привързани към гражданите на някоя земна страна. Гражданите на царството са „свят народ,” отделени и различни от всички други народи на земята.

Вие можете да бъдете член на почти всяка църква и да не разбирате вашето гражданство в царството, което ще ни привърже към другите християни много повече отколкото нашето членство в някоя църковна организация или движение. Аз съм човек от местна църква, и винаги съм бил такъв. Аз не вярвам, че можем да растем в Христос както сме призовани без жизнено, живо взаимоотношение в местна църква. Аз не вярвам, че можем да бъдем правилно свързани с Главата без също така да бъдем правилно свързани с Неговото тяло, църквата. Обаче, нашето гражданство в царството надвишава гражданството ни в някоя църква или движение. Точно както римското гражданство на апостол Павел му даваше известни права и привилегии навсякъде където ходеше в империята, нашето гражданство в царството има привилегии, които са далеч по-велики от тези. Отново, привилегиите на гражданството в царството надвишават всички привилегии, които имаме чрез всяко църковно движение или деноминация. Докато напредваме към идващото царство, тази истина ще става реалност в църквата и няма да подкопава истинската църква, или нейните месни изражение, но силно ще укрепи истинската църква, привързвайки нейните членове повече към Главата отколкото към някоя друга организация. Това също ще започне да разрушава бариерите издигнати между църквите и вярващите в различни движения и деноминации.

Истинското виждане на царството не отхвърля небесното виждане за църквата или посвещение към местния църковен живот както е възнамерявано да бъде. Църквата е невестата на Царя и ще управлява с Него над Неговото царство. Подготовката на невестата е жизнена част от подготовката на пътя за Неговото царство. Истинските приятели на Младоженеца са посветени да помогнат на невестата да бъде готова за Него. Църквата е Неговата кралица, и ние трябва да се отнасяме към нея с цялото достойнство, уважение, и почит, които тя заслужава.

Като невестата на Христос, църквата има най-високопоставената позиция до Него в царството Му, но нашата цел тука не е да приготвим пътя за църквата, но за царството. Нашата цел не е да проповядваме църквата, но да проповядваме царството. Във връзка с царството, църквата е средство към по-висша цел, а не самата цел.

Църквата е призвана да служи с Него, за да възстанови земята, но земята не е за църквата, но за Него. Когато църквата започне да се фокусира прекомерно на себе си, тя престава да бъде това, което е призвана да бъде – Христо-центрирана, а не себе-центрирана. Църквата съществува за Господа, а не обратното.

Църквата се подготвя да управлява с Христос в царството, и част от тази подготовка е подготвянето на пътя за царството. Фокусирането на идващото царство и работата необходима, за да се подготви пътя за него е един от главните начини, по който ние сме променени и правени готови за Царят. Ние не искаме да се покланяме на църквата, но също така не можем да бъдем част от работата на Бог в тази епоха без да бъдем част от Неговата църква.

Вижте Царицата!

Никой съпруг няма да се радва на някой, който идва и започва да се ругае с неговата съпруга. Господ също не се радва на тези, които се ругаят с неговата съпруга. Църквата е имала, и все още има, някои много сериозни проблеми и слабости, но ние винаги трябва да помним, че тя все още е Неговата невеста, и трябва да бъдем внимателни как ѝ говорим, или как говорим за нея. Тя е царицата, и не просто някоя царица, но невестата на Царя на царете. Нека никога да не забравяме това.

Въпреки това, за да помогнем на църквата да се приготви, ние трябва да разберем какво е призвана да бъде тя, какво е нейното състояние сега, и как можем да ѝ помогнем да стигне до мястото, където е призвана да бъде.

За да разберем наистина това, ние трябва също да знаем, поне до някаква степен, откъде идва тя – нейната история. Ние ще направим това в това изучаване и разбира се ще погледнем някои сериозни и трагични грешки, но нека да го направим с най-голямото уважение за това, което е тя, и да я гледаме повече за това, което е призвана да бъде, а не за това, което е била.

Второ Падане

Започвайки с апостолите от първи век, Господ започна да полага основата за Неговото идващо царство. Стратегията на дявола от началото е била да фалшифицира и по този начин да отклони и да осуети идването на царството. Точно както дявола се прицели в Ева за измамването и падението на човека, той по същия начин прелъсти невестата на „последния Адам,” да започне да яде от Дървото на Познанието на Доброто и Злото вместо от Дървото на Живота. Въпреки че „последния Адам,” Христос, не последва Своята невеста както първия Адам, Неговата невеста също е тръгнала по пътя на хуманистичното познаване на добро и зло. Ние трябва да разберем как е станало това, и кои корени на това дърво все още хранят голяма част от църквата. Господ, се е предал на свобода, позволявайки на църквата да върви в собствения си път за дълго време. После тя започва да се събужда и вижда какво е направила на себе си, възпламенявайки и Реформацията, която даде раждането на Протестантските църкви, и Обратната-Реформация, която също започна да носи корекция в Римокатолическата Църква. Точно както ние не сме напълно възстановени в безгрешната, Христоводна природа веднага с обръщането, но започва процеса на възстановяване, църквата минава през процес на възстановяване, който сега трае хиляда години.

Този процес на възстановяване все още не е завършил. Ние трябва да разберем сега до къде е стигнало това, и колко далеч трябва да отидем все още. Ако този процес е продължил за почти 6000 години, и изглежда, че по-малко от половината от работата е била извършена, за да се върне църквата обратно в живота и силата на църквата от първи век, ние можем да се чудим колко дълъг трябва да бъде този век, за да бъде готова църквата. Обаче, това не трябва да има нищо общо с определеното време за идването на царството, ако се чака невестата да „бъде направена готова.” Както Петър пише за това нещо във 2 Петр. 3:8, „Още и това нещо да не забравяте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден.” Това означава, че Господ може да направи за един ден това, което мислим, че ще трябва да се направи за хиляда години. Той може да ускори процеса!

Без значение от ужасното състояние, в което можем да мислим, че църквата се намира, Господ ще има невеста без петно или бръчка, на което народите само ще се чудят. Ние сме във времето когато обновлението и възстановяването ще се ускорят. Ние сме във времето на друго голямо пробуждане, и изключителни движения на Бог, които носят големи и широко обхватни промени – за добро! Не пропускайте това. Вие ще бъдете в сериозна опасност да пропуснете едно от най-великите движения на Бог за всички времена, ако не сте на правилното си място в църквата.

Ключът за царството, или ключът, който отваря вратата за влизане в царството, се намира в Мт. 6:33, „Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.” Ако сте взели решение за това къде да живеете основано на това къде е най-добрата работа, или възможност за кариера, или дори най-добрите училища за вашите деца, и имате трудно време да откриете местна църква, към която да се присъедините, това вероятно е защото не сте във волята на Бог за вашия живот. Ако наистина живеете търсейки първо царството, вие ще вземете всяко главно решение основано на това къде трябва да бъдете за Неговите цели и къде се приспособявате в Неговото тяло. Тогава работата, училищата, и всичко останало ще ви се прибави. Това може да не бъде работата, която искаме, или дори училищата, но те са тези, от които се нуждаем, и нашия Баща знае най-добре! Понеже мнозина са извън Божията воля вземайки главни решения основани на собствените им желаниа или възприемани нужди, има голямо препозициониране сред християните, което става точно сега. Най-висшият приоритет и най-голямото посвещение на нашия живот трябва да бъде да вършим Божията воля. Ако търсим първо Неговото царство, ние ще влезем в него, ще започнем да живеем в него, и ще го наследим.

Когато църквата идва в своята цел, казва ни се в много пророчески Писания, че народите ще донесат своите съкровища при нея. Поради това, се казва, че тя ще заема на много народи, но няма да взема на заем. Ние ще да започнем да виждаме това в не толкова далечното бъдеще, където църквата се надига, за да плати дълга на нуждаещи се страни, и може би на някои не толкова нуждаещи се. Защо не? Като наследници на царството, и сънаследници с Христос, ние имаме неограничени ресурси. Исус плати нашия дълг на кръста и изкупи цялата земя. Той ще започне Своето царуване тук като уреди всички дългове, така че всички да започнат в Неговото царство свободни.

Защо поставям това тука? Църквата също трябва да бъде свободна за това, което идва, и тя трябва да има виждане за народите. Ние сме тук, за да освободим народите, а дългът е един от най-силните яреми. Помислете за това. Ние ще имаме да кажем много повече за това по-късно.

Част XXII

17 април, 2006

Ние не можем наистина да говорим за превземането на нашата Обещана Земя и какво означава това за църквата без да разгледаме есхатологията, което е изучаването на пророчествата за каря на този век. Това е често объркващ и спорен предмет. Поради тази причина, голям процент от тялото на Христос просто го избягва сега. Това е лесно за разбиране, но не е истинския начин за справяне нито с объркването нито със спора. Обаче,

понеже има толкова много объркване и спор аз също мисля, че ние трябва да дадем максимума благодат на другите и на техните вярвания, и да имаме смирение винаги да бъдем отворени за тези, които имат мнения, които може да се различават от нашите, докато се нуждаем от здрава библейска доктрина за това, което прегръщаме.

Разбира се, аз казвам това, за да ви подготвя да разгледате някои неща, които вероятно никога преди не сте чували. Обаче, повечето от това, което сте чели през последните няколко седмици не произлиза от мен, но е взето от писанията на някои от най-великите и най-уважаваните учители и проповедници в църковната история. Преди да започнем, нека накратко да прегледаме двете основни училища на мисълта или позиции в есхатологията, които са: 1) Футуристично Виждане. Това виждане основно е, че книгата Откровение, книгата Данаил, и други велики библейски пророчества все още предстоят да бъдат изпълнени. Това е малко като преобобщение, защото почти всички, които държат това виждане допускат някои от пророчествата вече да са били изпълнени. Въпреки че има голямо разнообразие на поучение в това виждане, общо, това е най-общото вярване сред консервативните евангелисти, петдесетниците, и харизматичното движение.

2) Историческо Виждане. Това очевидно е виждането, че повечето библейски пророчества вече са се изпълнили в историята. Това е било виждането на всички протестантски църкви до средата на 18 век, когато някои започнали да хващат изплуващите футуристични виждания появили се в Движението за Второто Пришествие през 1844. Това, също, е малко като преобобщение, защото почти всички, които се придържат към историческото виждане за библейските пророчества допускат много от тях все още да трябва да се изпълняват. Под тази категория има под-категория, която вярва, че повечето от пророчествата на Господа за последното време, като тези, които са записани в Мт. 24, всички са изпълнени в разрушаването на Ерусалим през 70 г. сл. Хр. Аз мисля, че има основание и за двете тези виждания, и мисля, че има и пропуски и в двете когато не са свързани заедно. Изучавал съм много различни есхатологични виждания и съм открил, че това, което мисля за най-значителните несъответствия в почти всички от тях си заминават когато са комбинирани. Дупките в едното са запълвани от другото. Да се поставят заедно те не само стават разбираеми, но формират една брилянтна и славна картина. Следователно, моите собствени виждания идват до голяма степен от снаждане на вижданията на много други.

Обаче, аз не считам себе си за есхатолог, но по-скоро за ученик по есхатология. Нито пък се считам за историк, но по-скоро за ученик по история. Аз също така нямам никакво формално теологично обучение. Сериозни и уважавани теолози са ми казвали, че мислят, че това е предимство. В известен смисъл може би е така, но в известен смисъл това също е и слабост. По тази причина аз поддържам високо уважение към обучени теолози, които имат истинска вяра, но също слушам и тези, които не са обучени, дори тези, които все още са незрели, просто поради Господното изявление в Мт. 11:25: В онова време Исус проговори, казвайки: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, за гдето си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците.

С това Господ каза, че едно ново бебе в царството може да има повече истина от мъдрите и разумните. Поради това, тези, които са нови във вярата и умовете им все още не са замъглени с доктринални предубеждения могат да бъдат по-отворени за вярата от тези, които имат голямо знание.

Въпреки това, една от най-големите слабости в това е, че моето изследване беше с целта да разбере неща за себе си, и наистина дори не съм си и помислял, че мога в определена степен да уча или да пиша за това. Просто исках да зная истината. Поради това бележките ми са разпилени, и повечето от тях се съдържат в най-съществената част на книгите, които съм чел. Дори не мога да си спомня в коя книга съм чел някои от тях.

Понеже библиотеката ми съдържа стотици томове, вероятно няма да мога да намеря някоя книга без няколко дни или дори седмици търсене. Поради тази причина аз няма да използвам много директни цитати, но както писателя на Евреи казва, „...някъде си е писано!“ (вж. Евр. 2:6, 4:4)

Аз вярвам, че истинска или точна есхатология не е възможна без познаване на историята. Господ е бил много деен през последните две хиляди години, и да не вземаме под внимание това трябва да бъде дълбока глупост и една от най-големите слабости на съвременната църква.

Да пренебрегнем историята е същото като да пренебрегнем нашите бащи и майки, което е съществено, за да стоим дълго в земята, която Господ е обещал (вж. Из. 20:12). Ако са ви били скучни учителите по история и сте били насилвани да изучавате биографичните исторически книги, разбираемо е, че можете да се страхувате дори да си помислите да отидете в историята тук, но аз мисля, че не само ще откриете това за интересно, но за пленително.

Невестата Е На 2000 Години!

Основно е за историческото виждане на църквата, че Господ Исус позволи Неговата невеста, църквата, да бъде изкушена точно както Ева беше. Той й позволи да яде от плода на Дървото за Познаването на Добро и Зло; обаче това не осуети и една частичка от Неговия план, защото Той знаеше, че това ще се случи.

Павел дори пророкува това във 2 Сол. 2:1-4: А колкото за пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него молим ви, братя, да не се поклащате лесно от здравия разсъдък, нито да се смущавате било от дух, било от слово, или от послание, уж от нас изпратено, като че ли вече е настанал денят на Господа.

Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог. Това е историческото виждане и все пак основна протестантска есхатология, че храмът на Бог е църквата, и че този човек на беззаконието следователно ще се стреми да заеме своя трон в църквата и да представя себе си за Бог, заемайки полагащото се място на Христос като Главата на Неговата църква. Ние ще разгледаме това и другите сродни пророчества по-късно в по-голяма дълбочина, точно както протестантските лидери и бащите на ранната църква са разбирали тези пророчества. Обаче, това, което се нуждаем да споменем тук е отстъплението. Бащите на ранната църква, включително Поликарп, ученик на Йоан, който имаше Откровението, видя това като начало в първия век със смъртта на апостолите от първи век. Изглежда, че всички от не-католическите християнски лидери през Средновековието виждали себе си живеещи във времената на най-голямото отстъпление, и от началото на Реформацията нататък те са виждали това като изпълнено през предните дванадесет века. Когато четете историческите описания за това точно колко далеч е била отнесена църквата от основните християнски истини през това време, много е трудно да не се съгласим с тази позиция.

Ако е истина, че отстъплението, за което Павел и другите пророкуват вече се е случило, какво означава това? Едно от нещата, които означава е, че сега можем да очакваме светлината постоянно да се увеличава в църквата докато тя наистина стане без петно или бръчка, съвършена невеста приготвена за нейния идващ Цар.

Дори и голямото отстъпление да е станало, това не означава, че няма да има отстъпление от време на време на различни места. Обаче, вероятно главната причина за отстъплението през Средновековието е било премахването на Библията от църквата. През това време е имало тежко наказание, ако бъдеш хванат с Библия, дори за свещениците, а проповедите били проповядвани на латински, език, който само свещениците могли да разбират. Това позволило всякакви форми на суеверия и фалшиви учения да бъдат разпространявани в църквата. Разбира се, това, което разчупило тази тъмнина било публикуването и разпространението на Библията на обикновения език на народа. Сега, когато почти всяко семейство има по няколко Библии, не е възможно такава тъмнина и отстъпление, които са владяли над Средновековието да се случат отново толкова мащабно.

Отново, това, което споделям тук не собствената ми доктрина, но е била основната доктрина на протестантската църква и все още се намира в катехизисите на много деноминации. Съвременната есхатология, която поставя изпълнението на повечето библейски пророчества, особено книгата Откровение, в бъдещето не се намира в църквата до Движението на Второто Пришествие през 1844. Това не отрича факта, че много истина може да бъде открита в църквата във футуристичното виждане за библейското пророчество, но това никога няма да бъде точно, ако не е балансирано с историческата перспектива, която осветява кои части от пророчествата вече са били изпълнени, а много от тях са изпълнени, много специфично и точно.

Много важно е за християните да схванат, че Господ е бил много деен подготвяйки света за Своето завръщане и установяването на Неговото царство. Дявола също е бил много деен в успоредната посока стремейки се да попречи на това. Обаче, точно както дявола си мислеше, че ще спечели като убие Исус, това стана самото нещо, чрез което той беше завинаги поразен. Всяка стратегия на дявола накрая е работела, за да помогне за подготвянето на пътя за царството, дори прелъстяването на невестата на Христос. Чрез собственото й възстановяване, тя ще разбере възстановяването много по-добре и ще може да управлява с Него в идния век поради това. Есхатологията Е Важна Идването на царството е неопровержимо. То ще дойде дори и нашата есхатология да е напълно погрешна. Вие дори можете да бъдете използвани по велик начин да пригответе за него дори и есхатологията ви да е напълно погрешна. Пребъдването в Господа е далеч по-важно от просто да разбираме детайлите на това, което ще дойде. Обаче, ние трябва да вземем под внимание увещанието в 1 Сол. 5:2-6: защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем.

Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избягнат.

Но вие, братя, не сте в тъмнина, та да ви постигне оня ден като крадец. Защото вие всички сте синове на светлината, синове на деня: не сме от нощта, нито от тъмнината. И тъй, да не спим, както другите, но да бъдем будни и трезвени. Както споменахме, има все още много пророчества, които да бъдат изпълнени от книгата Откровение и други пророчества от Писанието, но да ги поставим всички в бъдещето е да пренебрегнем първия стих в книгата Откровение, че тези неща ще започнат „скоро да се случват.” Имало е разгъване на тези пророчества от първи век нататък. Ние трябва да видим това, ако наистина ще разберем къде сме сега в пророчеството, и какво следва.

Въпреки че историческото виждане е било пренебрегвано от мнозина след Движението на Второто Пришествие през 1844, това не загатва, че историческото виждане е единственото точно виждане, но просто, че то не трябва да бъде оставено. Има елементи в него, които са съществени за разбирането на библейското пророчество. Сега е време да започнем да събираме всички парчета на пъзела. Да имаме неправилна есхатология вероятно не е повлияло на неща толкова много в главната работа на църквата до сега, но ще повлияе в идните дни, ако не се промени.

Въпреки това, докато Господ се върне, ние можем да не разбираме всички пророчества с пълна точност, което ще ни държи смирени и поучаеми. Докато Той се върне ние ще виждаме, знаем, и пророкуваме частично. Обаче, както увещанието от 1 Сол. 5:2-6, цитирано по-горе заявява, ние трябва да разбираме достатъчно, така че великите събития на тези времена да не ни връхлетят като крадец.

Поради тази причина, в идните седмици аз ще положа част от основната есхатология на протестантската църква, което основно е историческото виждане. После ще положа част от футуристичното виждане, и как те се свързват заедно и се допълват едно друго вместо да са в конфликт. Мисля, че това ще ви даде удивително виждане за пророчеството.

Във всичко това аз ви моля просто да не приемате тези виждания без да ги изследвате. Не искам да кажа, че вие също трябва да изразходите 30 години, или да четете стотици книги, но просто да молите Господа да бъде ваш Учител в това. Той ще ви води към правилните материали, и ще ви потвърждава неща по специалния начин, по който само Той може. Ние трябва да имаме благородството на беряните, които слушаха търпеливо нещата говорени от апостол Павел и после претърсваха Писанията за себе си, за да видят дали това беше истина. Това е нещо, на което ние трябва сега да се предадем, за да го разбираме.

Част XXII

17 април, 2006

Ние не можем наистина да говорим за превземането на нашата Обещана Земя и какво означава това за църквата без да разгледаме есхатологията, което е изучаването на пророчествата за каря на този век. Това е често объркващ и спорен предмет. Поради тази причина, голям процент от тялото на Христос просто го избягва сега. Това е лесно за разбиране, но не е истинския начин за справяне нито с объркването нито със спора. Обаче, понеже има толкова много объркване и спор аз също мисля, че ние трябва да дадем максимума благодат на другите и на техните вярвания, и да имаме смирение винаги да бъдем отворени за тези, които имат мнения, които може да се различават от нашите, докато се нуждаем от здрава библейска доктрина за това, което прегръщаме.

Разбира се, аз казвам това, за да ви подготвя да разгледате някои неща, които вероятно никога преди не сте чували. Обаче, повечето от това, което сте чели през последните няколко седмици не произлиза от мен, но е взето от писанията на някои от най-великите и най-уважаваните учители и проповедници в църковната история. Преди да започнем, нека накратко да прегледаме двете основни училища на мисълта или позиции в есхатологията, които са:

1) Футуристично Виждане. Това виждане основно е, че книгата Откровение, книгата Данаил, и други велики библейски пророчества все още предстоят да бъдат изпълнени. Това е малко като пре-обобщение, защото почти всички, които държат това виждане допускат някои от пророчествата вече да са били изпълнени. Въпреки че има голямо разнообразие на поучение в това виждане, общо, това е най-общото вярване сред консервативните евангелисти, петдесетниците, и харизматичното движение.

2) Историческо Виждане. Това очевидно е виждането, че повечето библейски пророчества вече са се изпълнили в историята. Това е било виждането на всички протестантски църкви до средата на 18 век, когато някои започнали да хващат изплуващите футуристични виждания появили се в Движението за Второто Пришествие през 1844. Това, също, е малко като пре-обобщение, защото почти всички, които се придържат към историческото виждане за библейските пророчества допускат много от тях все още да трябва да се изпълняват. Под тази категория има под-категория, която вярва, че повечето от пророчествата на Господа за последното време, като тези, които са записани в Мт. 24, всички са изпълнени в разрушаването на Ерусалим през 70 г. сл. Хр.

Аз мисля, че има основание и за двете тези виждания, и мисля, че има и пропуски и в двете когато не са свързани заедно. Изучавал съм много различни есхатологични виждания и съм открил, че това, което мисля за най-значителните несъответствия в почти всички от тях си заминават когато са комбинирани. Дупките в едното са запълвани от другото. Да се поставят заедно те не само стават разбираеми, но формират една брилянтна и славна картина. Следователно, моите собствени виждания идват до голяма степен от снаждане на вижданията на много други.

Обаче, аз не считам себе си за есхатолог, но по-скоро за ученик по есхатология. Нито пък се считам за историк, но по-скоро за ученик по история. Аз също така нямам никакво формално теологично обучение. Сериозни и уважавани теолози са ми казвали, че мислят, че това е предимство. В известен смисъл може би е така, но в известен смисъл това също е и слабост. По тази причина аз поддържам високо уважение към обучени теолози, които имат истинска вяра, но също слушам и тези, които не са обучени, дори тези, които все още са незрели, просто поради Господното изявление в Мт. 11:25: В онова време Исус проговори, казвайки: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, за гдето си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците.

С това Господ каза, че едно ново бебе в царството може да има повече истина от мъдрите и разумните. Поради това, тези, които са нови във вярата и умовете им все още не са замъглени с доктринални предубеждения могат да бъдат по-отворени за вярата от тези, които имат голямо знание. Въпреки това, една от най-големите слабости в това е, че моето изследване беше с целта да разбере неща за себе си, и наистина дори не съм си и помислял, че мога в определена степен да уча или да пиша за това. Просто исках да зная истината. Поради това бележките ми са разпилени, и повечето от тях се съдържат в най-съществената част на книгите, които съм чел. Дори не мога да си спомня в коя книга съм чел някои от тях. Понеже библиотеката ми съдържа стотици томове, вероятно няма да мога да намеря някоя книга без няколко дни или дори седмици търсене. Поради тази причина аз няма да използвам много директни цитати, но както писателя на Евреи казва, „...някъде си е писано!“ (вж. Евр. 2:6, 4:4) Аз вярвам, че истинска или точна есхатология не е възможна без познаване на историята. Господ е бил много деен през последните две хиляди години, и да не вземаме под внимание това трябва да бъде дълбока глупост и една от най-големите слабости на съвременната църква. Да пренебрегнем историята е същото като да пренебрегнем нашите бащи и майки, което е съществено, за да стоим дълго в земята, която Господ е обещал (вж. Из. 20:12). Ако са ви били скучни учителите по история и сте били насилвани да изучавате биографичните исторически книги, разбираемо е, че можете да се страхувате дори да си помислите да отидете в историята тук, но аз мисля, че не само ще откриете това за интересно, но за пленително.

Невястата Е На 2000 Години!

Основно е за историческото виждане на църквата, че Господ Исус позволи Неговата невяста, църквата, да бъде изкушена точно както Ева беше. Той ѝ позволи да яде от плода на Дървото за Познаването на Добро и Зло; обаче това не осуети и една частичка от Неговия план, защото Той знаеше, че това ще се случи. Павел дори пророкува това във 2 Сол. 2:1-4:

А колкото за пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него молим ви, братя, да не се поклатате лесно от здравия разсъдък, нито да се смущавате било от дух, било от слово, или от послание, уж от нас изпратено, като че ли вече е настанал денят на Господа.

Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог.

Това е историческото виждане и все пак основна протестантска есхатология, че храмът на Бог е църквата, и че този човек на беззаконието следователно ще се стреми да заеме своя трон в църквата и да представя себе си за Бог, заемайки полагащото се място на Христос като Главата на Неговата църква. Ние ще разгледаме това и другите сродни пророчества по-късно в по-голяма дълбочина, точно както протестантските лидери и бащите на ранната църква са разбирали тези пророчества. Обаче, това, което се нуждаем да споменем тук е отстъплението. Вашите на ранната църква, включително Поликарп, ученик на Йоан, който имаше Откровението, видя това като начало в първия век със смъртта на апостолите от първи век. Изглежда, че всички от не-католическите християнски лидери през Средновековието виждали себе си живеещи във времената на най-голямото отстъпление, и от началото на Реформацията нататък те са виждали това като изпълнено през предните дванадесет века. Когато четете историческите описания за

това точно колко далеч е била отнесена църквата от основните християнски истини през това време, много е трудно да не се съгласим с тази позиция. Ако е истина, че отстъплението, за което Павел и другите пророкуват вече се е случило, какво означава това? Едно от нещата, които означава е, че сега можем да очакваме светлината постоянно да се увеличава в църквата докато тя наистина стане без петно или бръчка, съвършена невяста приготвена за нейния идващ Цар. Дори и голямото отстъпление да е станало, това не означава, че няма да има отстъпление от време на време на различни места. Обаче, вероятно главната причина за отстъплението през Средновековието е било премахването на Библията от църквата. През това време е имало тежко наказание, ако бъдеш хванат с Библия, дори за свещениците, а проповедите били проповядвани на латински, език, който само свещениците можели да разбират. Това позволило всякакви форми на суеверия и фалшиви учения да бъдат разпространявани в църквата. Разбира се, това, което разчупило тази тъмнина било публикуването и разпространението на Библията на обикновения език на народа. Сега, когато почти всяко семейство има по няколко Библии, не е възможно такава тъмнина и отстъпление, които са владяли над Средновековието да се случат отново толкова мащабно.

Отново, това, което споделям тук не собствената ми доктрина, но е била основната доктрина на протестантската църква и все още се намира в катехизисите на много деноминации. Съвременната есхатология, която поставя изпълнението на повечето библейски пророчества, особено книгата Откровение, в бъдещето не се намира в църквата до Движението на Второто Пришествие през 1844. Това не отрича факта, че много истина може да бъде открита в църквата във футуристичното виждане за библейското пророчество, но това никога няма да бъде точно, ако не е балансирано с историческата перспектива, която осветява кои части от пророчествата вече са били изпълнени, а много от тях са изпълнени, много специфично и точно.

Много важно е за християните да схванат, че Господ е бил много деен подготвяйки света за Своето завръщане и установяването на Неговото царство. Дявола също е бил много деен в успоредната посока стремежи се да попречи на това. Обаче, точно както дявола си мислеше, че ще спечели като убие Исус, това стана самото нещо, чрез което той беше завинаги поразен. Всяка стратегия на дявола накрая е работела, за да помогне за подготвянето на пътя за царството, дори прелъстяването на невястата на Христос. Чрез собственото ѝ възстановяване, тя ще разбере възстановяването много по-добре и ще може да управлява с Него в идния век поради това.

Есхатологията Е Важна

Идването на царството е неопровержимо. То ще дойде дори и нашата есхатология да е напълно погрешна. Вие дори можете да бъдете използвани по велик начин да пригответе за него дори и есхатологията ви да е напълно погрешна. Пребъдването в Господа е далеч по-важно от просто да разбираме детайлите на това, което ще дойде. Обаче, ние трябва да вземем под внимание увещанието в 1 Сол. 5:2-6:

защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избягнат.

Но вие, братя, не сте в тъмнина, та да ви постигне оня ден като крадец.

Защото вие всички сте синове на светлината, синове на деня: не сме от нощта, нито от тъмнината.

И тъй, да не спим, както другите, но да бъдем будни и трезвени.

Както споменахме, има все още много пророчества, които да бъдат изпълнени от книгата Откровение и други пророчества от Писанието, но да ги поставим всички в бъдещето е да пренебрегнем първия стих в книгата Откровение, че тези неща ще започнат „скоро да се случват.“ Имало е разгъване на тези пророчества от първи век нататък. Ние трябва да видим това, ако наистина ще разберем къде сме сега в пророчеството, и какво следва.

Въпреки че историческото виждане е било пренебрегвано от мнозина след Движението на Второто Пришествие през 1844, това не загатва, че историческото виждане е единственото точно виждане, но просто, че то не трябва да бъде оставено. Има елементи в него, които са съществени за разбирането на библейското пророчество. Сега е време да започнем да събираме всички парчета на пъзела. Да имаме неправилна есхатология вероятно не е повлияло на неща толкова много в главната работа на църквата до сега, но ще повлияе в идните дни, ако не се промени.

Въпреки това, докато Господ се върне, ние можем да не разбираме всички пророчества с пълна точност, което ще ни държи смирени и поучаеми. Докато Той се върне ние ще виждаме, знаем, и пророкуваме частично. Обаче, както увещанието от 1 Сол. 5:2-6, цитирано по-горе заявява, ние трябва да разбираме достатъчно, така че великите събития на тези времена да не ни връхлетят като крадец.

Поради тази причина, в идните седмици аз ще положа част от основната есхатология на протестантската църква, което основно е историческото виждане. После ще положа част от футуристичното виждане, и как те се свързват заедно и се допълват едно друго вместо да са в конфликт. Мисля, че това ще ви даде удивително виждане за пророчеството.

Във всичко това аз ви моля просто да не приемате тези виждания без да ги изследвате. Не искам да кажа, че вие също трябва да изразходите 30 години, или да четете стотици книги, но просто да молите Господа да бъде ваш Учител в това. Той ще ви води към правилните материали, и ще ви потвърждава неща по специалния начин, по който само Той може. Ние трябва да имаме благородството на беряните, които слушаха търпеливо нещата говорени от апостол Павел и после претърсваха Писанията за себе си, за да видят дали това беше истина. Това е нещо, на което ние трябва сега да се предадем, за да го разбираме.

Част XXIII
24 април, 2006

Докато продължаваме нашето изучаване за антихриста, нека винаги да помним, че е далеч по-важно да знаем какво прави Христос отколкото това какво прави антихрист. В същото време когато антихриста се стреми да завладее света, основата за царството е положена, която ще надделее над него. Въпреки че самият край на века е пророкувано, че ще бъде време на неприятности каквито света никога преди не е виждал, също е пророкувано да бъде времето на най-великата слава и постижение за тези, които познават и служат на Господа, и накрая целия свят ще бъде освободен в свободата и славата на Христос. Точно както апостол Павел проповядваше, че, „През много скърби трябва да влезем в Божието царство“ (Деян. 14:22), цялата земя също влиза чрез скърби в царството на Бога.

Докато неприятностите на тези времена нарастват, ние трябва да се радваме, че времето на Неговото явяване приближава. Нашия Цар със сигурност ще дойде, и Той със сигурност ще надделее. Това е времето когато ние сме призвани да прекосим нашия Йордан и да започнем да завладяваме нашата земя. Издигнато е поколение, което никога няма да отстъпи пред враговете на кръста, дори пред всеки антихрист, точно както е заявено в Дан. 11:31-32. ние трябва да помним това – ние сме тука за да вземем обратно земята, а не за да я предадем.

Сега ние продължаваме нашето изучаване на есхатологията на протестантската църква, която е била напълно пропусната от учителите по есхатология за последният век и половина. Понеже много от тази есхатология сочи към Римокатолическата църква, важно е да направим някои признания преди да продължим.

Интересно ми е, че съм обвиняван от някои, че съм анти-католик, и от други, че съм католик и подкрепям католицизма. Нито едно от тези неща не е истина. Обаче, след като съм прекарал години на изследване на църковната история, аз признавам, че понякога съм ставал почти яростен анти-католик. Обаче, когато изучаванията ми и прозренията ми са се увеличавали, моята перспектива се е смекчавала от дълбоко оценяване и уважение за многото неща извършени от Римокатолическата църква в полза на християнството, Западната цивилизация. През последната половина на 20-ти век тя е била най-силния морален фактор в света. Също е истина, че протестантите са отишли далеч правейки всичко, за което са обвинявали католиците, и почти всяко движение на Бог от тогава също е паднало в същите духовни капани, дори и до по-малка степен. Поради тази причина, аз сега гледам на историческите грешки на Римокатолическата църква като на грешки на църквата. Затова, аз главно ще се отнасям към църквата в този период като „историческата църква,“ вместо Римокатолическата църква, защото вярвам, че ние трябва да признаем, че това са били грешките на църквата вместо на само една деноминация.

Ние не изучаваме това, за да насочим пръста към някоя група, но за да се научим от историята така че да не бъдем обречени да я повторим. До днес всяко поколение е повтаряло същите грешки поне до някаква степен. Време е този цикъл да бъде разрушен.

Ние трябва също да разберем, че Римокатолическата църква е напълно различна сега от това, което е била в Средновековието. Без Римокатолическата църква, вероятно целия свят сега щеше да живее под исляма. За последните няколко десетилетия, Римокатолическата църква е била най-мощната морална сила на земята, а Папа Йоан Павел II вероятно е най-отговорния човек за разнищването на Желязната Завеса и за освобождаването на милиони хора от ужасното робство на комунизма. Много от най-великите души ходили някога по земята през последните хиляда години са били римокатолици, дори в наше време, такива като Йоан Павел II и Майка Тереза. Нека да помним това докато гледаме на някои трудни проблеми с историческата църква. Както накратко споменахме преди, основно разбиране за природата на антихриста се намира във 2 Сол. 2:1-4: А колкото за пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него молим ви, братя, да не се поклатите лесно от здравия разсъдък, нито да се смушавате било от дух, било от слово, или от послание, уж от нас изпратено, като че ли вече е настанал денят на Господа.

Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог.

Това предупреждение беше дадено от Павел поради неразбирането, че принципите очертани в този пасаж могат да доведат църквата да падне в тази измама и отстъпление. Първата точка е, че отстъплението трябва да дойде преди да може да дойде денят на Господа. Поради тази причина мнозина чакат или пророкуват голямо отпадане. Големи отстъпления изглежда са се случвали във всяко поколение, но квалифицирали се някои от тях да бъде отстъплението, за което се говори в този текст? Трудно е да си представим, че нещо по-лошо може да се случи от това, което се е случило в Средновековието, което дори често е наричано „Тъмните Векове“ поради тази причина.

Колко голямо е било това отстъпление? Помислете, не само е било престъпление против закона да притежаваш Библия, но се е наказвало със смърт. Когато Библията била четена на хората, или били проповядвани проповеди, това се е правело на латински, език, който хората не разбирали. Били установени доктрини, които премахнали директното посредничество на Христос за хората и поставили посредничеството на свещениците на Негово място. Личната вяра в Христос била изместена от вяра в църквата и спасението било включено в членството на църквата вместо във вяра в Христос и изкуплението. Самата сила на кръста била изместена от „жертвата на масата.“ Библейския Справочник на Halley и други религиозни и светски историци са съгласни, че повече от 5 милиона човека били убити от ръцете на историческата институционална църква в Европа затова, че отказали да признаят институционната църква като единствената църква, и единствения път за спасение. Изложих това толкова умерено и великодушно колкото мога. Книгата за Мъчениците на Фокс и други творби рисуват картина на църквата по време на този период далеч по графично отколкото мисля, че е необходимо тук. Това, което повечето историци смятат, че е подтикнало Протестантската Реформация било продаването на индулгенции, чрез което някой можел действително да си купи Божията благодат, и дори да плати за своите любими, които са умрели, за бъдат свободни от чистилището. Това било най-крайното оскърбяване на кръста, и мнозина по това време са го виждали като „отвращението на запустението“ или „отвращението, което запустява,“ тъй като то дълбоко измества кръста като източника на благодатта и милостта на Бог, и в същност си позволява да продава Божията благодат.

Това, което искам да кажа е, че ще бъде трудно да си представим по-дълбоко и широкоразпространено отстъпление някога да се случи от това, което е траело повече от 1200 години по време на Средновековието. Протестантската есхатология твърди, че всяко пророчество за идването на антихриста е изпълнено от историческите събития в това време, включително изцеляването на „смъртоносна рана в главата.“

Удивително и завладяващо е колко специфично и точно изглежда, че са се изпълнили тези неща, което ще разгледаме накратко в идните седмици. За сега, ние се нуждаем да разгледаме как „човека на беззаконието“ е „сина на унищожението“ и как той ще заеме мястото си в храма на Бог. Мнозина вярват, че храма в Ерусалим трябва да бъде построен наново преди човека на беззаконието да може да бъде разкрит, но както протестантите твърдят, това вече не е храмът на Бог – църквата е. Този антихрист следователно трябва да заеме мястото си в църквата и да представи себе си за Бог в църквата. Това се е вярвало, че се е сбъднало чрез институцията на папството, чрез която човек, папата, е обявил себе си за главата на църквата като е заел полагащото се място на Христос.

Също лесно потвърдим факт в католическия църковен катехизис и енциклопедиите е, че всяка титла приписана на Христос в Писанията била взета от папите от Средновековието и дори много от титлите дадени на Отец. Понеже папството също така претендираше за власт над писаното Слово, това довело до протестантската декларация за „само Писанията“ или че всички доктрини трябва да бъдат установени от Писанието, а не от декрет на някой човек, включително и папата.

Имало е протестанти през Средновековието, много от които са плащали за своите убеждения с живота си, но дори повече от забележителното служение на Мартин Лутер това е било изобретяването на печатната преса, която е запалила протестантската реформация. Първата книга на новинарската преса била Германската Библия, написана на езика на обикновените хора. Всеки, който я четял можел веднага да види колко далеч догмата на институционалната църква се различавала от ученията на Писанието.

Ние се докоснахме много повърхностно до този предмет дори не се докоснахме до много важни въпроси от това време, като заплахата на юдеите и мюсюлманите от историческата църква. Въпреки това, това, което обхванахме не може да помогне, но може да повдигне някои дълбоки въпроси. С това ще се стремим да се занимаем в идните седмици.

Аз отново бих желал да наблегна, че грешките на институционалната историческа църква са били правени вероятно от всяко движение след това, включително протестантите, факт, на който трябва да обърнем внимание в някакви детайли. Затова, аз гледам на грешките на римокатолическата църква като грешките на църквата. Дори и да е истина, че антихриста ще заеме мястото си в църквата, която е храмът на Бог, това не прави църквата антихриста. Дори с всички нейни грешки църквата все още е храмът на Бог, и Самият Господ ще изпълни Своя храм. Протестантската реформация също възпламенила католическата реформация и поне е започнала да очисти римската църква от много от нейните практики, които били толкова изкривени през Средновековието. Папа Йоан Павел II продължи този процес, забележително дори публично покаявайки се за много от историческите крайности на Римокатолическата църква и молейки за прошка от засегнатите групи.

Едно от най-великите съживления на наше време също дойде в Римокатолическата църква, чрез което е пресметнато, че сто милиона католици са били новородени и кръстени в Святия Дух. Папа Йоан Павел II насърчи всички католици да търсят кръщението в Святия Дух и духовните дарби. Не само че католическото харизматично съживление е благословило цялата църква по много начини, Римокатолическата църква е благословила цялата църква и е била голяма светлина за света по много начини през последния половин век. Точно както Римокатолическата църква се е изправила срещу исляма през Средновековието, тя е продължила да се изправя смело срещу някои от най-големите крепости на наше време, като комунизма, аборта, и срещу атаката на семейството.

Отново, това е грешка, която увековечава грешките на църквата да насочваме пръста си към някоя друга група вместо да признаем, че това са били грешки, които ние, църквата, сме направили. Как работи това практически ще бъде фокусът на идните седмици. Виждането на тези неща може да ни помогне да градим върху единствената основа, която ще издържи – Този, който единствен е Пътя, Истината, и Живота, който ще надделее и ще установи Своето царство въпреки всички наши лоши грешки.

В това време, Неговата църква ще бъде „без петно или бръчка“ (вж. Еф. 5:27), невяста достойна за Царя.

1 май, 2006

Като продължаваме да разглеждаме историческата перспектива на есхатологията, ние ще съкратим някои съдбоносни събития, които обхващат повече от хиляда години само в няколко параграфа. Целта не е даване на историческата перспектива, или истинска справедливост, но целта на това изучаване е нашата настояща и бъдеща цел в завземането на Обещаната Земя като църква. Аз говоря малко за това тук, защото е необходимо да знаем къде е била църквата, ако ще разбираме в по-голяма дълбочина къде е сега и накъде отива.

Затова, тази част на изучаването ще бъде доста повърхностна и вероятно ще ви остави с много въпроси, което може да бъде добро нещо. Ако мислите, че нещо от това е важно за вас да го разбирате в по-голяма дълбочина, изследвайте го. Има множество ресурси на разположение, които потвърждават тези събития. Аз съм писал за тях в повече детайли в книгата Пророческо Видение за 21 Век, която е издадена от издателството на Томас Нелсън. Тази книга все още може да се намери в някои книжарници или да бъде поръчана директно чрез Утринна Звезда. (Бележка: На български книгата може да бъде поръчана от ИК Игъл, град Силистра.)

Голямото Отстъпление В есхатологията на протестантската реформация, Средновековието е разглеждано като времето на голямото отстъпление, или отпадането, което Новия Завет пророкува. Папата бил гледан като антихриста, който е заел мястото си в храма на Бог, църквата, и обявил себе за бог или главата на църквата, присвоявайки си мястото, което принадлежи на Христос. Това не било насочено толкова към някои индивидуални папи колкото към институцията на папството. Когато Мартин Лутер изтъкнал, че името на първия Ромол, който бил на митрата на папата действително се равнявало на 666, това запалило огъня, че папата бил антихриста.

Повечето реформатори не обявявали църквата за антихриста чрез това, но че тя наистина е храма на Бог, въпреки че е била осквернена и заблудена за известно време. Реформаторите били наричани такива, защото тяхното намерение не е било да започват нови църкви или нови деноминации, но да реформират църквата. Въпреки това, реформаторите гледали на Римската църква като на невястата, която не може да чака идването на своя Цар. Римската църква е била осквернена, дори станала блудница, продавайки себе си на силите на този настоящ свят. Те виждали библейските пророчества и потвърждават това виждане, като как блудницата в книгата Откровение седи на седем хълма; Рим бил съграден на седем хълма, и е наричан „града на седемте хълма.“

Понеже Римската църква в това време е използвала гражданските правителства, за да преследва всеки, който не би преклонил колене пред папата, което довело до буквално милиони от тези, които Римската църква нарекла „еретици“ да бъдат убити, те чувствали, че това добре приляга на описанието за голямата блудница от Откровението на Йоан, която била опита от кръвта на светиите. Разбира се, реформаторите смятали тези, които Римската църква наричала „еретици“ за истински свети.

Привидно потвърждаващи това виждане на папството като човека на беззаконието били събитията, които продължавали да се развиват. Например, пророчеството за това как една от главите на звяра получила смъртоносна рана, и после била изцелена, се вярвало, че било изпълнено от Наполеон. Наполеон хвърлил папата в затвор, където той умрял след няколко години. После Наполеон отказал да позволи друг папа да бъде коронясан, и се вярвало, че папството било мъртво, или претърпяло смъртоносната рана в главата, защото главата на църквата била мъртва. По-късно, когато Наполеон имал син и искал божественото право на царете да бъде дадено на сина му, той позволил назначаването на друг папа да направи това. Това удивило целия тогавашен свят. Смятало се, че смъртоносната рана в главата била изцелена и папството се върнало отново към живот.

Също трябва да бъде отбелязано, че мнозина смятали Наполеон за антихриста поради неговите анти-папски и анти-църковни политики. Това виждане по-късно било подкрепено от това колко точно походите, за които пише в Данаил изглеждали, че точно съответстват на походите на Наполеон.

Друго интересно разбиране в реформаторската есхатология е тяхното тълкуване на Откровение 12:13-17, където се заявява: И като видя змеят, че биде свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И дадох се

на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там Гдето я хранят за време и времена и половин време, скрита от лицето на змея. И змеят изпусна след жената из устата си вода като река, за да направи да я завлече реката.

Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си та погълна реката, която змеят беше изпуснал из устата си.

Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса; и змеят застана на морския пясък.

Изпълнението на това се вярвало, че било как земята „отворена“ като Новия Свят била разкрита при самата висота на преследването на Римската църква срещу реформаторите, което било наречено инквизицията. Това погълнало потопа, който бил излян, за да унищожи протестантите. Разбира се, мнозина от първите колонизатори, които дошли в Америка (която се вярвало, че била „двете криле на орела“) били тези, които бягали от религиозното преследване в Европа.

Това е бил манталитета, с който много от колонизаторите са дошли в Америка – мислейки, че бягат от духа на антихриста, който господствал над голяма част от Европа, и че Америка наистина била началото на Божието Царство на земята. Този манталитет бил, който можел да се види в много от първите колонизатори, и който помогнал да се постави духовния генетичен код на Америка.

Реформацията считала за една от най-големите порти на ада в църквата съюза между църквата и държавата по времето на Константин. Ето защо ранните бащи били толкова стремителни в установяването и на свободата на религията, и ясно разделяне между църквата и държавата. Ето защо църквите в Америка възникват с такава ожесточена независимост. Обаче, това никога не е възнамерявано да държи църквата извън държавата; писанията на ранните бащи действително посочват, че те не чувстват, че младата република може да оцелее дълго без църквата. Разделянето било по-скоро, за да държи държавата вън от делата на църквата.

Въпреки това, опитностите на Европа и Америка с християнството са много различни. Поради това, и двете виждат църквата и дори религията като цяло много различно. Това заслужава по-дълбоко изучаване от това, което можем да направим тук, но дори бегъл поглед на историята прави трудно да се схване, че по-голямо отпадане, или отстъпление от това, което е било в Средновековието може някога да се случи. Никога не съм срещал човек, който да е правил сериозно задълбочено изучаване на историческото виждане и да не е идвал до заключението, че поне това е било изпълнено.

Обаче, въпреки че е трудно да си представим, че много от библейските пророчества са били изпълнени с голяма точност и детайлност отколкото вече са, някои чувстват, че нещата, които са били изпълнени са само образец на по-голямото изпълнение, което ще дойде в края на века. Въпреки че е трудно да се намери библейски прецедент за такова многократно изпълнение на пророчества, понеже ние все още сме в мястото на възстановяване на истината, която е била изгубена по време на голямото отстъпление и ние „виждаме отчасти“ и „знаем отчасти,“ по въпроса с пророчеството ние трябва да бъдем мъдри винаги да оставяме отворени и поучаеми – особено в светлината на някои настоящи събития като популяризирането на Кода на Да Винчи, което изглежда удивително и изкусно е написано, за да подготви пътя за антихриста.

Обаче, доколкото друго голямо отпадане, или отстъпление, като това, което се е случило в Средновековието, е трудно да се проумее, че може да се случи отново, особено с широкото разпространяване на Библията. В същност, печатането на Библията в Гутенбергската печатница подхранило Реформацията повече от всеки друг отделен фактор, и това е било, и ще продължава да бъде, най-големия освободител на хората, който света някога е познавал. За реформаторите, Библията е била меч, който излизал от устата на Господа, който започнал да убива злото.

Казах по-горе, че е „трудно да се проумее“ друго отпадане като това, което се е случило в Средновековието с изключение на едно нещо – аз съм бил дълбоко шокиран от начина, по който някои иначе привидно здрави християни са ме питали дали мисля, че има нещо в доктрините разпространявани от Кода на Да Винчи, или дали мисля, че има някакво основание за това, което се учи в Евангелието на Юда. Спърджън веднъж се оплакал, че може да намери 10 човека, които биха умрели за Библията вместо един, който би я прочел. Шокиращо е, че с всички неща, които са

на разположение днес на християните – Библията, планини от християнски книги, Си Ди-та и Ди Ви Ди-та с поучения, непрекъснатата християнска телевизия, и църкви на почти всеки ъгъл, християните могат да продължават да бъдат толкова наивни или както изглежда лишени от Духа на Истината. Това са неща, за които трябва да се говори, и ще се говори.

Също така, нека да помним, че нашата причина за гледането на грешките в миналото не е за да осъдим някоя група или деноминация, но за да не паднем в същите препятствия. Протестантските църкви са продължили да правят същите основни грешки, които Римокатолическата църква е правила. Повечето църкви и движения от тогава също са паднали в много от същите препятствия. Време е този цикъл да спре.

Част XXV

8 май, 2006

Докато сме на място на разглеждане на някои от начините, по които църковната история ни влияе днес и понеже има толкова много въпроси относно книгата, Шифъра на Да Винчи, която прави много твърдения за църковната история, мисля, че трябва да споменем някои от въпросите преди да продължим. (БЕЛЕЖКА: Това е разгледано основно в последния Специален Бюлетин, който също е поставен в този сайт.

Кликнете тук)

Шифъра на Да Винчи може да бъде интригуващ трилъер, но за точността на историята е трудно да си представим нещо, което толкова да извърта и да изопачава фактите. Въпреки че това е подкупващо четиво, то се взема много на сериозно от мнозина, което е изявление за нашите времена, което трябва да разбираме.

В тази книга автора много ясно използва герои, които се предполага, че са уважавани експерти и историци, за да направи смели и авторитетни декларации относно църквата, нейната история, и Библията, които са не само фалшиви, но са луди преувеличавания или направо измислици. Приемливо ли е това само защото това е роман? Обикновено дори романите, които са основани на исторически събития се придържат към висок стандарт в тяхното представяне на събитията. Защо не е така с този? Има очевиден дневен ред в Шифъра на Да Винчи, който ние трябва да разберем. Какъв е той? Защо има значение?

Това може да бъде една от най-демонично-вдъхновените книги на нашите времена, с дълбоко зъл дневен ред. Бързо става очевидно, че тази книга е повторно надигане на древните гноститски доктрини, също както и поддържане и възхваляване на паганизма и ритуалите свързани със сатанинското поклонение, докато в същото време се стреми да подкопае християнството и вярата в Библията.

Гностицизма е ерес, която е възникнала през първите няколко века след Христа когато християнството се разпространявало из света, и той претендирал, че е християнски, но не е. По-скоро е бил много сериозно отклонение от християнската истина, и насърчавал спасение, което било основано повече на възвишението на душата, чрез тайно знание вместо чрез изкуплението на кръста. Той също така много основно атакува божествеността на Исус поради очевидни причини.

Гностицизма бил считан от мнозина, че е бил самата измама, за която Господ пророкува, че ще се стреми да измами дори избраните (вж. Мт. 24:24). През първите няколко века на християнството, тази измама била ефективна измамвайки много нови или нестабилни вярващи и дори някои от лидерите. Той изглежда особено предразположен да откъсва тези, които са от едната крайност имайки ниско оценяване на себе си или са от противоположната крайност водени от себични амбиции.

Важно е за нас да разберем защо същата тази ерес се е маскирала отново днес в Шифъра на Да Винчи, и духа, който мнозина слагат на откриването на Евангелието на Юда. Евангелието на Юда, което е открито вероятно е автентично дотолкова доколкото е старо, но не е написано от Юда както се твърди. Ние знаем, че това „евангелие“ съществува, защото е споменавано много пъти от ранните църковни бащи, но винаги като ерес, точно както другите гноститски евангелия, които рисуват много различна картина на Исус от библейското свидетелство. Само защото нещо е старо не прави неговото учение истина.

С кратък преглед в интернет, вие ще откриете голям брой изучавания, които са направени върху Шифъра на Да Винчи от сериозни историци и дори критици на

изкуството. Явно е, че всички те са единни заявявайки, че твърденията в тази книга са някъде от неточност до скандалност. Книгата дори не дава архитектурната точност на видните сгради използвани в романа, което лесно може да бъде направено чрез малко търсене в интернет. Грешките направени от твърденията на тази книга са толкова изумителни, че почти изглежда, че са направени с цел. Има толкова много за разглеждане в дълбочина, но ние ще погледнем само на няколко от основните, които специално са използвани, за да атакуват християнството и Библията.

Понеже гностицизма очевидно е възкресен в наше време, ние трябва да помним, че винаги е имало две главни атаки на гностицизма:

1. Да подкопае християнството като атакува неговата най-основна истина – божествеността на Исус, Неговата смърт, възкресение, и възвеличаване.
2. Да атакува валидността на Писанията.

Целта на първата атака очевидно е понеже това е основата на християнската вяра. Втората е по-неуловима, но резултата винаги ще причини падане точно както беше в градината. Ние виждаме в Битие, че първата лъжа на Сатана беше опит да накара Ева да се съмнява в Словото на Бог. Ето защо има толкова масивно и постоянно нападение срещу валидността на Писанията. Ако „научните“ методи и стандарти използвани за определяне на автентичността на древни писания се приложат за Писанията, почти сигурно никои писания на планетата няма да минат тези тестове по-добре от Библията. Обаче, тъй като винаги се използва двоен стандарт когато става въпрос за Библията – най-слабото доказателство, което атакува Библията ще бъде прието, докато поразителните доказателства, които я потвърждават са отхвърлени. Защо?

Въпреки че има много интелектуални, честни хора в науката, много от които са започнали да говорят за такъв двоен стандарт в тяхната професия, ние можем да разчитаме на човешките дворове винаги да осъдят Исус – дори тези, които имат вяра в Него, точно както синедриона направи в нощта преди Той да бъде разпънат въпреки поразителните доказателства, които те видяха със собствените си очи. Истината на евангелието никога няма да бъде приета от някой, който не желае да преклони колене и да служи на истината.

Гностицизма изглежда, че е особено интересен паралел на първия забранен плод, който донесе всичката смърт в света в началото. Сатана измами Адам и Ева да ядат от Дървото за Познаването на Доброто и Злото твърдейки, че това знание ще ги направи „като Бог.“ Гностицизма идва от коренната дума, която означава „знание,“ и в същност е предназначена да води тези, които придобиват тайното знание да станат като Бог. Тази изкривена доктрина е причинила голяма вреда на църквата, и очевидно е възкресена отново в наше време.

Шифъра на Да Винчи се стреми да направи герои от тайни общества и групи като Тамплиерите, но вие можете да бъдете сигурни, че тайните общества, или групи, които имат тайни ритуали, ще бъдат използвани за зло. Ако пребъдваме в светлината, тогава всичко, което правим трябва да може да бъде изложено на светлината или на откровеността.

Въпреки това, имало е общества, или поръдки, в църковната история, които са направили много добро за вярата, но те никога не са били тайни поръдки; те винаги са били отворени за това, което се прави. Един от тези е Редът на Синаповото Семе, който бил основан от Моравците и бил използван като инструмент в обръщенията на Джон и Чарлз Уесли. Ние трябва да се пазим от всяко тайно общество или ред, и можем да допуснем, че ако нещо трябва да се пази в тайна то е в тъмнина.

Тази книга също твърди чрез нейните герои, които се предполага да са почитани и знаменити интелектуалци и историци, че римския император Константин и съвета на Никея (в началото на 4-ти век) са насилили на църквата доктрините за божествеността на Исус, и желанието от тях канон на Писанието. Фактите са, че канона на Писанието не бил дори дневния ред на този съвет, а „затвореното гласуване“ за божествеността на Исус било 300 на 2 гласа. Звучи ли ви това като „затворено гласуване“?

Героите в тази книга също заявяват, че този съвет отхвърлил „80“ допълнителни „евангелия,“ които оспорвали Неговата божественост, запазвайки само четирите, които потвърждавали божествеността на Исус, което Дан Браун заявява (винаги чрез неговите герои), че нито Исус нито първите Му ученици се придържали към това.

Отново, канона на Писанието дори не бил споменат на този съвет, а „80-те други евангелия“ споменати в този роман са друго значително преувеличаване. Имало е други, но действителния брой е около 20, преувеличаването на това е 4 към 1, което изглежда доста добре според стандартите на точност поставени в останалата част на тази книга.

Канона на Писанието бил установен от ранните църковни бащи дълго преди Константин. После католическият канон бил установен векове по-късно, а протестантският канон 1000 години след Константин. Католическият канон основно е същият като протестантският канон с изключение, че са включени някои книги, които протестантската реформация отхвърля, не като невалидни писания, но като недостойни да бъдат смятани за част от канона на Писанието.

Причините давани за посланията или „евангелията“, които не са канонизирани нито от католическия нито от протестантския канон са различни. Някои не били канонизирани защото били написани по-късно от първи век, и затова не били смятани за изложения на очевидци. Стандарта на справедливост установен в Закона изисква свидетелството на някой свидетел да бъде изложение на очевидец, а не основано на хорски приказки. Някои не били канонизирани защото се вярвало, че били повторение на четирите Евангелия, които били избрани. Други не били приемливи защото съдържали очевидни гностични ереси.

Противно на твърдението направено в Шифъра на Да Винчи, Новият Завет действително има изобилие от „точно доказателство“ подкрепящо неговата автентичност, неговите сведения, и факта, че той не е бил променен от първи век. „Ранните църковни бащи“ са тези, които са живели и са писали между 70 и 150 г. сл. Хр., факт, който е добре установен и не се оспорва в неговите данни. Ранните църковни бащи включвали някои, които били директни ученици на тези, които са ходили със Самия Господ като Петър, Йоан, и по-старите апостоли. От тези писания, има 30,000 споменавания на това, което сега се счита като Новозаветния канон.

От тези добре установени автентични писания, вие можете да построите наново целия Нов Завет с изключение на само единадесет стиха!

Това свидетелства доста поразително, че това, което имаме в нашия Нов Завет днес е същото, което действително е било написано от авторите. Също, противно на изявленията на „експертите“ в този роман, гностичните ереси за Исус, че не е бил божествен не са потвърдени от никое от писанията на ранните църковни бащи, но по-скоро буйно са оспорвани от всички тях.

Въпреки това, послания, които не са споменати от ранните църковни бащи не са считани непременно за фалшиви, измамливи, или като съдържащи фалшиво учение. Има много писания, които са считани за добри и назидателни, но не са преминали високия тест изискван, за да бъдат считани за канона на Писанието, единствено върху което трябвало да бъде основан канона на църквата. Многото грешки, които по-късно влизат в църквата не са били резултат от отхвърляне на послания, които е трябвало да бъдат включени в канона, но са били резултат от пренебрегване на канона на Писанията.

Във всеки случай, доказателството, че това, което имаме в нашия Нов Завет днес са автентичните писания на неговите автори е доста поразително, в контраст на твърдението на Дан Браун чрез неговите авторитетни герои, че Новия Завет бил често променян, модифициран, и е много различен от оригинала. Неговото твърдение не е истина, и има изобилие от доказателства, че това не е истина.

Други очевидни грешки в Шифъра на Да Винчи включват почти всяко обвинение за Библията или ранните християнски практики включително факта, че нито Константин нито Съвета от Никея не са били отговорни за променянето на християнския ден за събрание в неделя или установяването на празнуването на Рождество. Няма също нито едно християнско писание в свитъците от Мъртво Море, нито споменаване на Христос в тях.

Най-голямото изкривяване на истината на Браун е твърдението, че нито Самият Исус, нито първите християни са Го смятали за божествен. Евангелието на Йоан започва заявявайки Неговата божественост; Той Самият не само споменава Себе Си като Божия Син, но заявява, че Той и Отец са едно. Колкото до това, че християните в първи век не са вярвали в божествеността на Христос както Дан Браун твърди чрез своите герои, ние имаме изобилно свидетелство за обратното. В Новия Завет ние имаме такива ясни изявления като първите две глави на Евреи,

първата глава на Евангелието на Йоан, и изобилие от други кратки свидетелства като Рим. 1:1-4:

Павел, слуга Исус Христов, призван за апостол, отделен да проповядва благовестието от Бога, (което по-напред Той беше обещал чрез пророците Си в святите писания), за Сина Му нашия Господ Исус Христос, Който по плът се роди от Давидовото потомство, а по Дух на святост беше със сила обявен като Божий Син чрез възкресението от мъртвите.

До сега е имало книги написани за неточността, и преувеличаването на Шифъра на Да Винчи, и изглежда, че всяка една точка за християнството в тази книга не е било просто изкривено, но много изкривено. Дори други второстепенни детайли, които нямат нищо общо с вярата са също удивително неточни, такива като този, който съм сигурен, че дразнят всеки пилот – Магната В 58 не е турбовитлов, а светлинен мощен двутактов самолет, около който никой не може да ходи както се твърди в този странен роман.

От християнска гледна точка, неговия дневен ред на атакуване на християнството, и насърчавайки езическо поклонение и други ритуали, които са свързани със сатанинско поклонение, е без съмнение. Когато някой служи на Сатана, „бащата на лъжите,“ той ще стане като този на когото се покланя. Тази книга е пълна с лъжи. Историческите романи обикновено се придържат към много висок стандарт на потвърждаване на истината когато става въпрос за действителни исторически събития. Защо този не е така? Очаква се, че и издателят и Холивуд, които скоро ще пуснат филма, ще защитят книгата с протеста, че това е просто роман и Дан Браун просто говори някои артистични свободи. Обаче, тази книга пресича някои много основни линии със своите налудничави и скандални изкривявания на историята очевидно предназначени да бъдат срещу християнството. Всеки християнин ще бъде раздразнен от тази книга и от филма.

Аз не препоръчвам никой християнин да отслабва четейки книгата или гледайки филма. Точно както същите тези гноститски ереси са измамили и заблудили много слаби и нестабилни християни в първите няколко века, ние можем да бъдем сигурни, че това ще бъде направено отново, ако истинските пастири не защитават тези, които са им поверени да се грижат като ги предупреждават за тези неща.

Доброто, което идва от този роман е, че много християни са предизвикани да сверяват някои от атаките на основни християнски истини в този роман, както и исторически факти, и са решили да укрепят собствените си основи. Ние идваме до времето на решителния конфликт между доброто и злото, между светлината и тъмнината, между истината и лъжата. Доброто винаги ще побеждава над злото, светлината винаги ще побеждава тъмнината, и истината винаги ще надделява над всяка лъжа. Можем да бъдем сигурни за това.

Част XXVI

15 май, 2006

Ние направихме привидно отклонение миналата седмица, за да говорим накратко за Шифъра на Да Винчи и заблудите, за които тази книга говори относно Библията и църковната история. В тези времена, ние можем да очакваме все повече яростни атаки на такива опити да се сее в умовете и сърцата на хората, и най-малкото, да бъдат накарани да се съмняват във валидността на Писанията. Разбира се, Шифъра на Да Винчи отива далеч отвъд това и в действителност насърчава езичество, тайни общества, и други форми на демонично вдъхновено поклонение, но има една очевидна причина защо Писанията трябва да бъдат атакувани така. Писанията са най-голямата заплаха за силите на тъмнината. Това също довежда друга точка за това колко от реформаторите са мислили, че определени библейски пророчества са били изпълнени, особено това от Откр. 11:4-12:

Те са двете маслини и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята. И ако някой поиска да ги повреди, огън излиза от устата им, та изядва неприятелите им; и ако поиска някой да ги повреди, така трябва той да бъде убит. Те имат власт да заключат небето, та да не вали дъжд през времето, за което те пророкуваха; и имат власт над водите да ги превръщат на кръв и да поразяват земята с всяка язва, колкото пъти биха поискали.

И когато свършат свидетелствуването си, звярът, който възлиза от бездната ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие.

И трупите им ще лежат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и техният Господ биде разпнат. И мнозина измежду людето, племената, езиците и народите ще гледат трупите им три дни и половина и не ще позволят да бъдат положени трупите им в гроб. И земните жители ще се зарадват за тях, ще се развеселят, и един на друг ще си пратят подаръци, защото тия два пророка са мъчили жителите на земята. А след трите и половина дни влезе в тях жизнено дишане от Бога, и те се изправиха на нозете си; и голям страх обзе ония, които ги гледаха. А те чува силен глас от небето, който им казваше: Възлезте тука. И възлязоха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха.

Тези двама свидетеля били считани от много реформатори (не от всички), че са Стария и Новия Завет. В ст. 6 се казва, "Те имат власт да заключат небето, та да не вали дъжд през времето, за което те пророкуваха; и имат власт над водите да ги превръщат на кръв и да поразяват земята с всяка язва, колкото пъти биха поискали" както правят както често пише в тях.

По време на периода, който ние наричаме Реформацията, самите Писания са били главната мишена на противните сили на реформацията, и после на хуманистичните философи като Волтер. Писанията са били, които са пробудили Реформацията; печатането на Гутенбергската Библия е било, което я е снабдило с гориво; и предимно Библията е била, което е стояла като свидетел срещу всички зли пътища на човечеството – били то от извращаването на вярата в религиозни институции, или от отричането на вярата от хуманистите. Тази яростна атака докарала период когато изглеждало, че Библията действително може да й бъде изкоренено влиянието в Европа, но след това тя шокирала света като се изправила по-мощна от всякога, което някои смятат за нейното издигане в небето.

Без значение дали текста в Откровени 11 се отнася за Стария и Новия Завет или не, имало е, и можем да очакваме винаги да има, яростни атаки на дявола, за да унищожи вярата на хората в Писанията. Ако Исус, който беше Словото, трябваше да застане на „писано е,“ колко повече ние трябва да стоим на това, което е писано когато сме конфронтирани от яростните атаки на дявола в тези времена? Ние ще бъдем силни до степената, до която знаем и основаваме нашия живот на Словото на Бог. Дявола знае това и ето защо той се страхува от писаното Слово на Бог най-много, и защо непреклонно го атакува, което започна да прави в градината когато попита Ева, „Каза ли Бог това?“ (вж. Бит. 3:1).

Отново, първата тактика на дявола е да подкопае вярата в Словото на Бог. Затова, съдбоносно е за нас да установим в сърцата си и в умовете си, че това е Словото на Бог, и че ние ще живеем чрез него. И Стария и Новия Завет преминават всеки тест за автентичност на древни творби измислен от науката вероятно много повече от всички други древни творби, въпреки това малко учени рядко признават това. Това е главно защото истинска обективност и интелектуална честност се намират рядко в науката когато няма нищо общо с потвърждаване на Писанията, вярата, сътворението, и т. н. Те обикновено ще приемат най-слабото доказателство, ако то изглежда, че подкопава валидността на Писанията или вярата, и ще отхвърлят планини от доказателства като недоказани, ако те ги потвърждават. Това трябва да се очаква.

С истинска обективност и истинска интелектуална честност, науката поразително потвърждава и Писанията и сътворението. Обаче, нашата вяра не трябва да се основава на това, което науката казва за Библията, но на това, което Святия Дух казва за нея. Библията е единствената древна книга, чийто Автор е все още жив! Ние можем да Го питаме всякакви въпроси, и Той ще ни учи по най-мощния и значителен начин, по който някой може да бъде учен – чрез помазанието. Когато четем Писанията, ние трябва да правим много повече от просто да се опитваме да научим текста – ние трябва да учим за Него от Него. Това е най-великият урок от най-великата проповед проповядвана някога на земята – поучаването на Господа на двамата мъже по пътя за Емаус.

В тази история, Христос проповядва Христос от началото на Писанията до края. Как може някоя проповед да превъзхожда тази някога? Обаче, те все още не Го разпознават докато не Го виждат да разчупва хляба. Аз мисля, че, като тези двамата, ние много често пропускаме Господа когато Той се опитва да се приближи до нас защото, както се казва в Марк, „Той им се яви в различен образ“ (вж. Мк. 16:12). Ако те Го познаваха според Духа вместо просто според външността, те щяха да Го разпознаят веднага, което е причината защо Той прави това, ние, също,

често можем да Го разпознаем единствено, ако Той идва в образ, с който ние сме свикнали. Той трябва да ни освободи от това, ако наистина ще Го познаваме според Духа.

Това, което е ще отвори очите ни да Го познаваме е когато Го видим да разчупва хляба. Не е просто слушането на думите на Господа, което е важно, но чуването на Самото Слово. Той може да ни говори чрез познати хора като нашия пастир, учител, или автори, но Той също може да избере да ни говори и чрез непознати източници. Той Самият иска да бъде нашият Учител. Той често ще използва служенията на тези, които е назначил в Своята църква като учители, пастири, апостоли, и т. н., но трябва да бъде Неговия глас, който се стремим да чуем. Когато Той ни учи, буквата оживява.

С яростните атаки, които винаги ще идват срещу Писанията, ние трябва също увеличаваме нашето решение да ги четем, да ги познаваме, и да стоим на тях. По какъвто и начин да сме атакувани от дявола, ние трябва да имаме готов отговор от Словото, върху който да стоим точно както Самото Слово правеше. Има отговор за всички, през което минаваме в Библията.

Колкото повече четете Писанията, толкова повече ще знаете със сигурност, че никакво човешко въздействие не е могло да ги напише. Както Наполеон е казал, за да коментира след като е прочел Евангелието на Йоан, „Ако Исус не е Божият Син, тогава този, който е написал това Евангелие е! аз познавам хората, и никой човек не може да напише нещо като това!“

Въпреки това, Спърджън казал веднъж, че може да намери 10 човека, които биха умрели за Библията вместо един, който би я прочел. Ние трябва да оценяваме тези, които защитават Библията, но това не е достатъчно. Ако наистина вярваме, че Библията е Божието Слово, как можем да я пренебрегваме? Ако знаете, че има заровено съкровище в задния ви двор, вие бихте били глупак да не напуснете работа, да наемете багер, и да копаете! Ние имаме нещо по-ценно от съкровище събиращо прах в нашите библиотеки! Не сме ли най-големите глупаци, ако пренебрегваме такава съкровище?

Ис. 59 изглежда съвсем точно представяне на нашето време, но ние уверени в ст. 18-19:

Според дължимите им възмездия, така ще отплати, ярост на противниците Си, възмездие на враговете Си; ще даде възмездие на островите.

Така ще се убоят от името на Господа живеещите на запад, и от славата Му живеещите при изгрева на слънцето. Когато врагът идва като потоп, Духът на Господа ще издигне стандарт срещу него (NKJV).

Точно когато има яростни атаки на злото, множества се обръщат към праведността. Точно когато има масивна атака срещу валидността на Библията, още повече откриват, че тя е наистина е Божието Слово. Точно когато мнозина се разяряват на непреклонното послание на Библията, много повече обичат нейната истина много по-дълбоко. Когато врагът идва като потоп, ние никога не трябва да се обезсърчаваме, но да се радваме и да започнем да търсим стандарта, който Господ издига. Неговата истина със сигурност ще надделее.